****
**
** kulaar.navatantram
**
**Created from a devanagari electronically typeset file prepared
** by Dr. Sudhakar Malaviya and
**then converted to roman transliteration by computer programs
**created by the Muktabodha Indological Research Institute.
**
**   Copyright (c) Muktabodha Indological Research Institute
**   THIS TEXT FILE IS FOR REFERENCE PURPOSES ONLY.
**
**Encoded in Velthius transliteration
****

॥ श्रीः ॥

कुलार्णवतन्त्रम्

अथ प्रथमोल्लासः

कैलासशिखरासीनं देवदेवं जगद्गुरुम्।

पप्रच्छेशं परानन्दं पार्वती परमेश्वरम्॥ १॥

श्रीदेव्युवाच

भगवन् देवदेवेश पञ्चकृतुविधायक।

सर्वज्ञ भक्तिसुलभ शरणागतवत्सल॥ २॥

कुलेश परमेशान करुणामृतवारिधे।

असारे घोरसंसारे सर्वदुःखमलीमसाः॥ ३॥

नानाविधशरीरस्था अनन्ता जीवराशयः।

जायन्ते च मिरयन्ते च तेषां मोक्षो न विद्यते॥ ४॥

सदा दुःखातुरा देव न सुखी विद्यते क्वचित्।

केनोपायेन देवेश मुच्यते वद मे प्रभो॥ ५॥

श्रीश्वर उवाच

श्रृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण संसाराद् मुच्यते नरः॥ ६॥

अस्ति देविं परब्रह्मस्वरूपो निष्कलः शिवः ।

सर्वज्ञः सर्वकर्त्ता च सर्वेशो निर्मलोऽद्वयः ॥ ७॥

स्वयं ज्योतिरनाद्यन्तो निवीकारः परात् परः ।

निर्गुणः सच्चिदानन्दस्तदंशा जीवसंज्ञकाः ॥ ८॥

अनाद्यविद्योपहिता यथाग्नौ विस्फुलिङ्गकाः ।

गर्भाद्युपाधिसंभिन्नाः कर्मभिः करणादिभिः ॥ ९॥

सर्वदुःखप्रदैः स्वीयपुण्यपापैनीयन्त्रिताः ।

तत्तज्जातियुतं देहम् आयुर्भोगञ्च कर्मजम् ॥ १०॥

प्रतिजन्म प्रपद्यन्ते मानुषा मूढचेतसः ।

सूक्ष्मलिङ्गशरीरन्तदामोक्षादक्षयं प्रिये ॥ ११॥

स्थावराः क्रिमयश्चाब्जाः पक्षिणः पशवो नराः।

धामीकास्त्रिदशास्तद्वन्मोक्षिणश्च यथाक्रमम् ॥ १२॥

चतुवीधशरीराणि धृत्वा धृत्वा सहस्रशः ।

सुकृतान्मानवो भूत्वा ज्ञानी चेन्मोक्षमाप्नुयात् ॥ १३॥

चतुरशीतिलक्षेषु शरीरेषु शरीरिणाम् ।

न मानुष्यं विना यत्र तत्त्वज्ञानं तु लभ्यते ॥ १४॥

अत्र जन्मसहस्रेषु सहस्रैरपि पार्वति ।
कदाचिल्लभते जन्तुर्मानुष्यं पुण्यसञ्चयात् ॥ १५॥
सोपानभूतं मोक्षस्य मानुष्यं प्राप्य दुर्लभम् ।
यस्तारयति नात्मानं तस्मात् पापतरोऽत्र कः ॥ १६॥
ततश्चाप्युत्तमं जन्म लब्ध्वा चेन्द्रियसौष्ठवम् ।
न वेत्त्यात्महितं यस्तु स भवेत् आत्मघातकः ॥ १७॥
विना देहेन कस्यापि पुरुषार्थो न विद्यते ।
तस्माद्देहधनं प्राप्य पुण्यकर्माणि साधयेत् ॥ १८॥
रक्षेत् सर्वात्मनात्मानम् आत्मा सर्वस्य भाजनम्।
रक्षणे यत्नमातिष्ठेत् यावत्तत्त्वं न पश्यति ॥ १९॥
पुनर्ग्रामाः पुनः क्षेत्रं पुनर्वीत्तं पुनर्गृहम् ।
पुनः शुभाशुभं कर्म न शरीरं पुनः पुनः ॥ २०॥
शरीररक्षणायासः क्रियते सर्वदा जनैः ।
नहीच्छन्ति तनुत्यागमपि कुष्ठादिरोगतः ॥ २१॥
तद्गोपितं स्याद् यत्नेन धर्मो ज्ञानार्थमेव च ।
ज्ञानञ्च ध्यानयोगार्थं सोऽचिरात् परिमुच्यते ॥ २२॥
आत्मैव यदि नात्मानमहितेभ्यो निवारयेत् ।
कोऽन्यो हितकरस्तस्मादात्मानं तारयिष्यति ॥ २३॥
इहैव नरकव्याधेश्चिकित्सां न करोति यः ।
गत्वा निरौषधं स्थानं व्याधिस्थः किं करिष्यति ॥ २४॥

सुदीप्त भवने को वा कूपं खनति दुर्मतिः ।
यावत्तिष्ठति देहोऽयं तावत्तत्त्वं समभ्यसेत् ॥ २५॥
व्याघ्रीवास्ते जरा चायुर्याति भिन्नघटाम्बुवत् ।
निघ्नन्ति रिपुवद्रोगास्तस्माच्छ्रेयः समाचरेत् ॥ २६॥
यावन्नाश्रयते दुःखं यावन्नायान्ति चापदः ।
यावन्नेन्द्रियवैकल्यं तावच्छ्रेयः समाचरेत् ॥ २७॥
कालो न ज्ञायते नानाकार्यैः संसारसम्भवैः ।
सुखदुःखरतो जन्तुर्न वेत्ति हितमात्मनः ॥ २८॥
जडानार्त्तान्मृतानापद्गतान् दृष्ट्वाऽतिदुःखितान् ।
लोको मोहसुरां पीत्वा न विभेति कदाचन ॥ २९॥
सम्पदः स्वप्नसङ्काशा यौवनं कुसुमोपमम् ।
तडिच्चञ्चलमायुश्च कस्य स्याज्जगतो धृतिः ॥ ३०॥
शतं जीवितमत्यल्पं निद्रा स्यादर्द्धहारिणी ।
बाल्यरोगजरादुःखैरर्द्धं तदपि निष्फलम् ॥ ३१॥
प्रारब्धव्ये निरुद्योगो जागर्त्तव्ये सुषुप्तकः ।
विश्वस्तव्यो भयस्थाने घातकैः किं न हन्यते ॥ ३२॥
तोयफेनसमे देहे जीवे शकुनिवत् स्थिते ।
अनित्येऽप्रियसंसारे कथं तिष्ठन्ति निर्भयाः ॥ ३३॥
अहिते हितबुद्धिः स्यादध्रुवे ध्रुवचिन्तकः ।
अनर्थं चार्थविज्ञानी स्वमृत्युं यो न वेत्ति च ॥ ३४॥

पश्यन्नपि न पश्येत् स श्रृण्वन्नपि न बुध्यति ।

पठन्नपि न जानाति तव मायाविमोहितः ॥ ३५॥

सन्निमज्जज्जगदिदं गम्भीरे कालसागरे ।

मृत्युरोगजराग्राहे न किञ्चिदपि बुध्यति ॥ ३६॥

प्रतिक्षणमयं कायो जीर्यमाणो न लक्ष्यते ।

आमकुम्भ इवाम्भःस्थो विशीर्णो नैव भाव्यते ॥ ३७॥

युज्यते वेष्टनं वायोराकाशस्य च खण्डनम् ।

ग्रथनञ्च तरङ्गाणामास्था नायुषि युज्यते ॥ ३८॥

पृथिवी दह्यते येन मेरुश्चापि विशीर्यते ।

शुष्यते सागरजलं शरीरे देवि का कथा ॥ ३९॥

अपत्यं मे कलत्रं मे धनं मे बान्धवश्च मे ।

लपन्तमिति मर्त्त्यं हि हन्ति कालवृको बलात् ॥ ४०॥

इदं कृतमिदं कार्यमिदमन्यत् कृताकृतम् ।

एवमीहासमायुक्तं मृत्युरत्ति जनं प्रिये ॥ ४१॥

श्वःकार्यमद्य कर्त्तव्यं पूर्वाह्णे चापराह्णिकम् ।

न हि प्रतीक्षते मृत्युः कृतं वाऽस्य न वा कृतम् ॥ ४२॥

जरादशीतपन्थानं प्रचण्डव्याधिसैनिकम् ।

मृत्युशत्रुमभिज्ञोऽसि आयान्तं किं न पश्यसि ॥ ४३॥

आशा सूचीविनिभीन्नं सिक्तं विषयसपीषा ।

रागद्वेषानले पक्वं मृत्युरश्नाति मानवम् ॥ ४४॥

बालांश्च यौवनस्थांश्च वृद्धान् गर्भगतानपि ।
सर्वांश्च हिंसते मृत्युरेवम्भूतमिदं जगत् ॥ ४५॥
ब्रह्माविष्णुमहेशादिदेवता भूतजातयः ।
नाशमेवानुधावन्ति तस्माच्छ्रेयः समाचरेत् ॥ ४६ ॥
स्वस्ववर्णाश्रमाचारलङ्घनाद् दुष्प्रतिग्रहात् ।
परस्त्रीधनलोभाच्च नृणामायुःक्षयो भवेत् ॥ ४७॥
वेदशास्त्राद्यनभ्यासात्तथैव गुर्वनर्चनात् ।
नृणामायुःक्षयो भूयादिन्द्रियाणामनिग्रहात् ॥ ४८॥
व्याधिराधिर्विषं शस्त्रं ना सर्पः पशवो मृगाः ।
मरणं येन निर्द्दिष्टं तेन गच्छन्ति जन्तवः ॥ ४९॥
जीवस्तृणजलौकेव देहाद्देहान्तरं व्रजेत् ।
सम्प्राप्य परमंशेन देहं त्यजति पूर्वजम् ॥ ५०॥
बाल्ययौवनवृद्धत्वं यथा देहान्तरादिकम् ।
तथा देहान्तरप्राप्तिर्गृहाद्गृहमिवागतः ॥ ५१॥
जनाः कृत्वेह कर्माणि सुखदुःखानि भुञ्जते ।
परत्राज्ञानिनो देवि यान्त्यायान्ति पुनः पुनः ॥ ५२॥
इह यत् क्रियते कर्म तत् परत्रोपभुज्यते ।
सिक्तमूलस्य वृक्षस्य फलं शाखासु दृश्यते ॥ ५३॥
दारिद्र्यदुःखरोगाश्च बन्धनव्यसनानि च ।
आत्मापराधवृक्षस्य फलान्येतानि देहिनाम् ॥ ५४॥

निःसङ्ग एव मोक्षः स्याद्दोषाः सर्वे च सङ्गजाः।
तस्मात् सङ्गं परित्यज्य तत्त्वनिष्ठः सुखी भवेत् ।
सङ्गाच्च चलते ज्ञानी चावश्यं किमुताल्पवित् ॥ ५५॥
सङ्गः सर्वात्मना त्याज्यः स चेत्त्यक्तुं न शक्यते।
सद्भिः सह स कर्त्तव्यः सतां सङ्गो हि भेषजम् ॥ ५६॥
सत्सङ्गश्च विवेकश्च निर्मलं नयनद्वयम् ।
यस्य नास्ति नरः सोऽन्धः कथं न स्यादमार्गगः ॥ ५७॥
यावतः कुरुते जन्तुः सम्बन्धान्मनसः प्रियान् ।
तावन्तोऽस्य विशन्त्येते हृदये शोकशङ्कवः ॥ ५८॥
स्वदेहमपि जीवोऽयं त्यक्त्वा याति कुलेश्वरि ।
स्त्रीमातृपितृपुत्रादिसम्बन्धः केन हेतुना ॥ ५९॥
दुःखमूलो हि संसारः स यस्यास्ति स दुःखितः।
तस्य त्यागः कृतो येन स सुखी नापरः प्रिये ॥ ६०॥
प्रभवं सर्वदुःखानामाश्रयं सकलापदाम् ।
आलयं सर्वपापानां संसारं वर्जयेत् प्रिये ॥ ६१॥
अबन्धबन्धनं घोरं मिश्रीकृतमहाविषम् ।
अशस्त्रखण्डनं देवि संसारासक्तचेतसाम् ॥ ६२॥
आदिमध्यावसानेषु सर्वं दुःखमिदं यतः ।
तस्मात् सन्त्यज्य संसारं तत्त्वनिष्ठः सुखी भवेत् ॥ ६३॥
लौहदारुमयैः पाशैर्दृढबन्धोऽपि मुच्यते ।

स्त्रीधनादिषु संसक्तो मुच्यते न कदाचन ॥ ६४॥

कुटुम्बचिन्तायुक्तस्य श्रुतशीलादयो गुणाः ।

अपक्वकुम्भजलवत् नश्यन्त्यङ्गेन केवलम् ॥ ६५॥

वञ्चिताशेषचित्तैस्तैर्नीत्यं लोको विनाशितः ।

हा हन्त विषयाहारैर्देहस्थेन्द्रियतस्करैः ॥ ६६॥

मांसलुब्धो यथा मत्स्यो लौहशंकुं न पश्यति ।

सुखलुब्धस्तथा देही यमबाधां न पश्यति ॥ ६७॥

हिताहितं ना जानन्तो नित्यमुन्मार्गगामिनः ।

कुक्षिपूरणनिष्ठा ये तेऽबुधा नारकाः प्रिये ॥ ६८॥

निद्रादिमैथुनाहाराः सर्वेषां प्राणिनां समाः ।

ज्ञानवान् मानवः प्रोक्तो ज्ञानहीनः पशुः प्रिये ॥ ६९॥

प्रभाते मलमूत्राभ्यां क्षुत्तृड्भ्यां मध्यगे रवौ ।

रात्रौ मदननिद्राभ्यां बाध्यन्ते मानवाः प्रिये ॥ ७०॥

स्वदेहधर्मदारादिनिरताः सर्वजन्तवः ।

जायन्ते च मिरयन्ते च हा हन्ताज्ञानमोहिताः ॥ ७१॥

स्वस्ववर्णाश्रमाचारनिरताः सर्वमानवाः ।

न जानन्ति परं तत्त्वं मूढा नश्यन्ति पार्वति ॥ ७२॥

क्रियायासपराः केचित् क्रतुचर्यादि संयुताः ।

अज्ञानसंयुतात्मानः सञ्चरन्ति प्रतारकाः ॥ ७३॥

नाममात्रेण सन्तुष्टाः कर्मकाण्डरता नराः ।

मन्त्रोच्चारणहोमाद्यैर्भ्रामिताः क्रतुविस्तरैः ॥ ७४॥

एकभक्तोपवासाद्यैर्नियमैः कायशोषणैः ।

मूढः परोक्षमिच्छन्ति तव मायाविमोहिताः ॥ ७५॥

देहदण्डनमात्रेण का मुक्तिरविवेकिनाम् ।

वल्मीकताडनाद्देवि मृतः किन्नु महोरगः ॥ ७६॥

धनाहारार्जने युक्ता दाम्भिका वेषधारिणः ।

भ्रमन्ति ज्ञानिवल्लोके भ्रामयन्ति जनानपि ॥ ७७॥

सांसारिकसुखासक्तं ब्रह्मज्ञोऽस्मीति वादिनम् ।

कर्मब्रह्मोभयभ्रष्टं तं त्यजेदन्त्यजं यथा ॥ ७८॥

गृहारण्यसमा लोके गतव्रीडा दिगम्बराः।

चरन्ति गर्दभाद्याश्च योगिनस्ते भवन्ति किम् ॥ ७९॥

मृद्भस्मप्रक्षणाद् देवि मुक्ताः स्युर्यदि मानवाः ।

मृद्भस्मवासिनो ग्राम्याः किं ते मुक्ता भवन्ति हि॥ ८०॥

तृणपर्णोदकाहाराः सततं वनवासिनः ।

हिरणादिमृगा देवि योगिनस्ते भवन्ति किम् ॥ ८१॥

आजन्ममरणान्तञ्च गङ्गादितटिनीस्थिताः ।

मण्डूकमत्स्यप्रमुखा व्रतिनस्ते भवन्ति किम् ॥ ८२॥

वदन्ति हृदयानन्दं पठन्ति शुकसारिकाः ।

जनानां पुरतो देवि विबुधाः किं भवन्ति हि ॥ ८३॥

पारावताः शिलाहाराः परमेश्वरि चातकाः ।

न पिबन्ति महीतोयं योगिनस्ते भवन्ति किम् ॥ ८४॥

शीतवातातपसहा भक्ष्याभक्ष्यसमाः प्रिये ।

तिष्ठन्ति शूकराद्याश्च योगिनस्ते भवन्ति किम् ॥ ८५॥

तस्मादित्यादिकं कर्म लोकवञ्चनकारकम् ।

मोक्षस्य कारणं साक्षात्तत्त्वज्ञानं कुलेश्वरि ॥ ८६॥

षड्दर्शनमहाकूपे पतिताः पशवः प्रिये ।

परमार्थं न जानन्ति पशुपाशानियन्त्रिताः ॥ ८७॥

वेदशास्त्रार्णवे घोरे ताड्यमाना इतस्ततः ।

कालोमीग्राहग्रस्ताश्च तिष्ठन्ति हि कुताकीकाः ॥ ८८॥

वेदागमपुराणज्ञः परमार्थं न वेत्ति यः ।

विडम्बकस्य तस्यापि तत् सर्वं काकभाषितम् ॥ ८९॥

इदं ज्ञानमिदं ज्ञेयमिति चिन्तासमाकुलाः ।

पठन्त्यहनीशं देवि परतत्त्वपराङ्मुखः ॥ ९०॥

वाक्यच्छन्दोनिबन्धेन काव्यालङ्कारशोभिना ।

चिन्तया दुःखिता मूढास्तिष्ठन्ति व्याकुलेन्द्रियाः॥ ९१॥

अन्यथा परमं तत्त्वं जनाः क्लिश्यन्ति चान्यथा ।

अन्यथा शास्त्रसद्भावो व्याख्यां कुर्वन्ति चान्यथा ॥ ९२॥

कथयन्त्युन्मनीभावं स्वयं नानुभवन्ति हि ।

अहङ्कारहताः केचिदुपदेशविवजीताः ॥ ९३॥

पठन्ति वेदशास्त्राणि विवदन्ति परस्परम् ।

न जानन्ति परं तत्त्वं दर्वी पाकरसं यथा ॥ ९४॥

शिरो वहति पुष्पाणि गन्धं जानाति नासिका ।

पठन्ति वेदशास्त्राणि दुर्लभो भाववेदकः ॥ ९५॥

तत्त्वमात्मस्थमज्ञात्त्वा मूढः शास्त्रेषु मुह्यति ।

गोपः कक्षगतं छागं कूपे पश्यति दुर्मतिः ॥ ९६॥

संसार मोहनाशाय शाब्दबोधो न हि क्षमः ।

न निवर्त्तेत तिमिरं कदाचिद्दीपवार्त्तया ॥ ९७॥

प्रज्ञाहीनस्य पठनम् अन्धस्यादर्शदर्शनम् ।

देवि प्रज्ञावतः शास्त्रं तत्त्वज्ञानस्य कारणम् ॥ ९८॥

अग्रतः पृष्ठतः केचित् पार्श्वयोरपि केचन ।

तत्त्वमीदृक् तादृगिति विवदन्ति परस्परम् ।

सद्विद्यादानशूराद्यैर्गुणैर्विख्यातमानवाः ॥ ९९॥

प्रत्यक्षग्रहणं नास्ति वार्त्तया ग्रहणं कुतः ।

एवं ये शास्त्रसम्मूढास्ते दूरस्था न संशयः ॥ १००॥

इदं ज्ञानमिदं ज्ञेयं सर्वतः श्रोतुमिच्छति ।

देवि वर्षसहस्रायुः शास्त्रान्तं नैव गच्छति ॥ १०१॥

वेदाद्यनेकशास्त्राणि स्वल्पायुर्विघ्नकोटयः ।

तस्मात् सारं विजानीयात् क्षीरं हंस इवाम्भसः ॥ १०२॥

अभ्यस्य सर्वशास्त्राणि तत्त्वं ज्ञात्वा हि बुद्धिमान् ।

पलालमिव धान्यार्थी सर्वशास्त्रं परित्यजेत् ॥ १०३॥

यथामृतेन तृप्तस्य नाहारेण प्रयोजनम् ।
तत्त्वज्ञस्य तथा देवि न शास्त्रेण प्रयोजनम् ॥ १०४॥
न वेदाध्ययनान्मुक्तिर्न शास्त्रपठनादपि ।
ज्ञानादेव हि मुक्तिः स्यान्नान्यथा वीरवन्दिते ॥ १०५॥
नाश्रमाः कारणं मुक्तेर्दर्शनानि न कारणम् ।
तथैव सर्वशास्त्राणि ज्ञानमेव हि कारणम् ॥ १०६॥
मुक्तिदा गुरुवागेका विद्याः सर्वा विडम्बकाः ।
काष्ठभारश्रमादस्मादेकं सञ्जीवनं परम् ॥ १०७॥
अद्वैतन्तु शिवेनोक्तं क्रियायासविवजीतम् ।
गुरुवक्रेण लभ्येत नान्यथागमकोटिभिः ॥ १०८॥
आगमोत्थं विवेकोत्थं द्विधा ज्ञानं प्रचक्षते ।
शब्दब्रह्मागममयं परं ब्रह्म विवेकजम् ॥ १०९॥
अद्वैतं केचिदिच्छन्ति द्वैतमिच्छन्ति चापरे ।
मम तत्त्वं च जानन्ति द्वैताद्वैतविवजीतम् ॥ ११०॥
द्वे पदे बन्धमोक्षाय ममेति निर्ममेति च ।
ममेति बाध्यते जन्तुर्न ममेति विमुच्यते ॥ १११॥
तत् कर्म यन्न बन्धाय विद्या सा या विमुक्तये ।
आयासायापरं कर्म विद्यान्या शिल्पनैपुणम् ॥ ११२॥
यावत् कामादि दीप्येत यावत् संसारवासना ।
यावदिन्द्रियचापल्यं तावत्तत्त्वकथा कुतः ॥ ११३॥

यावत् प्रयत्नवेगोऽस्ति यावत् सङ्कल्पकल्पना ।

यावन्न मनसः स्थैर्यं तावत्तत्त्वकथा कुतः ॥ ११४॥

यावद्देहाभिमानश्च ममता यावदस्ति हि ।

यावन्न गुरुकारुण्यं तावत्तत्त्वकथा कुतः ॥ ११५॥

तावत्तपो व्रतं तीथर्ं जपहोमार्चनादिकम् ।

वेदशास्त्रागमकथा यावत्तत्त्वं न विन्दते ॥ ११६॥

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन सर्वावस्थासु सर्वदा ।

तत्त्वनिष्ठो भवेद्देवि यदीच्छेन्मोक्षमात्मनः ॥ ११७॥

धर्मज्ञानसुपुष्पस्य स्वर्गलोक फलस्य च ।

तापत्रयार्त्तीसन्तप्तश्छायां मोक्षतरोः श्रयेत् ॥ ११८॥

बहुनात्र किंमुक्तेन रहस्यं श्रृणु पार्वति ।

कुलधर्ममृते मुक्तर्नास्ति सत्यं न संशयः ॥ ११९॥

तस्माद्वदामि तत्त्वन्ते विज्ञाय श्रीगुरोर्मुखात् ।

सुखेन मुच्यते देवि घोरसंसारबन्धनात् ॥ १२०॥

इति ते कथिता काचिज्जीवजातिस्थितिः प्रिये ।

समासेन कुलेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ १२१॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे जीव-

स्थितिकथनं नाम प्रथमोल्लासः॥ १॥

अथ द्वितीयोल्लासः

श्रीदेव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि सर्वजीवदयानिधे ।

कुलधर्मस्त्वया देव सूचितो न प्रकाशितः ॥ १॥

तस्य धर्मस्य माहात्म्यं सर्वधर्मोत्तमस्य च ।

ऊद्र्ध्वाम्नायस्य माहात्म्यं तन्मतं वद मे प्रभो ।

वद मे परमेशान यदि तेऽस्ति कृपा मयि ॥ २॥

श्री ईश्वर उवाच

श्रृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि ।

तस्य श्रवणमात्रेण योगिनीनां प्रियो भवेत् ॥ ३॥

ब्रह्माविष्णुगुहादीनां न मया कथितं पुरा ।

कथयामि तव स्नेहात् श्रृणुष्वैकाग्रमानसा ॥ ४॥

पारम्पर्य्यक्रमायातं पञ्चवक्रेषु संस्थितम् ।

अकथ्यं परमार्थेन तथापि कथयामि ते ॥ ५॥

त्वयापि गोपितव्यं हि न देयं यस्य कस्यचित् ।

देयं भक्ताय शिष्याय अन्यथा पतनं भवेत् ॥ ६॥

सर्वेभ्यश्चोत्तमा वेदा वेदेभ्यो वैष्णवं परम् ।

वैष्णवादुत्तमं शैवं शैवाद्दक्षिणमुत्तमम् ॥ ७॥

दक्षिणादुत्तमं वामं वामात् सिद्धान्तमुत्तमम् ।

सिद्धान्तादुत्तमं कौलं कौलात् परतरं न हि ॥ ८॥

गुह्याद् गुह्यतरं देवि सारात् सारं परात् परम् ।

साक्षात् शिवप्रदं देवि कर्णाकर्णीगतं कुलम् ॥ ९॥

मथित्वा ज्ञानदण्डेन वेदागममहार्णवम् ।

सारज्ञेन मया देवि कुलधर्मः समुद्धृतः ॥ १०॥

एकतः सकला धर्मा यज्ञतीर्थव्रतादयः ।

एकतः कुलधर्मश्च तत्र कौलोऽधिकः प्रिये ॥ ११॥

प्रविशन्ति यथा नद्यः समुद्रम् ऋजुवक्रगाः ।

तथैव विविधा धर्माः प्रविष्टाः कुलमेव हि ॥ १२॥

यथा हस्तिपदे लीनं सर्वप्राणीपदं भवेत् ।

दर्शनानि च सर्वाणि कुल एव तथा प्रिये ॥ १३॥

यदा जाम्बुनदानाञ्च सदृशं लौहमस्ति चेत् ।

तदा च कुलधर्मेण समयोऽन्यः समो भवेत् ॥ १४॥

यथामरतरङ्गिण्या न समाः सकलापगाः ।

तथैव समयाः सर्वे कुलधर्मेण नो समाः ॥ १५॥

मेरुसर्षपयोर्यद्वत् सूर्यखद्योतयोर्यथा ।

तथान्यसमयस्यापि कुलस्य महदन्तरम् ॥ १६॥

अस्ति चेत्त्वत्समा नारी मत्समः पुरुषोऽस्ति चेत् ।

कुलेन समधर्मस्तु तथापि न कदाचन ॥ १७॥

कुलधर्मं हि मोहेन योऽन्यधर्मेण दुर्मतिः ।

बद्धः संसारपाशेन सोऽन्त्यजानां प्रियो भवेत् ॥ १८॥

यो वा कुलाधिकं धर्ममज्ञानाद्वदति प्रिये ।

ब्रह्महत्याधिकं पापं स प्राप्नोति न संशयः ॥ १९॥

कुलधर्मप्रवहणं समारुह्य नरोत्तमः ।

स्वर्गादि द्वीपान्तरं गत्वा मोक्षरत्नं समश्नुते ॥ २०॥

दर्शनेषु च सर्वेषु चिराभ्यासेन मानवाः ।

मोक्षं लभन्ते कौले तु सद्य एव न संशयः ॥ २१॥

बहुनात्र किमुक्तेन शृणु मत्प्राणवल्लभे ।

न कौलसमधर्मोऽस्ति त्वां शपे कुलनायिके ॥ २२॥

योगी चेन्नैव भोगी स्याद्भोगी चेन्नैव योगवित् ।

भोगयोगात्मकं कौलं तस्मात् सर्वाधिकं प्रिये ॥ २३॥

भोगो योगायते साक्षात् पातकं सुकृतायते ।

मोक्षायते च संसारः कुलधर्मे कुलेश्वरि ॥ २४॥

ब्रह्मेन्द्राच्युतरुद्रादिदेवतामुनिपुङ्गवाः ।

कुलधर्मपरा देवि मानुषेषु च का कथा ॥ २५॥

विहाय सर्वधर्मांश्च नानागुरुमतानि च ।

कुलमेव विजानीयाद्यदीच्छेत् सिद्धिमात्मनः ॥ २६॥

पूर्वजन्मकृताभ्यासात् कुलज्ञानं प्रकाशते ।

स्वप्नोत्थित प्रत्ययवदुपदेशादिकं विना ॥ २७॥

जन्मान्तरसहस्रेषु या बुद्धिर्विहिता नृणाम् ।

तामेव लभते जन्तुरुपदेशो निरर्थकः ॥ २८॥

शैववैष्णवदौर्गार्कगाणपत्येन्दुसम्भवैः ।

मन्त्रैर्विशुद्धचित्तस्य कुलज्ञानं प्रकाशते ॥ २९॥

सर्वधर्माश्च देवेशि पुनरावर्त्तकाः स्मृताः ।

कुलधर्मस्थिता ये च ते सर्वेऽप्यनिवर्त्तकाः ॥ ३०॥

पुराकृततपोदानयज्ञतीर्थजपव्रतैः ।

क्षीणांहसां नृणां देवि कुलज्ञानं प्रकाशते ॥ ३१॥

त्वमहं देवि कल्याणि यस्य तुष्टावुभावपि ।

देवतागुरुभक्त्या च कुलज्ञानं प्रकाशते ॥ ३२॥

शुद्धचित्तस्य शान्तस्य कर्मीणो गुरुसेविनः ।

अतिभक्तस्य गुह्यस्य कुलज्ञानं प्रकाशते॥ ३३॥

श्रीगुरौ कुलशास्त्रेषु कौलिकेषु कुलाश्रये ।

यस्य भक्तिर्दृढा तस्य कुलज्ञानं प्रकाशते ॥ ३४॥

श्रद्धा विनयहर्षाद्यैः सदाचारदृढव्रतैः ।

गुर्वाज्ञापालकैर्धर्मैः कुलज्ञानमवाप्यते ॥ ३५॥

अनर्हे कुलविज्ञानं न तिष्ठति कदाचन ।

तस्मात् परीक्ष्य वक्तव्यं कुलज्ञानं मयोदितम् ॥ ३६॥

न ब्रूयात् कुलधर्मं तमयोग्ये कुलशासनम् ।

आज्ञाभङ्गश्च यः कुर्याद्देवताशापमाप्नुयात् ॥ ३७॥

आराध्य समयाचारं कुलज्ञानं वदेद्यदि ।

स गुरुश्चापि शिष्यश्च योगिनीनां भवेत् पशुः ॥ ३८॥

बोधयित्वा गुरुः शिष्यं कुलज्ञानं प्रकाशयेत् ।

लभेते तावुभौ साक्षाद्योगिनीवीरमेलनम् ॥ ३९॥

अनायासेन संसारसागरं यस्तितीर्षति ।

कुलधर्ममिमं ज्ञात्वा मुच्यते नात्र संशयः ॥ ४०॥

कुलधर्ममहामार्गगन्ता मुक्तिपुरीं व्रजेत् ।

अचिरान्नात्र सन्देहस्तस्मात् कौलं समाश्रयेत् ॥ ४१॥

कुलशास्त्रमनादृत्य पशुशास्त्राणि योऽभ्यसेत् ।

स्वगृहे पायसं त्यक्त्वा भिक्षामटति पार्वति ॥ ४२॥

विहाय कुलधर्मं यः परधर्मपरो भवेत् ।

करस्थं रत्नमुत्सृज्य दूरस्थं काचमीहते ॥ ४३॥

संत्यज्य कुलमन्त्राणि पशुमन्त्राणि यो जपेत् ।

स धान्यराशिमुत्सृज्य पांसुराशिं जिघृक्षति ॥ ४४॥

कुलान्वयं समुत्सृज्य योऽन्यमन्वयमीक्षते ।

तडागादिव तृष्णार्त्तो मृगतृष्णां प्रधावति ॥ ४५॥

यथेन्द्राजालजा मायाः क्षणमेव सुखावहाः ।

श्रीकौलादन्यसमयास्तादृशाः कुलनायिके ॥ ४६॥

कुलधर्ममजानन् यः संसारान्मोक्षमिच्छति ।

पारावारमपारं स पाणिभ्यां तर्त्तुमिच्छति ॥ ४७॥

यो वान्यदर्शनेभ्यश्च भुक्तिं मुक्तिञ्च काङ्क्षति ।

स्वप्नलब्धधनेनैव धनवान् स भवेत्तदा ॥ ४८॥

शुक्तौ रजतविभ्रान्तिर्यथा जायेत पार्वति ।

तथान्यसमयेभ्यश्च भुक्तिर्मुक्तिः प्रकाशते ॥ ४९॥

सर्वकर्मविहीनोऽपि वर्णाश्रमविवर्जितः ।

कुलनिष्ठः कुलेशानि भुक्तिमुक्त्योः स भाजनम् ॥ ५०॥

कुलज्ञानविहीनोऽपि कुलभक्त्याश्रयो भवेत् ।

सोऽपि सद्गतिमाप्नोति किमुतास्य परायणः ॥ ५१॥

कुलधर्मो हतो हन्ति रक्षितो रक्षति प्रिये ।

पूजितः पूजयत्याशु तस्मात्तं न परित्यजेत्॥ ५२॥

निन्दन्तु बान्धवाः सर्वे त्यजन्तु स्त्रीसुतादायः ।

जना हसन्तु मां दृष्ट्वा राजानो दण्डयन्तु वा॥ ५३॥

सेवे सेवे पुनःसेवे त्वामेव परदेवते ।

त्वद्धर्मं नैव मुञ्चामि मनोवाक्कायकर्मभिः ॥ ५४॥

एवमापद्गतस्यापि यस्य भक्तिः सुनिश्चला ।

स तु सम्पूज्यते देवैरमुत्र स शिवो भवेत् ॥ ५५॥

रोगदारिद्र्यदुःखाद्यैः पीडितोऽप्यनिशं शिवे ।

यस्त्वामुपास्ते भक्त्या स नरः सद्गतिमाप्नुयात् ॥ ५६॥

जनाः स्तुवन्तु निन्दन्तु लक्ष्मीर्गच्छतु तिष्ठतु ।

मृतिरद्य युगान्ते वा कुलं नैव परित्यजेत् ॥ ५७॥

नापि लोभान्न च क्रोधान्न द्वेषान्न च मत्सरात्।

न कामन्न भयाद्वापि कुलधर्मं परित्यजेत् ॥ ५८॥

यो जन्तुर्नार्चयेत्त्वान्तु कुलधर्मसमाश्रितः ।

क्लिश्यते जातमात्रेण भूतारिणात्मशत्रुणा ॥ ५९॥

पुलाका इव धान्येषु पतंगा इव जन्तुषु ।

बुद्बुदा इव तोयेषु ये कौलविमुखा हि ते ॥ ६०॥

तरवोऽपि हि जीवन्ति जीवन्ति मृगपक्षिणः ।

स जीवति मनो यस्य कुलधर्मे व्यवस्थितम् ॥ ६१॥

कुलधर्मविहीनस्य दिनान्यायान्ति यान्ति च ।

स लोहकारभस्त्रेवश्वसन्नपि न जीवति ॥ ६२॥

गच्छतस्तिष्ठतो वापि जाग्रतः स्वपतोऽपि वा ।

कुलेश्वरि कुलाज्ञस्य तत् पशोरिव जीवितम् ॥ ६३॥

विद्वानपि च मूर्खोऽसौ धार्मीको वाप्यधार्मीकः ।

व्रतस्थोऽप्यव्रतस्थो वा यः कौलविमुखो जनः ॥ ६४॥

जातास्त एव जगति जन्तवः साधु जीविनः ।

कुलधर्मपरा देवि शेषाश्च द्वारगर्दभाः ॥ ६५॥

स पुमानुच्यते सद्भिः कुलधर्मपरायणः ।

अपरस्तु परं सत्यमस्थिकूटत्वचावृतः ॥ ६६॥

चतुर्वेदी कुलाज्ञानी श्वपचादधमः प्रिये ।

श्वपचोऽपि कुलज्ञानी ब्राह्मणादतिरिच्यते ॥ ६७॥

गुरुकारुण्ययुक्तस्तु दीक्षानिर्धूतपातकः ।

कुलपूजारतो देवि सोऽयं कौलो न चेतरेः ॥ ६८॥

यः कौलिकः कुलज्ञानं न पश्यति न विन्दति ।

न पूजयति धिक् तस्य तत् काकस्येव जीवितम् ॥ ६९॥

ते धन्याः पुण्यकर्माणस्ते सन्तस्ते च योगिनः ।

येषां भाग्यवशाद्देवि कुलज्ञानं प्रकाशते ॥ ७०॥

ते वन्द्यास्ते महात्मानः कृतार्थस्ते नरोत्तमाः ।

येषामुत्पद्यते चित्ते कुलज्ञानं मयोदितम् ॥ ७१॥

सर्वप्रकाशगमनं सर्वतीर्थावगाहनम् ।

यत् सर्वयज्ञाचरणं कुलधर्मप्रवेशनम् ॥ ७२॥

प्रविशन्ति कुलं धर्मं ये वै सुकृतिनो नराः ।

ते पुनर्जननीगर्भं न विशन्ति कदाचन ॥ ७३॥

प्रसङ्गेनापि यः कश्चित् कुलं कुलमितीरयेत्।

कुल तत् पावनं देवि भवति त्वदनुग्रहात् ।

कुलज्ञानस्य कुलेशानि नान्यधर्मैः प्रयोजनम् ॥ ७४॥

कुलेशि कुलनिष्ठानां कौलिकानां महात्मनाम् ।

ददामि परमं ज्ञानं चान्तकाले न संशयः ॥ ७५॥

चिरायासाल्पफलदं काङ्क्षते समयं जनाः ।

सुखेन सर्वफलदं कुलं कोऽपि त्यजत्यहो ॥ ७६॥

कुलज्ञो हि च सर्वज्ञो वेदशास्त्रोज्झितोऽपि वा ।

वेदशास्त्रागमज्ञोऽपि कुलाज्ञस्त्वज्ञ एव हि ॥ ७७॥

जानन्ति कुलमाहात्म्यं त्वद्भक्ता एव नापरे ।
चकोरा एव जानन्ति नान्ये चन्द्रगतां रुचिम् ॥ ७८॥
कुलज्ञा एव तुष्यन्ति श्रुत्वा कुलकथां प्रिये ।
स्वल्पा नद्यो विवर्द्धन्ते ज्योत्स्नया किं समुद्रवत्॥ ७९॥
नान्यधर्ममवेक्षन्ते कौलिकाः सारवेदिनः ।
भृङ्गाः पुष्पान्तरं लुब्धा मन्दारामोदसेविनः ॥ ८०॥
मानयन्ते हि सारज्ञाः कुलधर्मं न चेतरे ।
शिवः शिरसि धत्तेऽब्जं सैंहिकेया गिलत्यहो ॥ ८१॥
अभिज्ञा एव जानन्ति नाभिज्ञाः कुलदर्शनम् ।
जलमिश्रपयःपानं बकः किं वेत्ति हंसवत् ॥ ८२॥
शिवशक्तिमयो लोको लोके कौलं प्रतिष्ठितम् ।
तस्मात् सर्वाधिकं कौलं सर्वसाधारणं कथम् ॥ ८३॥
षड्दर्शनानि मेऽङ्गानि पादौ कुक्षिः करौ शिरः ।
तेषु भेदन्तु यः कुर्यान्ममाङ्गं च्छेदयेत्तु सः ॥ ८४॥
एतान्येव कुलस्यापि षडङ्गानि भवन्ति हि ।
तस्माद्वेदात्मकं शास्त्रं विद्धि कौलात्मकं प्रिये ॥ ८५॥
दर्शनेष्वखिलेष्वेव फलदं चैकदैवतम् ।
भुक्तिमुक्तिप्रदं नृणां कुलेऽस्मिन् दैवतं प्रिये ॥ ८६॥
लोकधर्मविरुद्धञ्च सिद्धयोगीश्वरि प्रिये ।
कुलं प्रमाणतां याति प्रत्यक्षफलदं यतः ॥ ८७॥

प्रत्यक्षञ्च प्रमाणाय सर्वेषां प्राणिनां प्रिये ।

उपलब्धिबलात्तस्य हताः सर्वे कुताकीकाः ॥ ८८॥

परोक्षं को नु जानीते कस्य किं वा भविष्यति।

यद्वा प्रत्यक्षफलदं तदेवोत्तमदर्शनम् ॥ ८९॥

कुलधर्ममिमं ज्ञात्वा मुच्यन्ते सर्वमानवाः ।

इति मत्वा महेशानि मया कौलं विगर्हीतम् ॥ ९०॥

त्वत्कारुण्यविहीनानां कुलज्ञानविरोधिनाम् ।

पशुनामनभिज्ञानां कुलधर्मो विगर्हीतः ॥ ९१॥

यस्य जन्मान्तरे पापकर्मबन्धोऽधिको भवेत् ।

न तस्य गुरुकारुण्यं कुलज्ञानञ्च जायते ॥ ९२॥

यथान्धो नैव पश्यन्ति सूर्यं सर्वप्रकाशकम् ।

तथा कुलं न जानन्ति तव मयाविमोहिताः ॥ ९३॥

शैववैष्णवसौरादि दर्शनान्यपि भक्तितः ।

भजन्ते मानवा नित्यं वृथायासफलानि च ॥ ९४॥

वेदशास्त्रागमैः प्रोक्तं भोगमोक्षैकसाधनम् ।

मूढा निन्दन्ति हा हन्त मत्प्रियं तव दर्शनम् ॥ ९५॥

भ्रामिता हि मया देवि पशवः शास्त्रकोटिषु ।

कुलधर्मं न जानन्ति वृथा ज्ञानाभिमानिनः ॥ ९६॥

पशुशास्त्राणि सर्वाणि मयैव कथितानि हि ।

मूर्त्यन्तरन्तु गत्वैव मोहनाय दुरात्मनाम् ॥ ९७॥

महापापवशान्नृणां तेषु वाञ्छाभिजायते ।
तेषाञ्च सदागतिर्नास्ति कल्पकोटिशतैरपि ॥ ९८॥
प्रेर्यमाणोऽपि पापात्मा कुले नैव प्रवर्त्तते ।
वार्यमाणोऽपि पुण्यात्मा कुलमेवाभिलम्वते ॥ ९९॥
कुलधर्मेण देवत्वं देवाः सम्प्रतिपेदिरे ।
मुनियोगीश्वराद्याश्च सुसिद्धिं परमां गताः ॥ १००॥
पशुव्रतादिनिरताः सुलभा दाम्भिका भुवि ।
ये कौलमेव सेवन्ते ते महान्तोऽति दुर्लभाः ॥ १०१॥
मानवा बहवः सन्ति मिथ्यातत्त्वार्थवेदिनः ।
दुर्लभोऽयं महेशानि कुलतत्त्वविशारदः ॥ १०२॥
यथा रोगातुराः केचिन्मानवाः कुलनायिके ।
दिव्यौषधं न सेवन्ते महाव्याधिविनाशनम् ॥ १०३॥
तद्व्याधिवर्द्धनापथ्यं कुर्वन्ति हि कुभेषजम्।
तथैव जन्ममरणकृतं सांसारिकीं क्रियाम् ॥ १०४॥
समाचरन्ति सततं त्वत्कारुण्यविवजीताः ।
न भजन्ते कुलं धर्म भववन्धविमोचनम् ॥ १०५॥
यथा चारण्यजातांस्तु मरीचादीन् वणिग्जनान्।
मोहतो मानवाः प्रीत्या याचन्ते कुलनायिके ॥ १०६॥
अनर्घ्याणि च रत्नानि न याचन्ते हि केचन ।
तथैव पशुशास्त्राणि कर्मपाशफलानि च ॥ १०७॥

इति पृच्छन्ति मूर्खास्ते तव मायाविमोहिता ।

कुलधर्मं न पृच्छन्ति भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ १०८॥

कस्तूरीं कर्दमधिया कर्पूरं लवणेच्छया ।

शार्करं शकराभ्रान्त्या मणिं काचमनीषया ॥ १०९॥

यथादृष्टं न मन्यन्ते करस्थमपि पामराः ।

तथा कौलं न जानन्ति त्वत्प्रसादविवर्जिताः ॥ ११०॥

अहो मोहस्य माहात्म्यं त्वन्मायाजनितस्य च।

किमज्ञानपि देवेशि मोहयेदमरानपि ॥ १११॥

पेयं मद्यं पलं खाद्यं समालोक्य प्रियामुखम् ।

इत्येवाचरणं जाप्यं परिप्राप्यं परम्रपदम् ॥ ११२॥

गुरुकारुण्यसंलभ्यमीदृशं कुलदर्शनम् ।

त्वद्भक्ता एव जानन्ति नेतरे भुक्तिमुक्तिदम् ॥ ११३॥

गुरूपदेशरहिता महान्त इति केचन ।

मोहयन्ति जनान् सर्वान् स्वयं पूर्वविमोहिताः ॥ ११४॥

दुराचारपराः केचिद्वाचयन्ति च पामराः ।

कथंभूतो भवेत् स्वामी सेवकाः स्युस्तथाविधाः ॥ ११५॥

बहवः कौलिकं धर्मं मिथ्याज्ञानविडम्बकाः ।

स्वबुध्द्या कल्पयन्तीत्थं पारम्पर्यविवर्जिताः ॥ ११६॥

मद्यपानेन मनुजो यदि सिद्धं लभेत वै ।

मद्यपानरताः सर्वे सिद्धिं गच्छन्तु पामराः ॥ ११७॥

मांसभक्षणमात्रेण यदि पुण्या गतिर्भवेत् ।
लोके मासाशिनः सर्वे पुण्यभाजो भवन्ति हि ॥ ११८॥
शक्तिसम्भोगमात्रेण यदि मोक्षो भवेत वै ।
सर्वेऽपि जन्तवो लोके मुक्ताः स्युः स्त्रीनिषेवनात् ॥ ११९॥
कुलमार्गो महादेवि न मया निन्दितः क्वचित् ।
आचाररहिता येऽत्र निन्दितास्ते न चेतरे ॥ १२०॥
अन्यथा कौलिके धर्मे आचारः कथितो मया ।
विचरन्त्यन्था देवि मूढाः पण्डितमानिनः ॥ १२१॥
कृपाणधारागमनात् व्याघ्रकण्ठावलम्बनात् ।
भुजङ्गधारणान्नूनमशक्यं कुलवर्त्तनम् ॥ १२२॥
वृथा पानन्तु देवेशि सुरापानं तदुच्यते ।
तत्महापातकं ज्ञेयं वेदादिषु निरूपितम् ॥ १२३॥
अनाघ्रेयमनालोक्यमस्पृश्यञ्चाप्यपेयकम् ।
मद्यं मंसं पशूनान्तु कौलिकानां महाफलम् ॥ १२४॥
अमेध्यानि द्विजातीनां मद्यान्येकादशैव तु ।
द्वादशन्तु महामद्यं सर्वेषामुत्तमोत्तमम् ॥ १२५॥
सुरा वै मलमन्नानां पाप्मा तु मलमुच्यते ।
तस्माद्ब्राह्मणराजन्यौ वैश्य न सुरां पिबेत् ॥ १२६॥
सुरादर्शनमात्रेण कुर्यात् सूर्यावलोकनम् ।
तत्समाघ्राणमात्रेण प्राणायामत्रयं चरेत् ॥ १२७॥

आजानुभ्यां भवेन्मग्नो जले चोपवसेदहः ।
ऊद्र्ध्व नाभेस्त्रिरात्रन्तु मद्यस्य स्पर्शने विधिः॥ १२८॥
सुरापाने कामकृते ज्वलन्तीं तां विनिक्षिपेत् ।
मुखे तया विनिर्दग्धे ततः शुद्धिमवाप्नुयात् ॥ १२९॥
मद्यस्पर्शादिदोषस्य प्रायश्चित्तविधिः स्मृतः ।
अविधानेन यो हन्यादात्मार्थं प्राणिनः प्रिये ॥ १३०॥
निवसेन्नरके घोरे दिनानि पशुरोमभिः ।
स मृतोऽपि दुराचारस्तिर्य्यग्योनिषु जायते ॥ १३१॥
अनुमन्ता विश्वसिता निहन्ता क्रयविक्रयी ।
संस्कर्ता चोपहर्त्ता च खादिताऽष्टौ च घातकाः ॥ १३२॥
धनैवीक्रयिको हन्ति खादिता चोपभोगतः ।
घातको वध बन्धाभ्यां इत्येष त्रिविधो वधः ॥ १३३॥
मांससन्दर्शनं कृत्वा सुरादर्शनवच्चरेत् ।
तस्मादविधिना मांसं मद्यं न सेवते क्वचित् ॥ १३४॥
विधिना सेव्यते देवि तरसा त्वं प्रसीदसि ।
नाशयत्यपरिज्ञानात् सत्यमेव वरानने ॥ १३५॥
तृणं वाप्यविधानेन छेदयेन्न कदाचन ।
विधिना गां द्विजं वापि हत्या पापैर्न लिप्यते ॥ १३६॥
बहुनात्र किमुक्तेन सारमेकं शृणु प्रिये ।
जीवन्मुक्तिसुखोपायं कुलशास्त्रेषु गोपितम् ॥ १३७॥

यन्मुमुक्षोः फलं देवि कनकस्येव सौरभम् ।
कुलज्ञेऽप्यूर्ध्वविख्याते ज्ञानं तत्तदनुत्तमम् ॥ १३८॥
कुलशास्त्राणि सर्वाणि मयैवोक्तानि पार्वति ।
प्रमाणानि न सन्देहो न हन्तव्यानि हेतुभिः ॥ १३९॥
देवताभ्यः पितृभ्यश्च मधु वाता ऋतायते ।
स्वादिष्ठया मदिष्ठया क्षीरं सपीर्मधूदकम् ॥ १४०॥
हिरण्यपावाः खादिश्च अबध्नन् पुरुषं पशुम् ।
दीक्षामुपेयादित्याद्याः प्रमाणं श्रुतयः प्रिये ॥ १४१॥
इत्येतत् कथितं किञ्चित् कुलमाहात्म्यमम्बिके ।
समासेन कुलशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ १४२॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे
सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे
कुलमाहात्म्यकथनं नाम द्वितीयोल्लासः॥ २॥

अथ तृतीयोल्लासः

श्रीदेव्युवाच
कुलेश श्रोतुमिच्छामि सर्वधर्मोत्तमोत्तमम् ।
ऊर्ध्वाम्नायञ्च तन्मन्त्रं माहात्म्यं वद मे प्रभो ॥ १॥

श्रीश्वर उवाच

श्रृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि ।

तस्य श्रवणमात्रेण देवता सुप्रसीदति ॥ २॥

न कदाचिन्मया प्रोक्तमितः पूर्वं कुलेश्वरि ।

कथयामि तव स्नेहादूर्ध्वाम्नायं श्रृणु प्रिये ॥ ३॥

वेदशास्त्रपुराणानि प्रकाश्यानि कुलेश्वरि ।

शैवशाक्तागमाः सर्वे रहस्याः परिकीर्त्तीताः ॥ ४॥

रहस्यातिरहस्यानि कुलशास्त्राणि पार्वति ।

रहस्यातिरहस्यानां रहस्यमिदमम्बिके ॥ ५॥

ऊद्र्ध्वाम्नायस्य तत्त्वं हि पूर्णब्रह्मात्मकं परम् ।

सुगोपितं मया यत्नादिदानीन्तु प्रकाश्यते ॥ ६॥

मम पञ्चमुखेभ्यश्च पञ्चाम्नायाः समुद्गताः ।

पूर्वश्च पश्चिमश्चैव दक्षिणश्चोत्तरस्तथा ।

ऊर्ध्वाम्नायश्च पञ्चैते मोक्षमार्गाः प्रकीर्त्तीताः ॥ ७॥

आम्नाया बहवः सन्ति नोर्ध्वाम्नायेन ते समाः ।

सत्यमेतद्वरारोहे नात्र कार्या विचारणा ॥ ८॥

आम्नाया बहवो गुप्तश्चतुराम्नायभेदजाः ।

अस्मिंस्तन्त्रे समाख्याताः पूर्वं ते कुलनायिके ॥ ९॥

चतुराम्नाय वेत्तारो बहवः सन्ति कामिनि ।

ऊर्ध्वाम्नायस्य तत्त्वज्ञा विरला वीरवन्दिते ॥ १०॥

यावन्तः पांसवो भूमेस्तावन्तः समुदीरिताः ।
एकैकाम्नायजा मन्त्रा भुक्तिमुक्तिफलप्रदाः ॥ ११॥
उपमन्त्राश्च तावन्तः सारदाः समुदीरिताः।
मयैव कथितास्ते तु लोकानुग्रहकाङ्क्षया ॥ १२॥
सर्वेषामपि मन्त्राणां देवतास्तत्फलप्रदाः ।
आवयोरंशसम्भूताः समुद्दिष्टाः शुचिस्मिते ॥ १३॥
सर्वमन्त्रानहं वेद्मि नान्यो जानाति कश्चन ।
मत्प्रसादेन यः कश्चिद्वेत्ति मानवकोटिषु ॥ १४॥
एकाम्नायञ्च यो वेत्ति स मुक्तो नात्र संशयः ।
किं पुनश्चतुराम्नायवेत्ता साक्षाच्छिवो भवेत् ॥ १५॥
चतुराम्नायविज्ञानादूर्ध्वाम्नायः परः प्रिये ।
तस्मात्तदेव जानीयाद् यदीच्छेत् सिद्धिमात्मनः ॥ १६॥
ऊर्ध्वत्वात् सर्वधर्माणामूर्ध्वाम्नायः प्रशस्यते ।
ऊर्ध्वं नयत्यधःस्थञ्च ऊर्ध्वाम्नाय इतीरितः ॥ १७॥
ऊर्ध्वतत्त्वात् कुलेशानि ध्वस्तसंसारसागरात् ।
ऊर्ध्वलोकैकसेव्यत्वादूर्ध्वाम्नाय इति स्मृतः ॥ १८॥
तस्माद्देवेशि जानीहि साक्षान्मोक्षैकसाधनम् ।
सर्वाम्नायाधिकफलमूर्ध्वाम्नायं परात् परम् ॥ १९॥
सर्वलोकेषु सर्वेभ्यो ह्यहं पूज्यो यथा प्रिये ।
अम्नायेषु च सर्वेषु ऊर्ध्वाम्नायस्तथा शिवे ॥ २०॥

देवतानां यथा विष्णुर्ज्योतिषां भास्करो यथा ।

तीर्थानान्तु यथा काशी स्वर्नदी सरितां यथा ॥ २१॥

पर्वतानां यथा मेरुस्तरूणां चन्दनं यथा ।

अश्वमेधः क्रतूनाञ्च पाषाणानां यथा मणिः ॥ २२॥

यथा रसानां माधुर्यं धातूनां काञ्चनं यथा ।

चतुष्पदां यथा धेनुर्यथा हंसस्तु पक्षिणाम् ॥ २३॥

आश्रमाणां यथा भिक्षुर्वर्णानां ब्राह्मणो यथा ।

मनुष्याणां यथा राजाऽवयवानां यथा शिरः ॥ २४॥

आमोदानाञ्च कस्तूरी यथा काञ्चीपुरी पुराम्।

तथैव सर्वधर्माणामूर्ध्वाम्नायोऽधिकः प्रिये ॥ २५॥

नानाजन्मार्जीतापारपुण्यकर्मफलोदयात् ।

ऊर्ध्वाम्नायं विजानीयान्नान्यथा वीरवन्दिते ॥ २६॥

धन्यो मनुष्यलक्षेषु जानाति कुलदर्शनम् ।

तेषां लक्षेषु यः कश्चिदूर्ध्वाम्नायं प्रवेत्ति च ॥ २७॥

न वेदैर्नागमैः शास्त्रैर्न पुराणैः सुविस्तरैः ।

न यज्ञैर्न तपोभिर्वा न तीर्थव्रतकोटिभिः ॥ २८॥

नान्यैरुपायैर्देवेशि मन्त्रौषधिपुरःसरैः ।

आम्नायो ज्ञायते चोर्द्ध्वः श्रीमद्गुरुमुखं विना॥ २९॥

तमेवान्वेषयेत्तत्र सर्वज्ञं करुणानिधिम् ।

सर्वलक्षणसम्पन्नं ऊर्ध्वाम्नायार्थकोविदम् ।

तस्माद्देवेशि जानीयादूर्ध्वाम्नायं कुलेश्वरि ॥ ३०॥

आम्नायं यो नरो देवि विजानाति च तत्त्वतः ।

लभते काङ्क्षितां सिद्धिं सत्यं सत्यं वरानने ॥ ३१॥

ऊर्ध्वाम्नायं विजानाति यः सम्यक् श्रीगुरोर्मुखात् ।

शास्त्रमार्गेण स नरो जीवन्मुक्तो न संशयः ॥ ३२॥

आम्नायमीदृशं देवि विजानाति च तत्त्वतः ।

स वन्द्यः सद्गुरुः सोऽर्च्यः स दैवज्ञः स मान्त्रिकः ।

स सेव्यः स च संस्तुत्यः स द्रष्टव्यः स सात्त्विकः ॥ ३३॥

स व्रती स तपस्वी च सोऽनुष्ठाता स पूजकः ।

स वेदागमशास्त्रादिसर्वविद्याविशारदः ॥ ३४॥

स आचार्यः स मतिमान् स यतिः स च कौलिकः ।

स यज्वा स च पूतात्मा स जापी स च साधकः ॥ ३५॥

स योगी स कृतार्थस्तु स वीरः स च उत्तमः ।

स पुण्यात्मा स सर्वज्ञः स मुक्तः स शिवः प्रिये ॥ ३६॥

तत्कुलं पावनं देवि धन्या तज्जननी स्मृता ।

तत्पिता च कृतार्थः स्यान्मुक्तास्तत्पितरः प्रिये ।

पुण्यास्तद्वंशजाः सर्वे पूतास्तन्मित्रबान्धवाः ॥ ३७॥

बहुनेह किमुक्तेन चोर्ध्वाम्नायपरस्य च ।

स्मरणं कीर्त्तनं वापि दर्शनं वन्दनं तथा ।

सम्भाषणञ्च कुरुते राजसूयाधिकं फलम् ॥ ३८॥

स यत्र वसते देवि तत्र श्रीवीजयो भवेत् ।

अनामयं सुभिक्षञ्च सुवृष्टिनीरुपद्रवम् ॥ ३९॥

तस्माद् गुरुप्रसादेन ऊर्ध्वाम्नायं नरोत्तमः ।

यो वेत्ति तत्त्वतो देवि स मे प्रियतमो भवेत् ॥ ४०॥

पूर्वाम्नायः सृष्टिरूपः स्थितिरूपश्च दक्षिणः ।

संहारः पश्चिमो देवि उत्तरोऽनुग्रहो भवेत् ॥ ४१॥

मन्त्रयोगं विदुः पूर्वं भक्तियोगञ्च दक्षिणम् ।

पश्चिमं कर्मयोगञ्च ज्ञानयोगं तथोत्तरम् ॥ ४२॥

पूर्वाम्नायस्य सङ्केताश्चतुर्विंशतिरीरिताः ।

दक्षिणाम्नायसङ्केताः पञ्चविंशतिरीरिताः ॥ ४३॥

पश्चिमाम्नायसङ्केताः द्वात्रिंशत् समुदाहृताः ।

विदुः षड्त्रिंशदाम्नाये सङ्केताः श्रीमदुत्तरे ॥ ४४॥

ऊर्द्ध्वाम्नायस्य चैतानि न सन्ति कुलनायिके ।

साक्षाच्छिवस्वरूपत्वान्न किञ्चित् कर्म विद्यते ॥ ४५॥

ऊर्ध्वाम्नायस्य माहात्म्यमहं वेद्मि न चापरः ।

मत्स्नेहात्त्वञ्च जानासि सत्यमेतद्वरानने ॥ ४६॥

ऊर्ध्वाम्नायस्य माहात्म्यमिति ते कथितं मया ।

समासेन कुलेशानि मन्त्रमाहात्म्यमुच्यते ॥ ४७॥

इतः पूर्वं मया नोक्तं यस्य कस्यापि पार्वति ।

तद्वदामि तव स्नेहाच्छृणु मत्प्राणवल्लभे ॥ ४८॥

श्रीप्रासादपरामन्त्रमूर्ध्वाम्नायमधिष्ठितम् ।
आवयोः परमाकारं यो वेत्ति स स्वयं शिवः ॥ ४९॥
शिवादिक्रिमिपर्यन्तं प्राणिनां प्राणवर्त्मना ।
निश्वासोच्छ्वासरूपेण मन्त्रोऽयं वर्त्तते प्रिये ॥ ५०॥
अनिलेन विना मेघो यथाकाशे न वेष्टते ।
पराप्रसादमन्त्रेण विना लोकस्तथा प्रिये ॥ ५१॥
पराप्रासादमन्त्रेण स्यूतमेतच्चराचरम् ।
अभिन्नं तत्त्वतो देवि तालवृन्ते यथानिलः ॥ ५२॥
बीजेऽङ्कुरस्तिले तैलमग्नावुष्णं रवौ प्रभा।
चन्द्रे ज्योत्स्नाऽनलः काष्ठे पुष्पे गन्धे जले द्रवः ॥ ५३॥
शब्दे चार्थः शिवे शक्तिः क्षीरे सर्पीः फले रुचिः ।
शर्करायाञ्च माधुर्यं घनसारे च शीतलम् ॥ ५४॥
निग्रहानुग्रहो मन्त्रे प्रतिमायाञ्च देवता ।
दर्पणे प्रतिबिम्बञ्च समीरे चलनं यथा ।
पराप्रसादमन्त्रेऽपि प्रपञ्चोऽयं तथा स्थितः ॥ ५५॥
वटबीजे यथा वृक्षः सूक्ष्मरूपेण तिष्ठति ।
पराप्रासादमन्त्रेऽस्मिन् ब्रह्माण्डोऽपि तथा स्थितः ॥ ५६॥
सुपक्वेषु पदार्थेषु सुरसेषु कुलेश्वरि ।
लवणेन विना स्वादु यथा भोक्तुर्न जायते ॥ ५७॥
पराप्रासादमन्त्रेण ये वा मन्त्रा न सङ्गताः ।

ते फलं न प्रयच्छन्ति मन्त्रं शक्तिविवजीताः॥ ५८॥

श्रीप्रासादपरामन्त्रो गोपनीयः प्रयत्नतः ॥ ५९॥

विचार्याहं पुराणार्थान् दर्शनाम्नायभेदजान् ।

ग्रसमान् वेद्म्यहं मन्त्रान् शास्त्राणि विविधानि च ॥ ६०॥

सहस्राक्षादयो देवाः शास्त्रेषु विविधेषु च ।

भ्रमन्ति तेषु मूढास्ते तव मायाविमोहिताः ॥ ६१॥

जायन्ते च मिरयन्ते च संसारक्लेशभागिनः ।

श्रीप्रासादपरामन्त्रं न गायन्तः कुलेश्वरि ।

न लभन्ते हि मोक्षं ते तव मायाविमोहिताः ॥ ६२॥

मद्रूपे श्रीगुरौ यस्य दृढा भक्तिः प्रजायते ।

श्रीप्रासादपरामन्त्रं स ज्ञात्वा परिमुच्यते ॥ ६३॥

पूर्वजन्मसहस्रेषु शैवादिसमयोद्यतान् ।

चतुराम्नायजान् मन्त्रान् गुर्वाज्ञां यो भजिष्यति ॥ ६४॥

स पापकञ्चुकान्मुक्तः शुद्धात्मा गुरुवत्सलः ।

श्रीप्रासादपरामन्त्रं विजानाति न चान्यथा ॥ ६५॥

सब्रह्माविष्णुरुद्राश्च शक्रादिसुरपुङ्गवाः ।

वसुरुद्रार्कदिक्पाला मनुचन्द्रादयः प्रिये ॥ ६६॥

मार्कण्डेयादिमुनयो वसिष्ठादिमुनीश्वराः ।

सनकाद्याश्च योगीशा जीवन्मुक्ताः शुकादयः॥ ६७॥

यक्षकिन्नरगन्धर्वाः सिद्धविद्याधरादयः ।

श्रीप्रासादपरामन्त्रप्रभवञ्चामितं फलम् ।
प्राप्य मन्त्रमिमं पुण्यं जपन्त्यद्यापि पार्वति ॥ ६८॥
सामर्थ्यं पूज्यता विद्या तेजः सौख्यमरोगिता ।
राज्यं स्वर्गञ्च मोक्षञ्च पराप्रासादजापिनः ॥ ६९॥
ब्रह्मेन्द्ररुद्रविष्णूनामपि दूरायते पदम् ।
सर्वकर्मविहीनोऽपि पराप्रासादमन्त्रवित् ।
सुखेन यां गतिं याति न तां सर्वेऽपि धामीकाः॥ ७०॥
तस्य चिन्तामणिः कामधेनुः कल्पतरुर्गृहे ।
कुबेरः किङ्करः साक्षात् पराप्रासादजापिनः ॥ ७१॥
यथा दिव्यमणि स्पर्शाल्लौहो भवति काञ्चनम् ।
पराप्रासादजापाच्च पशुः पशुपतिर्भवेत् ॥ ७२॥
श्रीप्रासादपरामन्त्रं यो विजानाति तत्त्वतः ।
स मां त्वाञ्च विजानाति चावयोरप्यतिप्रियः ॥ ७३॥
पराप्रासादमन्त्रज्ञः श्वपचोऽपि हि पार्वति ।
देवतास्थापने शक्तः प्रतिमादौ न संशयः ॥ ७४॥
मन्त्रमात्रन्तु यो वेत्ति पराप्रासादसंज्ञकम् ।
श्वपचोऽपि हि मुच्येत किं पुनस्तद्विधानवित् ॥ ७५॥
पराप्रासादमन्त्रज्ञो यत् करोति यदिच्छति ।
यद्ब्रूते तन्महेशानि तपो ध्यानं जपो भवेत् ॥ ७६॥
दीक्षापूर्वं महेशानि पारम्पर्यसमन्वितम् ।

पराप्रासादमन्त्रं यो वेत्ति सोऽहं न संशयः॥ ७७॥

चराचरसमेतानि भुवनानि चतुर्दश ।

पराप्रासादमन्त्रज्ञदेहे तिष्ठन्ति नित्यशः ॥ ७८॥

पराप्रासादमन्त्रज्ञो यत्र तिष्ठति भामिनि ।

दिव्यक्षेत्रं समुद्दिष्टं समन्ताद्दशयोजनम् ॥ ७९॥

पराप्रासादमन्त्रार्थतत्त्वज्ञं कुलनायिके ।

सुरासुराश्च वन्दन्ते किं पुनर्मानवादयः ॥ ८०॥

पराप्रासादमन्त्रज्ञो यत्र तिष्ठति पार्वति ।

सिद्धक्षेत्रं मदीयं वा मुनिदेवगणैः सह ॥ ८१॥

शैव वैष्णवदौर्गार्कगाणपत्येन्दुसम्भवान् ।

सर्वमन्त्रान् स जानाति पराप्रासादमन्त्रवित् ॥ ८२॥

श्रीप्रासादपरामन्त्रो जिह्वाग्रे यस्य वर्त्तते ।

तस्य दर्शनमात्रेण श्वपचोऽपि विमुच्यते ॥ ८३॥

ब्राह्मणो वाऽन्त्यजो वापि शुचिर्वाप्यशुचिः प्रिये ।

पराप्रासादजापी यः स मुक्तो नात्र संशयः ॥ ८४॥

गच्छतस्तिष्ठतो वापि जाग्रतः स्वपतोऽपि वा ।

पराप्रासादमन्त्रोऽयं देवेशि न च निष्फलः ॥ ८५॥

चिरेणैकैकफलदा मन्त्राः सन्ति सहस्रशः ।

कुलेशि मन्त्रराजोऽयं शीघ्रं सर्वफलप्रदः ॥ ८६॥

पराप्रासादमन्त्रोऽयं सर्वमन्त्रोत्तमोत्तमः ।

ज्ञानतोऽज्ञानतो वापि भजतां कामदो मनुः ॥ ८७॥

शचीन्द्रौ रोहिणीचन्द्रौ स्वाहाग्नी च प्रभारवी।

लक्ष्मीनारायणौ वाणीधातारौ रात्रिवासरौ ॥ ८८॥

अग्नीषोमौ बिन्दुनादौ देवि प्रकृतिपूरुषौ ।

आधाराधेयनामानौ भोगमोक्षौ कुलेश्वरि ॥ ८९॥

प्राणापानौ च वागर्थौ प्रिये विधिनिषेधकौ ।

सुखदुःखादि यद् द्वन्द्वं दृश्यते श्रूयते मया ।

सर्वलोकेषु तत् सर्वमावामेव न संशयः ॥ ९०॥

पुंस्त्रीरूपाणि सर्वाणि चावयोरंशकानि हि ।

पराप्रासादमन्त्रोऽयं तस्मात् सर्वात्मको भवेत्॥ ९१॥

अरूपं भावनागम्यं परं ब्रह्म कुलेश्वरि ।

निष्कलं निर्मलं नित्यं निर्गुणं व्योमसन्निभम् ॥ ९२॥

अनन्तमव्ययं तत्त्वं मनोवाचामगोचरम् ।

पराप्रासादमन्त्रार्थसन्धानात् सम्प्रकाशते ॥ ९३॥

तस्मान्मन्त्रमिदं देवि पराप्रासादसंज्ञकम् ।

परतत्त्वस्वरूपत्वात् सच्चिदानन्दलक्षणात् ॥ ९४॥

शिवशक्तिमयत्वाच्च भुक्तिमुक्तिप्रदानतः ।

सकर्मापि च निष्कर्म सगुणञ्चापि निर्गुणम् ॥ ९५॥

श्रीप्रासादपरामन्त्रं सर्वमन्त्रशिरोमणि ।

जपन् भुक्तिञ्च मुक्तिञ्च लभते नात्र संशयः ॥ ९६॥

बहुनात्र किमुक्तेन सर्वसारं शृणु प्रिये ।

श्रीप्रासादपरामन्त्रसमं मन्त्रं न विद्यते ॥ ९७॥

इदमेव परं ज्ञानमिदमेव परं तपः ।

इदमेव परं ध्यानमिदमेव परार्चनम् ॥ ९८॥

इदमेव परा दीक्षा इदमेव परो जपः ।

इदमेव परं तत्त्वमिदमेव परं व्रतम् ॥ ९९॥

इदमेव परो यज्ञ इदमेव परात् परम् ।

इदमेव परं श्रेय इदमेव परं फलम् ॥ १००॥

इदमेव परं ब्रह्म इदमेव परा गतिः ।

इदमेव परं गुह्यं सत्यं सत्यं न संशयः ।

इति मत्वा मनुवरं तन्निष्ठः स्यात् सदा प्रिये॥ १०१॥

आगमोक्तेन विधिना क्रमपूजापुरःसरम् ।

श्रीप्रसादपरामन्त्रं शतमष्टोत्तरं जपेत् ।

मुच्यते ब्रह्महत्यादिमहापापैश्च पञ्चभिः ॥ १०२॥

द्विशतं यो जपेद्देवि श्रीप्रासादपरामनुम् ।

चतुरशीतिलक्षांशधारणाचरितैरपि ॥ १०३॥

स्वयोनिजाङ्गचरितैरसंख्यजननाजीतैः ।

वार्द्धके यौवने बाल्ये जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ॥ १०४॥

कर्मणा मनसा वाचा ज्ञानाज्ञानकृतैरपि ।

महापातकसंघैश्च ह्युपपातककोटिभिः ।

मुच्यते नात्र सन्देहः सत्यमेतद्वरानने ॥ १०५॥
त्रिशतं यो जपेद्देवि श्रीप्रासादपरामनुम् ।
सर्वक्रतुषु यत् पुण्यं सर्वदानेषु यत् फलम् ॥ १०६॥
सर्वव्रतेषु यत् पुण्यं सर्वतीर्थेषु यत् फलम् ।
तत् फलं लभते देवि नात्र कार्या विचारणा ॥ १०७॥
चतुःशतं जपेद् यस्तु श्रीप्रासादपरामनुम् ।
सदा तस्य गृहद्वारे ह्यणिमाद्यष्टसिद्धयः ।
सेवन्ते नात्र सन्देहः सर्वसिद्धिसमन्विताः ॥ १०८॥
यद् यन्मनोऽभिलषितं तत्तत् प्राप्नोत्यसंशयः ।
धर्मार्थकाममोक्षाश्च साक्षात्तस्य करे स्थिताः॥ १०९॥
सालोक्यप्रमुखां देवि लभेन्मुक्तिं चतुर्वीधाम् ।
सत्यमेतन्न सन्देहः साधकः कुलनायिके॥ ११०॥
जपेत् पञ्चशतं यस्तु श्रीप्रासादपरामनुम् ।
तत्फलं नैव शक्नोमि कथितुं कुलनायिके ॥ १११॥
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन सर्वावस्थासु सर्वदा ।
श्रीप्रासादपरामन्त्रं जपेद् भुक्तिविमुक्तये ॥ ११२॥
नास्ति गुर्वधिकं तत्त्वं न शिवाधिकदैवतम् ।
न हि वेदाधिका विद्या न कौलसमदर्शनम् ॥ ११३॥
न कुलादधिकं ज्ञानं न ज्ञानादधिकं सुखम् ।
नाष्टाङ्गादधिका पूजा न हि मोक्षाधिकं फलम्।

इदं सत्यमिदं सत्यं सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ११४॥

श्रीप्रासादपरामन्त्रमाहात्म्यमिह वर्णीतुम् ।

न शक्नोमि वरारोहे कल्पकोटिशतैरपि ॥ ११५॥

गिरौ सर्षपमात्रन्तु सागरे वालुका यथा ।

तथा च मन्त्रमाहात्म्यं किञ्चित्ते कथितं मया ॥ ११६॥

ऊर्ध्वाम्नायस्य माहात्म्यं श्रीप्रासादपरामनोः ।

इति ते कथितं देवि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ११७॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

श्रीप्रासादपरामन्त्रकथनं नाम तृतीयोल्लासः॥ ३॥

अथ चतुर्थोल्लासः

श्रीदेव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि श्रीप्रासादपरामनुम्।

मन्त्रराजं वदेशान न्यासध्यानादिभिः सह॥ १॥

श्रीश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण शिवाकारः प्रजायते॥ २॥

इतः पूर्व मया नोक्तो मन्त्रोऽयं यस्य कस्यचित्।

तव स्नेहाद्वदाम्यद्य शृणु मत्प्राणवल्लभे॥ ३॥

अनन्तचन्द्रभुवनमिन्दुबिन्दुयुगान्वितः।

श्रीप्रासादपरामन्त्रो भुक्तिमुक्तिफलप्रदः॥ ४॥

पराप्रासादमन्त्रस्तु सादिरुक्तः कुलेश्वरि।

प्रकाशानन्दरूपत्वात् प्रत्यक्षफलदानतः॥ ५॥

प्रसन्नचित्तवश्यत्वात् प्रसिद्धार्थनिरूपणात्।

प्राक्तनाघप्रशमनात् प्रपन्नार्त्तीविनाशनात्।

प्रसादकरणाच्छीघ्रं प्रासादमनुरीरितः॥ ६॥

परतत्त्वस्वरूपत्वात् परमात्मप्रकाशनात्।

परमानन्दजननात् परधर्मनिदर्शनात्॥ ७॥

परोक्षफलदानाच्च परमैश्वर्यकारणात्।

परत्वात् सर्वमन्त्राणां परामन्त्र इतीरितः॥ ८॥

कुलमन्त्रमिदं देवि न्यासं शृणु वदामि ते।

आदौ प्रातः समुत्थाय गुरुदेवानुचिन्तनम्॥ ९॥

कन्दमूले मनः कृत्वा कुर्याद्विण्मूत्रमोचनम्।

शौचास्यशोधनं स्नानं सन्ध्यातर्पणमाचरेत्॥ १०॥

एकान्ते द्वारयजनं विघ्नत्रयनिवारणम्।

पूजास्थानप्रवेशश्च तथासनोपवेशनम्॥ ११॥

देवीपूजागृहध्यानं शिवादिगुरुवन्दनम्।

आसनं गणपक्षेत्रपालवन्दनमीश्वरि॥ १२॥

पादुकास्मरणञ्चैव दिननाथार्चनं प्रिये।
कराङ्गशोधनं प्राणायामः स्वब्रह्मरन्ध्रके॥ १३॥
दिग्बन्धनञ्चाङ्गयुग्म विधियुक्ताञ्च मातृकाम्।
दशप्रकारभूताख्यां लिपिं कमठसंज्ञकाम्॥ १४॥
ऋषिरस्य परः शम्भुश्छन्दश्चाव्यक्तपूर्विका।
गायत्री देवता चात्र सर्वमन्त्रेश्वरी परा॥ १५॥
दीर्घत्रययुतं मूलं बीजं शक्तिश्च कीलकम् ।
षड्दीर्घयुक्तमूलबीजेन षडङ्गानि च पार्वति॥ १६॥
ईशतत्पुरुषाघोरसद्योजातात्मनस्तथा।
पञ्चाङ्गुलिषु विन्यस्य मूर्त्तीं वक्रेषु विन्यसेत्॥ १७॥
पञ्चसु ब्रह्मणि तथैवाङ्गविन्यासमाचरेत्।
आधारशक्तिमारभ्य पीठमन्त्रान्तमम्बिके॥ १८॥
अल्पषोढां कुलेशानि कुर्यात् पूर्वोक्तवर्त्मना।
महाषोढाह्वयं न्यासं ततः कुर्यात् समाहितः।
वक्ष्यमाणेन विधिना देवताभावसिद्धये॥ १९॥
यस्य कस्यापि नैवोक्तं तव स्नेहाद्वदाम्यहम्।
प्रपञ्चो भुवनं मूर्तीर्मन्त्रदेवतमातरः।
महाषोढाह्वयो न्यासः सर्वन्यासोत्तमोत्तमः॥ २०॥
तत्रादौ परमेशानि प्रपञ्चन्यास उच्यते।
प्रपञ्चद्वीपजलधिगिरिपत्तनपीठकाः॥ २१॥

क्षेत्रं वनाश्रमगुहानदीचत्वरकोद्भिदः।

स्वेदाण्डजजरायुजा इत्युक्तास्ते हि षोडश॥ २२॥

श्रीर्माया कमला विष्णुवल्लभा पद्मधारिणी।

समुद्रतनया लोकमाता कमलवासिनी॥ २३॥

इन्दिरा मा रमा पद्मा तथा नारायणप्रिया।

सिद्धलक्ष्मी राजलक्ष्मीर्महालक्ष्मीरितीरिताः।

शक्तयस्तु प्रपञ्चानां स्वराणामधिदेवताः॥ २४॥

लवस्त्रुटिः कला काष्ठा निमेषः श्वास एव हि।

घटिका च मुहूर्त्तश्च प्रहरो दिवसस्तथा॥ २५॥

सन्ध्या रात्रिस्तिथिश्चैव वारो नक्षत्रमेव च।

योगश्च करणं पक्षौ मासो राशिर्ऋतुस्तथा॥ २६॥

अयनं वत्सरयुगप्रलयाः पञ्चविंशतिः।

एतेषां स्थाननियमो हृदयान्तः समीरितः॥ २७॥

आर्योमा चण्डिका दुर्गा शिवाऽपर्णाऽम्बिका सती।

ईश्वरी शाम्भवीशानी पार्वती सर्वमङ्गला॥ २८॥

दाक्षायणी हैमवती महामाया महेश्वरी।

मृडानी चैव रुद्राणी सर्वाणी परमेश्वरी॥ २९॥

काली कात्यायनी गौरी भवानीति समीरिता।

शक्तयः स्युर्लवादीनां स्पर्शानामधिदेवताः।

एतासां स्थाननियमो हृदयान्तः समीरितः॥ ३०॥

पञ्चभूतानि तन्मात्रं ज्ञानकर्मेन्द्रियाणि च।
गुणान्तःकरणावस्था ध्यायेद्दोषान् दशानिलान्॥ ३१॥
ब्राह्मी वागीश्वरी वाणी सावित्री च सरस्वती।
गायत्री वाक्प्रदा पश्चात् शारदा भारती प्रिये।
विद्यात्मिका पञ्चभूतव्यापकानामधीश्वराः॥ ३२॥
वाग्भवं भुवनेशीञ्च लक्ष्मीबीजं त्रितारकम्।
त्रितारमूलीविद्यान्त मातृकाक्षरतः परम्॥ ३३॥
वदेत् प्रपञ्चरूपायै श्रियै नम इति क्रमात्।
प्रपञ्चादिभिरायोज्य वर्णान शक्तीनीयोजयेत्।
मातृकान्याससंप्रोक्तस्थानेष्वेवं न्यसेत् प्रिये॥ ३४॥
त्रितारमूलसकलप्रपञ्चादि स्वरूपतः।
आयै पराम्बादेव्यैनम उक्त्वा व्यापकं न्यसेत्॥ ३५॥
प्रपञ्चन्यास एव स्याद् भुवनन्यास उच्यते।
त्रितारमूलमन्त्रान्ते अ आं इं अतलं वदेत्॥ ३६॥
लोकञ्च निलयञ्चैव शतकोटिपदं ततः।
गुह्याद्या योगिनी मूलङेयुतन्तु वदेत् प्रिये॥ ३७॥
वदेदाधारशक्त्यम्बादेव्यै च पादयोर्न्यसेत्।
ई उं ऊं वितलं गुह्यतरं चानन्तसंज्ञकम्।
शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य गुल्फयोर्देवि विन्यसेत्॥ ३८॥
ॠं ॠं ऌं सुतलञ्चातिगुह्यं चाविन्त्यसंज्ञकम्।

शेषच्च पूर्ववत् प्रोच्य जङ्घयोर्विन्यसेत् प्रिये॥ ३९॥

लृं एं एं महातलञ्च महागुह्यं पदं ततः।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य देवि जान्वोः प्रविन्यसेत्॥ ४०॥

ओं औं तलातलं देवि परं गुह्याभिधानकम्।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य ऊर्वोर्देवेशि विन्यसेत्॥ ४१॥

अं अः रसातलञ्चैव रहस्यं ज्ञानसंज्ञकम्।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य गुह्यदेशे प्रविन्यसेत्॥ ४२॥

कवर्गेणापि पातालं लोकेति निलयेति च।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य मूलाधारे तु विन्यसेत्॥ ४३॥

चवर्गं भूतलञ्चेति रहस्यं डाकिनीमपि।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य स्वाधिष्ठाने न्यसेत् प्रिये॥ ४४॥

टवर्गेण भुवो लोकं रहस्यं राकिणीमपि।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य नाभौ च विन्यसेत् प्रिये॥ ४५॥

तवर्गं स्वश्च परमरहस्य लाकिनीमपि।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य हृदये विन्यसेत् प्रिये॥ ४६॥

पवर्गञ्च महर्लोकं रहस्यं काकिनीमपि।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य तालुमूले न्यसेत् प्रिये॥ ४७॥

यवर्गञ्च जनो गुप्ततरञ्च शाकिनीमपि।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य आज्ञायाञ्च न्यसेत् प्रिये॥ ४८॥

शवर्गञ्च तपश्चातिगुह्यञ्च हाकिनीमपि।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य ललाटे विन्यसेत् प्रिये॥ ४९॥

लं क्षं सत्यं महागुह्यं यक्षिणीमपि च प्रिये।

शेषञ्च पूर्ववत् प्रोच्य ब्रह्मरन्ध्रे च विन्यसेत्॥ ५०॥

त्रितारमूलमन्त्रान्ते चतुर्दशभुवं वदेत्।

नाधिपायै श्रीपरायै देव्यै च व्यापकं न्यसेत्॥ ५१॥

कृत्वैवं भुवनन्यासं मूर्त्तीन्यासमथाचरेत्।

केशवनारायणमाधवगोविन्दविष्णवः॥ ५२॥

मधुसूदनसंज्ञश्च स्यात्त्रिविक्रमवामनौ।

श्रीधरश्च हृषीकेशः पद्मनाभो दामोदरः।

वासुदेवः सङ्कर्षणः प्रद्युम्नश्चानिरुद्धकः॥ ५३॥

अक्षोरोष्टदा चेशानी चोग्रोद्ध्वनयना तथा।

ऋद्धिश्च रूपिणी लूप्ता लूनदोषैकनायिका॥ ५४॥

एङ्कारिणी चौघवती सर्वकामाञ्जनप्रभा।

अस्थि मालाधरा चेति सम्प्रोक्ताः स्वरदेवताः॥ ५५॥

भवः शर्वोऽथ रुद्रश्च पशुपतिश्चोग्र एव च।

महादेवस्तथा भीम ईशस्तत्पुरुषाह्वयः॥

अघोरसद्योजातौ च वामदेव इतीरिताः॥ ५६॥

करभद्रा खगबला गरिमादिफलप्रदा।

घण्टाधरोग्रनयना चन्द्रधर्त्री ततः परम्।

छन्दोमयी जगत्स्थाना ज्वलत्तारा ततः परम्॥ ५७॥

ज्ञानदा च टङ्कधरा धृतिर्द्वादश ईरिताः।

कभादीनां ठडान्तानां वर्णानां देवतास्त्विमाः॥ ५८॥

ब्रह्मा प्रजापतिर्वेधाः परमेष्ठी पितामहः।

विधाता च विरिञ्चिश्च स्रष्टा च चतुराननः॥

हिरण्यगर्भ इत्युक्ताः क्रमाद् ब्रह्मादयो दश॥ ५९॥

यक्षिणी रञ्जिनी लक्ष्मीवज्रिणी शशिधारिणी।

षडाधारलया सर्वनायिका हसितानना।

ललिता च क्षमा चेति प्रोक्ता याद्यर्णदेवताः॥ ६०॥

त्रितारमूलमन्त्रान्ते स्वरान् विष्णून् सशक्तिकान्।

चतुर्थ्या नमसा युक्तान् मस्तके चानने न्यसेत्॥ ६१॥

सस्कन्धपार्श्वकट्यूरु जानुजङ्घापदेषु च।

दक्षादिवामपर्यन्तं विन्यसेत् परमेश्वरि॥ ६२॥

कभाद्यर्णयुतान् मन्त्री भवादीन शक्तिसंयुतान्।

पादपार्श्वबाहुकण्ठपञ्चवक्त्रेषु विन्यसेत्।

दशाधारेषु ब्रह्मादीन् यादि शक्तियुतान्न्यसेत्॥ ६३॥

त्रितारमूलमन्त्रान्ते श्रीत्रिमूर्त्यम्बिकां वदेत्।

आद्यै पराम्बादेव्यै च नमसा व्यापकं न्यसेत्।

मूर्तीन्यासं विधायेत्थं मन्त्रन्यासं समाचरेत्॥ ६४॥

त्रितारमूलं अं आं इं एकलक्षञ्च कोटि च।

भेदश्च प्रणवाद्येकाक्षरात्माखिलमन्त्रतः॥ ६५॥

ततोऽधिदेवतायै स्यात् सकलञ्च फलप्रदाम्।

आयै तथैककूटेश्वर्यम्बादेव्यै नमो वदेत्॥ ६६॥

ई उं ऊं आदि हंसादे द्विकूटं पूर्ववत् परम्।

ऋं ॠं लृं आदि वह्न्यादि त्रिकूटं पूर्ववत् परम्॥ ६७॥

ॡं एं ऐं चतुर्लक्षं चन्द्रादि पूर्ववत् परम्।

ओं औं अं अः पञ्चलक्षं सूर्यादि पूर्ववत् परम्॥ ६८॥

कं खं गं चैव षड्लक्षं स्कन्दादि पूर्ववत् परम्।

घं ङं चं सप्तलक्षं गणेशादि पूर्ववत् परम्॥ ६९॥

छं जं झं अष्टलक्षं वटुकादि पूर्ववत् परम्।

ञं टं ठं नवलक्षञ्च ब्रह्मादि पूर्ववत् परम्॥ ७०॥

डं ढं णं दशलक्षञ्च विष्ण्वादि पूर्ववत् परम्।

तं थं दं एकादशलक्षं रुद्रादि पूर्ववत् परम्॥ ७१॥

धं नं पं द्वादशलक्षं वाण्यादि पूर्ववत् परम्।

फं बं भं त्रयोदशलक्षं लक्ष्म्यादि पूर्ववत् परम्॥ ७२॥

मं यं रं चतुर्दशलक्षं गौर्य्यादि पूर्ववत् परम्।

लं वं शं पञ्चदशलक्षं दुर्गादि पूर्ववत् परम्।

षं सं हं ळं क्षं षोडशलक्षं त्रिपुरादि च षोडशा॥ ७३॥

अक्षरात्मा खिलमन्त्राधिदेवतायै सकलं ततः।

तथा फलप्रदायै च षोडश कूटेश्वरी पुनः॥ ७४॥

अम्बादेव्यै नमः प्रोक्तो मन्त्रन्यासो महेश्वरि।

आधारलिङ्गयोर्नाभिहृत्कण्ठे नेत्रयोरपि॥ ७५॥

निबोधिकायामर्द्धेन्दौ बिन्दौ चैव कलापदे।

उन्मन्यां विष्णुक्रे च नादे नादान्त एव च।

ध्रुवमण्डलदेशे च विन्यसेत् कुलनायिके॥ ७६॥

त्रितारमूलमन्त्रान्ते सर्वमन्त्रात्मिकापदम्।

आयै पराम्बादेव्यै च हृदये व्यापकं न्यसेत्॥ ७७॥

मन्त्रन्यासं विधायेत्थं दैवतन्यासमाचरेत्।

त्रितारमूलमन्त्रान्ते अं आं सहस्रकोटि च॥ ७८॥

योगिनीकुलशब्दान्ते सेवितायै पदं वदेत्।

निवृत्त्यम्बापदं देव्यै नम इत्युच्चरेत् प्रिये॥ ७९॥

इं ई योगिनीप्रतिष्ठां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

उं ऊं तपस्वि विद्याञ्च शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८०॥

ॠं ॠं शान्तं तथा शान्तिं शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

लृं लॄं मुनिं शान्त्यतीतां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८१॥

एं ए देवञ्च हृल्लेखां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

ओं औं राक्षसशब्दान्ते गगनां पूर्ववत् परम्।

अं अः विद्याधरं रक्तां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८२॥

कं खं सिद्धिमहोच्छुष्मां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

गं घं साध्यकरालाञ्च शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८३॥

ङं चं साप्सरसं जयां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

छं जं गन्धर्वविजयां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८४॥

झं ञं गुह्यकशब्दान्ते अजितां शेषं पूर्ववत् परम्।

टं ठं यक्षापराजितां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८५॥

डं ढं किन्नरवामाञ्च शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

णं तं पन्नगज्येष्ठाञ्च शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८६॥

थं दं चं पितृरौद्राम्बां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

धं नं गणेशमायाञ्च शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८७॥

पं फं भैरवशब्दान्ते कुण्डलीं पूर्ववत् परम्।

बं भं वटुक कालीञ्च शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८८॥

मं यं क्षेत्रेशशब्दान्ते कालरात्रिञ्च पूर्ववत्।

रं लं प्रमथभगवतीं शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ८९॥

वं शं ब्रह्मसर्वेश्वरीं शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

षं सं विष्णुञ्च सर्वज्ञां शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ९०॥

हं ळं रुद्रसर्वकर्त्रीं शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

क्षं चराचरशक्तिञ्च शेषं पूर्ववदुच्चरेत्॥ ९१॥

अङ्गुष्ठगुल्फजंघासु जानूरुकटिपार्श्वके।

स्तनकक्ष करस्कन्धकर्णमूर्द्धस्वपि क्रमात्॥ ९२॥

दक्षभागदिवामान्तं विन्यसेत् कुलनायिके।

त्रितारमूलमन्त्रान्ते सर्वदेवात्मिकां पदम्॥ ९३॥

आयै पराम्बादेव्यै च हृदये व्यापकं न्यसेत्।

देवन्यासं विधायेत्थं मातृकान्यासमाचरेत्॥ ९४॥

त्रितारमूलमन्त्रान्ते कवर्गानन्तकोटिभू।

चरीकुलसेवितायै आं क्षां हि मङ्गलापदम्॥ ९५॥

अम्बादेव्यै नमो ब्रूयादां क्षां ब्रह्माण्यतः परम्।

अम्बादेव्यै ततोऽनन्तकोटिभूतं कुलं वदेत्॥ ९६॥

सहितायै ततो मङ्गलनाथाय अं क्षं वदेत्।

अं क्षं असिताङ्गभैरवनाथाय नम उच्चरेत्॥ ९७॥

चवर्गं खेचरीं ई लां चचीकाञ्च महेश्वरीम्।

वेतालं इं लं चचीकं रुरुं शेषञ्च पूर्ववत्॥ ९८॥

टवर्गं पातालचरीं ऊं हां योगेश्वरीं वदेत्।

कौमारीञ्च पिशाचञ्च उं हं योगेशचण्डकौ॥ ९९॥

तवर्गं दिक्करीं ॠं सां हरसिद्धाञ्च वैष्णवीम्।

अपस्मारं ॠं सं हरसिद्धक्रोधादिपूर्ववत्॥ १००॥

पवर्गं सहचरीं ॡं षां भट्टि वाराह्यतः परम्।

ब्रह्मराक्षसकं ॡं षां भट्टोन्मत्तादि पूर्ववत्॥ १०१॥

यवर्गं स्याद्गिरिचरीं एं शां किलकिलेति च।

इद्राणीं चेटकं एं शं किलिः कापालिकस्तथा॥ १०२॥

शवर्गं स्यात् वनचरीं औं वां कालादिरात्रि च।

चामुण्डां प्रेतं ओं वं च कालरात्रिश्च भीषणः॥ १०३॥

लं क्षं जलचरीं अः लां वदेत् वश्चञ्च भीषणाम्।

महालक्ष्मीं शाकिनीश्च अं लं पश्चाच्च भीषणम्॥ १०४॥

संहारभैरवञ्चैव शेषं पूर्ववदुच्चरेत्।

मूलाधारलिङ्गनाभिष्वनाहतविशुद्धयोः॥ १०५॥

आज्ञाभाल तलब्रह्मरन्ध्रेष्वेवं प्रविन्यसेत्।

त्रितारमूलमन्त्रान्ते मातृभैरवशब्दतः॥ १०६॥

अधिपायै पराम्बा देव्यै नमो व्यापकं न्यसेत्।

मातृन्यास महेशानि कुर्यादेवं समाहितः॥ १०७॥

एवं न्यस्ततनुर्देवि ध्यायेद्देवमनन्यधीः।

अमृतार्णवमध्योद्यन्मणिद्वीपे सुशोभिते॥ १०८॥

कल्पवृक्षवनान्तःस्थमणि माणिक्यमण्डपे।

नवरत्नमय श्रीमत्सिंहासनगतेम्बुजे॥ १०९॥

त्रिकोणान्तःसमासीनं चन्द्रसूर्यायुतप्रभम्।

अर्द्धाम्बिकासमायुक्तं प्रविभक्तविभूषणम्॥ ११०॥

कोटिकन्दर्पलावण्यं सदा षोडशवार्षीकम्।

मन्दस्मितमुखाम्भोजं त्रिनेत्रं चन्द्रशेखरम्॥ १११॥

दिव्याम्बरस्त्रगालेपं दिव्याभरणभूषितम्।

पानपात्रञ्च चिन्मुद्रां त्रिशूलं पुस्तकं करैः॥ ११२॥

विद्यासंसिद्धिं बिभ्राणां सदानन्दमुखेक्षणम्।

महाषोढोदिताशेषदेवतागणसेवितम्॥ ११३॥

एवं चित्ताम्बुजे ध्यायेदर्द्धनारीश्वरं शिवम्।

पुंरूपं वा स्मरेद्देवि स्त्रीरूपं वा विचिन्तयेत्॥ ११४॥

अथवा निष्कलं ध्यायेत् सच्चिदानन्दलक्षणम्।

सवतेजोमयं देवि सचराचरविग्रहम्॥ ११५॥

ततः सन्दर्शयेन्मुद्रादशकं परमेश्वरि।

योनि लिङ्गञ्च सुरभि हेतिमुद्राचतुष्टयम्॥ ११६॥

वनमालां महामुद्रां नभोमुद्रामिति क्रमात्।

यथाशक्ति मन्त्रमूलं जपेत् श्रीपादुकामपि।

मूर्ध्नी सञ्चिन्तयेद्देवि श्रीगुरुं शिवरूपिणम्॥ ११७॥

सहस्त्रदलपङ्कजे सकलशीतरश्मिप्रभम्

वराभयकराम्बुजं विमलगन्धपुष्पाम्बरम्।

प्रसन्नवदनेक्षणं सकलदेवतारूपिणम्

स्मरेत् शिरसि हंसगं तदभिधानपूर्वं गुरुम्॥ ११८॥

एवं न्यासे कृते देवि साक्षात् परशिवो भवेत्।

मन्त्री नैवात्र सन्देहो निग्रहानुग्रहक्षमः॥ ११९॥

महाषोढाह्वयं न्यासं यः करोति दिने दिने।

देवाः सर्वे नमस्यन्ति तं नमामि न संशयः॥ १२०॥

महाषोढाह्वयं न्यासं करोति यत्र पार्वति।

दिव्यक्षेत्रं समुद्दिष्टं समन्ताद्दशयोजनम्॥ १२१॥

कृत्वा न्यासमिमं देवि यत्र गच्छति मानवः।

तत्र स्याद्विजयो लाभः सम्मानः पौरुषं प्रिये॥ १२२॥

महाषोढाकृतन्यासस्तेन यो वन्द्यते शिवे।

षण्मासान्मृत्युमाप्नोति यदि त्राता शिवः स्वयम्॥ १२३॥

वज्रपञ्जरनामानमेतं न्यासं करोति यः।

दिव्यन्तरीक्षभूशैलजलारण्यनिवासिनः॥ १२४॥

प्रचण्डभूतवेतालदेवरक्षोग्रहादयः।

भयग्रस्तेन मनसा नेक्षन्ते तं कुलेश्वरि॥ १२५॥

महाषोढाकृतन्यासं ब्रह्माविष्णुशिवादयः।

देवाः सर्वे नमस्यन्ति ऋषयोऽपि मुनीश्वराः॥ १२६॥

बहुनोक्तेन किं देवि न्यासमेतं मम प्रियम्।

नापुत्राय वदेद्देवि नाशिष्याय प्रकाशयेत्॥ १२७॥

आज्ञासिद्धिमवाप्नोति तस्मान्न्यासं समाचरेत्।

अस्मात् परतरा रक्षा देवताभावसिद्धिदा।

लोके नास्ति न सन्देहः सत्यं सत्यं वरानने॥ १२८॥

ऊर्ध्वाम्नायप्रवेशश्च पराप्रासादचिन्तनम्।

महाषोढापरिज्ञानं नाल्पस्य तपसः फलम्॥ १२९॥

इति ते कथितं देवि मन्त्रोद्धारादिकं प्रिये।

समासेन कुलेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ १३०॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

माहाषोढाकथनं नाम चतुर्थोल्लासः॥ ४॥

अथ पञ्चमोल्लासः

श्रीदेव्युवाच

कुलेशाधारपात्राणां पिशितानाञ्च लक्षणम्।

कुलद्रव्यस्य निर्माणं भेदं माहात्म्यमेव च॥ १॥

अविधानेन यत् पापं सविधानेन यत् फलम्।

तत् सर्वं श्रोतुमिच्छामि वद मे करुणानिधे॥ २॥

ईश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण त्रिदशैः समतां व्रजेत्॥ ३॥

आधारेण विना भ्रंशो न च तृप्यन्ति मातरः।

तस्माद्विधिवदाधारं कल्पयेत् कुलनायिके॥ ४॥

आधारं त्रिपदं प्राहुः षट्पदं वा चतुष्पदम्।

अथवा वर्तुलाकारं कुर्याद्देवि मनोहरम्॥ ५॥

स्वर्णरौप्यशिलाकूर्मकपालालाबुमृण्मयम् ।

नारिकेलशङ्खताम्रमुक्ताशुक्तिसमुद्भवम् ॥ ६॥

पुण्यवृक्ष समुद्भूतं पात्रं कुर्याद्विचक्षणः।

अतिसूक्ष्ममतिस्थूलं छिन्नं भिन्नञ्च वर्जयेत्॥ ७॥

सुवर्णरौप्यताम्राणि सर्वसिद्धकराणि च।

शान्तिके च शिलापात्रं स्तम्भने चैव मृण्मयम्॥ ८॥
नारिकेलञ्च वश्ये स्यादभिचारे च कूर्मजम्।
शङ्खं ज्ञानप्रदं शुक्तिर्देवीप्रीतिप्रदायिनी॥ ९॥
कपालालाबुपात्राणि योगसिद्धिकराणि च।
पुण्यवृक्षज पात्राणि सर्वपापहराणि च।
उक्तेष्वेतेषु देवेशि पात्रमेकं प्रकल्पयेत्॥ १०॥
कुलद्रव्यं प्रवक्ष्यामि शृणु देवि समाहिता।
अम्भसां द्वादशप्रस्थं प्रस्थार्द्धं तक्रमेव च॥ ११॥
तण्डुलानां चतुःप्रस्थं द्विप्रस्थञ्च तथान्धसाम्।
मुष्टिमात्राङ्कुरैः सार्द्धम् एकस्मिन् योजयेद् घटे॥ १२॥
शीतादिरहिते स्थाने स्थापयेद्दिवसद्वयम्।
तस्मादग्निं समारोप्य जम्बालसदृशं पचेत्॥ १३॥
अवरोप्य पुनः शीतामवस्थां प्रापयेत्ततः।
पादोनप्रस्थकैः पिष्ट्वा हस्ताभ्यां मेलयेत् सुधीः॥ १४॥
प्रस्थार्द्धान् तण्डुलान् वाप्यपरेद्युस्तत् समुद्धरेत्।
सम्यक् संमद्य तक्रेण पाकमालोड्य मेलयेत्।
एषा पैष्टीति विख्याता पूजिता देवदानवैः॥ १५॥
गौडी च श्वेतबर्बुरजम्बुत्वक्सधिताम्भसाम्।
दशप्रस्थं कुलेशानि धातकीकुसुमं शुभम्॥ १६॥
नारिकेलप्रसूनं वा चैकप्रस्थं विनिक्षिपेत्।

हरीतकी चाक्षफलं वसुनिष्कप्रमाणतः॥ १७॥

वह्निं त्रिकटुकञ्चापि निष्कमार्धं क्षिपेत् पृथक्।

अशीतिगुडसम्मिश्रमेकस्मिन् योजयेद् घटे॥ १८॥

करेण भ्रामयेत् सम्यगनुलोमविलोमतः।

अष्टोत्तरशतावृत्त्या त्रिसन्ध्यं प्रतिवासरम्॥ १९॥

द्वादशाहेन पाकः स्यात् पालयेत्तत्त्रयोदशे।

एषा गौडीति कथिता शिवसायुज्यहेतुकी॥ २०॥

द्विगुणं मकरन्दस्य वारि संयोजयेद् घटे।

द्वादशाहेन पाकः स्याच्छेषमन्यत् पुरोक्तवत्।

एषा माध्वी समुद्दिष्टा देवताप्रीतिकारिणी॥ २१॥

एका शुण्ठी द्विवह्निश्च मरीचत्रितयं तथा।

धातकी च चतुष्कं स्यात् पञ्च पुष्पाणि षण्मधु॥ २२॥

अशीतिगुडसम्मिश्रं शेषमन्यत् पुरोक्तवत्।

इदं मनोहरं द्रव्यं योगिनीपानमुत्तमम्॥ २३॥

सार्द्धेन्दुपलकं दध्नो माहिषं प्रस्थमात्रकम्।

मोचापक्वशतञ्चापि योगोऽयं मदिरा शुभा॥ २४॥

तं मेलयित्वा संयोज्य सान्द्रे वंशपुटे पचेत्।

चत्वारिंशद्दिनान्यष्टौ पङ्के पङ्कजसम्भवे॥ २५॥

निधायोद्धृत्य किरणैः सौरैः सम्यग् विशोषयेत्।

यदा च कठिनीभावस्तदा संगृह्य मानवः॥ २६॥

गुञ्जाफलप्रमाणन्तु जलैः सम्मिलितं शुभम्।
आत्मेच्छं पूरयेत् पात्रं परमानन्ददं परम्॥ २७॥
एतादप्युत्तमं द्रव्यं सर्वदेवप्रियं प्रिये।
एतानि मदहेतूनि मद्यान्यन्यानि कारयेत्॥ २८॥
पानसं द्राक्षमाधूकं खार्जूरं तालमैक्षवम्।
मधूत्थं शीधु माध्वीकं मैरेयं नारिकेलजम्॥ २९॥
मद्यान्येकादशैतानि भुक्तिमुक्तिकराणि च।
द्वादशन्तु सुरा मद्य सर्वेषामुत्तमं प्रिये॥ ३०॥
पैष्टी गौडी च माध्वी च विज्ञेया त्रिविधा सुरा।
सर्वसिद्धिकरी पैष्टी गौडी भोगप्रदायिनी॥ ३१॥
माध्वी मुक्तिकरी ज्ञेया सुरा स्याद्देवताप्रिया।
विद्याप्रदैक्षवी ज्ञेया द्राक्षी राज्यप्रदा भवेत्॥ ३२॥
तालजा स्तम्भने शस्ता खार्जूरी रिपुनाशिना।
नारिकेलभवा श्रीदा पानसी च शुभप्रदा॥ ३३॥
मधूकजा ज्ञानकरी माध्वीकी रोगनाशिनी।
मैरेयाख्या कुलेशानि सर्वदा पापहारिणी॥ ३४॥
क्षीरवृक्षसमुद्भूतं मद्यं वल्कलसम्भवम्।
मधुपुष्पसमुद्भूतम् आसवं तण्डुलोद्भवम्॥ ३५॥
यस्यानन्दो निवीकार आमोदश्च मनोहरः।
मद्यं तदुत्तमं देवि देवानां प्रीतितिदायकम्॥ ३६॥

आत्मेच्छं पूरयेत् पात्रं परमानन्दवर्द्धनम्।
एतदामोदकं द्रव्यं सर्वदेवप्रियं प्रिये॥ ३७॥
सुरादर्शनमात्रेण सर्वपापैः प्रमुच्यते।
तद्गन्धाघ्राणमात्रेण शतक्रतुफलं लभेत्॥ ३८॥
मद्यस्पर्शनमात्रेण तीर्थकोटिफलं लभेत्।
देवि तत्पानतः साक्षाल्लभेन्मुक्तिं चतुर्विधाम्॥ ३९॥
इच्छाशक्तिः सुरामोदे ज्ञानशक्तिश्च तद्रसे।
तत्स्वादे च क्रियाशक्तिस्तदुल्लासे परा स्थिता॥ ४०॥
मदिरा ब्रह्मगाः प्रोक्ताः चित्तशोधनसाधनाः।
तासामेकां समाहृत्य पूजाकर्म समाचरेत्॥ ४१॥
मत्स्य मांसादिविजयां चाष्टगन्धैः सुमिश्रिताम्।
संमर्द्य वटिकां कृत्वा संगृह्याथ विचक्षणः।
मद्याभावे तु वटिकां जले संयुज्य तर्पयेत्॥ ४२॥
गुडमिश्रेण तक्रेण तर्पयेत् मधुभाजिना।
सौवीरेणाथवा कुर्यादेतत् कर्म न लोपयेत्।
प्रमादाद् यदि लूप्येत देवताशापमाप्नुयात्॥ ४३॥
मांसन्तु त्रिविधं प्रोक्तं खभूजलचरं प्रिये।
यथासम्भवमप्येकं तर्पणार्थं प्रकल्पयेत्।
मांसदर्शनमात्रेण सुरादर्शनवत् फलम्॥ ४४॥
पितृदैवतयज्ञेषु वैधहिंसा विधीयते।

आत्मार्थं प्राणिनां हिंसा कदाचिन्नोदिता प्रिये॥ ४५॥

अनिमित्तं तृणं वापि छेदयेन्न कदाचन।

देवतार्थं द्विजार्थं वा हत्वा पापैर्न लिप्यते॥ ४६॥

मामनादृत्य यत् पुण्यं पापं स्यात् प्रतिभाषतः।

मन्निमित्तं चरेत् पापं पुण्यं भवति शाम्भवि॥ ४७॥

यैरेव पतनं द्रव्यैः सिद्धिस्तैरेव चोदिता।

श्रीकौलदर्शने चापि भैरवेण महात्मना॥ ४८॥

मत्कर्म कुर्वतां पुंसां कर्मलोपो भवेन्नहि (यदि)।

तत्कर्म ते प्रकुर्वन्ति सप्तकोटिमुनीश्वराः॥ ४९॥

हन्यान्मन्त्रेण चानेन त्वभिमन्त्र्य पशुं प्रिये।

गन्धपुष्पाक्षतैः पूज्य चान्यथा नरकं व्रजेत्॥ ५०॥

शिवोत्कृत्तमिदं पिण्डमतस्त्वं शिवतां गतः।

तद् बुध्यस्य पशो त्वं हि मा शिवस्त्वं शिवोऽसि हि॥५१॥

ब्रह्मा स्यात् पलले विष्णुर्गन्धे रुद्रश्च तद्रसे।

परमात्मा तदानन्दे तस्मात् सेव्यमिदं प्रिये॥ ५२॥

मांसाभावे तु लशुनं सार्द्रकं नागरन्तु वा।

आदाय पूजयेद्देवि चान्यथा निष्फलं भवेत्॥ ५३॥

मत्स्यमांसविहीनेन मद्येनापि न तर्पयेत्।

न कुर्यान्मत्स्यमांसाभ्यां विना द्रव्येण पूजनम्॥ ५४॥

पिशितं तिलमात्रन्तु तिलार्द्धमपि बिन्दुना।

सकृत्तर्पणमात्रेण कोटियज्ञफलं लभेत्॥ ५५॥
कुलपूजासमं नास्ति पुण्यमन्यज्जगत्त्रये।
तस्माद् यः पूजयेद्भक्त्या भुक्तिमुक्त्योः स भाजनम्॥५६॥
अनधीतोऽप्यशास्त्रज्ञो गुरुभक्तो दृढव्रतः।
कुलपूजारतो यस्तु स मे प्रियतमो भवेत्॥ ५७॥
चतुर्णामपि वर्णानामाश्रमाणामपीश्वरि।
पुंस्त्रीनपुंसकानान्तु पूजितेष्टफलप्रदा॥ ५८॥
इहामुत्र फलं दद्याः पूजिता सुवधूरिव।
अपूजिता त्वं देवेशि दुःखदा कुवधूरिव॥ ५९॥
कुलपूजां विना यस्तु करोत्येवं सुदुर्मतिः।
स याति नरकं घोरमेकविंशतिभिः कुलैः॥ ६०॥
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन कुलपूजारतो भवेत्।
लभते सर्वसिद्धींश्च नात्र कार्या विचारणा॥ ६१॥
आराधनासमर्थश्चेद्दद्यादर्चनसाधनम् ।
यो दातुं नैव शक्नोति कुर्यादर्चनदर्शनम्॥ ६२॥
सम्यक् शतक्रतून् कृत्वा यत् फलं समवाप्नुयात्।
तत् फलं समवाप्नोति सकृत् कृत्वा क्रमार्चनम्॥ ६३॥
महाषोडशदानानि कृत्वा यच्च फलं लभेत्।
तत् फलं समवाप्नोति कृत्वा श्रीचक्रदर्शनम्॥ ६४॥
सार्द्धत्रिकोटितीर्थेषु स्नात्वा यत् फलमाप्नुयात्।

तत् फलं लभते देवि सकृत् कृत्वा क्रमार्चनम्॥ ६५॥

बहुनोक्तेन किं देवि यथाभक्त्या ददाति यः।

कुलाचार्याय पूजार्थं कुलद्रव्यं स धर्मवित्॥ ६६॥

शैवे वा वैष्णवे शाक्ते सौरे सुगतदर्शने।

बौद्धे पाशुपते सांख्ये व्रते कुलमुखे तथा॥ ६७॥

सदक्षवामसिद्धान्ते वैदिकादिषु पार्वति।

विनाऽलिपिशिताभ्यान्तु पूजनं निष्फलं भवेत्॥ ६८॥

कुलद्रव्यैर्विना कुर्याज्जपयज्ञ तपोव्रतम्।

निष्फलं तद्भवेद्देवि भस्मनीव यथा हुतम्॥ ६९॥

यथैवान्तश्चरा राज्ञः प्रियाः स्युर्न बहिश्चराः।

तथान्तर्यागनिष्ठा ये ते प्रिया देवि नापरे॥ ७०॥

समर्पयन्ति ये भक्त्या आवाभ्यां पिशितासवम्।

उत्पादयन्ति चानन्दं मत्प्रियाः कौलिकाश्च ते॥ ७१॥

आवयोः परमाकारं सच्चिदानन्दलक्षणम्।

कुलद्रव्योपभोगेन परिस्फुरति नान्यथा॥ ७२॥

अन्तःस्थानुभवोल्लासो मनोवाचामगोचरः।

कुलद्रव्योपभोगेन जायते नान्यथा प्रिये॥ ७३॥

सेविते च कुलद्रव्ये कुलतत्त्वार्थदर्शनः।

जायते भैरवावेशः सर्वत्र समदर्शनः॥ ७४॥

तमःपरिवृतं वेश्म यथा दीपेन दृश्यते।

तथा मायावृतो ह्यात्मा द्रव्यपानेन दृश्यते॥ ७५॥

मन्त्रपूतं कुलद्रव्यं गुरुदेवापीतं प्रिये।

ये पिबन्ति जनास्तेषां स्तन्यपानं न विद्यते॥ ७६॥

मद्यन्तु भैरवो देवो मद्यं शक्तिः समीरिता।

अहो भोक्ता च मद्यस्य मोहयेदमरानपि॥ ७७॥

तन्मैरेयं नरः पीत्वा यो न विकुरुते प्रिये।

मद्ध्यानैकपरो भूत्वा स मुक्तः स च कौलिकः॥ ७८॥

सुरा शक्तिः शिवो मांसं तद्भोक्ता भैरवः स्वयम्।

तयोरैक्यसमुत्पन्न आनन्दो मोक्ष उच्यते॥ ७९॥

आनन्दं ब्रह्मणो रूपं तच्च देहे व्यवस्थितम्।

तस्याभिव्यञ्जकं मद्यं योगिभिस्तेन पीयते॥ ८०॥

कुण्डी कम्बुकपालानि मधुपूर्णानि बिभ्रतः।

किं न पश्यति लोकोऽयं ब्रह्मविष्णुमहेश्वरान्॥ ८१॥

निःशङ्को निर्भयो वीरो निर्लज्जो निष्कुतूहलः।

निर्णीतवेदशास्त्रार्थो वरदां वारुणीं पिबेत्॥ ८२॥

मन्त्रसंस्कारसंशुद्धामृतपानेन पार्वति।

जायते देवताभावो भवबन्धविमोचकः॥ ८३॥

ब्राह्मणस्य सदा पेयं क्षत्रियस्य रणागमे।

गोलम्भने तु वैश्यस्य शूद्रस्यान्त्येष्टिकर्मणि॥ ८४॥

देवान् पितृन् समभ्यर्च्य देवि शास्त्रोक्तवर्त्मना।

गुरुं स्मरन् पिबन्मद्यं खादन् मांसंन दोषभाक्॥ ८५॥

तृप्त्यर्थं पितृदेवानां ब्रह्मध्यानस्थिराय च।

सेवेत मधुमांसानि तृष्णया चेत् स पातकी॥ ८६॥

मन्त्रार्थं स्फुरणार्थाय मनसः स्थैर्यहेतवे।

भवपाशनिवृत्त्यर्थं मधुपानं समाचरेत्॥ ८७॥

सेवेत स्वसुखार्थं यो मद्यादीनि स पातकी।

प्राशयेद्देवताप्रीत्यै स्वाभिलाषविवर्जीतः॥ ८८॥

मत्स्यमांससुरादीनां मादकानां निषेवणम्।

यागकालं बिनान्यत्र दूषणं कथितं प्रिये॥ ८९॥

यथा क्रतुषु विप्राणां सोमपानं विधीयते।

मद्यपानं तथा कार्यं समये भोगमोक्षदम्॥ ९०॥

श्रीगुरोः कुलशास्त्रेभ्यः सम्यग्विज्ञाय वासनाम्।

पञ्चमुद्रा निषेवेत चान्यथा पतितो भवेद्॥ ९१॥

आवृत्तिं गुरुपंक्तिश्च वटुकादीन्न पूज्य यः।

वीरोऽप्यत्र वृथापानी देवताशापमाप्नुयात्॥ ९२॥

अयष्ट्वा भैरवं देवमकृत्वा मन्त्रतर्पणम्।

पशुपानविधौ पीत्वा वीरोऽपि नरकं व्रजेत्॥ ९३॥

अज्ञात्वा कौलिकाचारमयष्ट्वा गुरुपादुकाम्।

योऽस्मिन् शास्त्रे प्रवर्त्तेत तं त्वं पीडयसि ध्रुवम्॥ ९४॥

कौलज्ञाने ह्यसिद्धो यस्तद्द्रव्यं भोक्तुमिच्छति।

स महापातकी ज्ञेयः सर्वधर्मबहिष्कृतः॥ ९५॥
समयाचारहीनस्य स्वैरवृत्तेर्दुरात्मनः।
न सिद्धयः कुलभ्रंशस्तत्संसर्गं न कारयेत्॥ ९६॥
यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्त्तते कामकारतः।
स सिद्धिमिह नाप्नोति परत्र न परां गतिम्॥ ९७॥
स्वेच्छया रममाणो यो दीक्षासंस्कारवजीतः।
न तस्य सद्गतिः क्वापि तपस्तीर्थव्रतादिभिः॥ ९८॥
असंस्कृतं पिबेद्द्रव्यं बलात्कारेण मैथुनम्।
स्वप्रियेण हतं मांसं रौरवं नरकं व्रजेत्॥ ९९॥
कौलाः पशुव्रतस्याश्चेत् पक्षद्वयविडम्बकाः।
केशसंख्या स्मृता यावत्तावत्तिष्ठन्ति रौरवे॥ १००॥
कुलद्रव्याणि सेवेत योऽन्यदर्शनमाश्रितः।
तदङ्गरोमसंख्यातं भूतयोनिषु जायते॥ १०१॥
मदप्रच्छादितात्मा च न किञ्चिदपि वेत्ति च।
न ध्यानं न तपो नार्चा न धर्मो न च सत्क्रिया॥ १०२॥
न दैवं न गुरुर्नात्मविचारो न स कौलिकः।
केवलं विषयासक्तः पतत्येव न संशयः॥ १०३॥
मद्यासक्तो न पूजार्थी मांसाशी स्त्रीनिषेवकः।
कौलोपदेशहीनो यः सोऽक्षयं नरकं व्रजेत्॥ १०४॥
असंस्कारी तु यो नौ स्यात् पञ्च मुद्रा निषेवते।

कुलेशि ब्रह्मनिष्ठोऽपि निन्द्यतामधिगच्छति॥ १०५॥

लिङ्गत्रयविशेषज्ञः षडाधारविभेदकः।

पीठस्थानानि चागत्य महापद्मवनं व्रजेत्॥ १०६॥

आमूलाधारमाब्रह्मरन्ध्रं गत्वा पुनः पुनः।

चिच्चन्द्रकुण्डलीशक्तिसामरस्य सुखोदयः॥ १०७॥

व्योमपङ्कजनिस्यन्दसुधापानरतो नरः।

सुधापानमिदं प्रोक्तमितरे मद्यपायिनः॥ १०८॥

पुण्यापुण्यपशुं हत्वा ज्ञानखड्गेन योगवित्।

परे लयं नयेच्चितं पलाशी स निगद्यते॥ १०९॥

मनसा चेन्द्रियगणं संयम्यात्मनि योजयेत्।

मत्त्स्याशी स भवेद्देवि शेषाः स्युः प्राणिहिंसकाः॥ ११०॥

अप्रबुद्धा पशोः शक्तिः प्रबुद्धा कौलिकस्य च।

शक्तिं तां सेवयेत् यस्तु स भवेत् शक्तिसेवकः॥ १११॥

पराशक्त्यात्ममिथुनसंयोगानन्दनिर्भरः ।

य आस्ते मैथुनं तत् स्यादपरे स्त्रीनिषेवकाः॥ ११२॥

इत्यादि पञ्चमुद्राणां वासनां कुलनायिके।

ज्ञात्वा गुरुमुखाद्देवि यः सेवेत स मुच्यते॥ ११३॥

इति ते कथितं देवि कुलद्रव्यादिलक्षणम्।

समासेन कुलेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ ११४॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

कुलमाहात्म्यकथनं नाम पञ्चमोल्लासः॥ ५॥

अथ षष्ठोल्लासः

श्रीदेव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि पूजकस्य च लक्षणम्।

कुलद्रव्यादिसंस्कारमर्चनं वद मे प्रभो॥ १॥

ईश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण स्तूयते देवदानवैः॥ २॥

निरस्तपातका यत्र मानवाः पुण्यकर्मीणः।

कुलज्ञानसुसम्पन्ना भजन्ते ये दृढव्रताः॥ ३॥

पूर्णाभिषेकसहितो वेदशास्त्रार्थतत्त्ववित्।

देवतागुरुभक्तस्तु नियतात्मार्चयेत् प्रिये॥ ४॥

कुलागमरहस्यज्ञो देवताराधनोत्सुकः।

गुरूपदेशसंयुक्तः पूजयेत् कुलनायिके॥ ५॥

शुद्धात्मा चातिसंहृष्टः क्रोधलौल्यविवर्जीतः।

पशुव्रतादिविमुखः सुमुखस्तु यजेत् प्रिये॥ ६॥

यदा पुंसः कृतार्थस्य कालेन बहुना प्रिये।

मत्प्रसादेन भूयाच्च दृढभक्तिसमागमः॥ ७॥

तदर्थं तर्पणं कुर्याद् द्रव्यैः श्रीभैरवोदितेः।
गुरूपदेशविधिना चान्यथा पतनं भवेत्॥ ८॥
मन्त्रयोगेन देवेशि कुर्यात् श्रीचक्रपूजनम्।
तदहन्तु त्वया सार्धं गृह्णामि स्वयमादरात्॥ ९॥
भैरवोऽहमिति ज्ञानात् सर्वज्ञादिगुणान्वितः।
इति संचिन्त्य योगीन्द्रः कुलपूजारतो भवेत्॥ १०॥
इत्यादिलक्षणोपेतः कौलिको नियतव्रतः।
यस्त्वां समर्चयेद्देवि भुक्तिमुक्त्योः स भाजनम्॥ ११॥
एकान्ते विजनेऽरण्ये देशे बाधाविवजीते।
सुखासने समासीनः प्राङ्मुखो वाप्युदङ्मुखः॥ १२॥
अमृताब्धौ मणिद्वीपे कल्पवृक्षतरोस्तले।
रत्नप्राकारसन्दीप्तं स्मरेन्माणिक्यमण्डपम्॥ १३॥
पुष्पमालावितानाढ्यं प्रच्छन्नपटसंवृतम्।
कर्पूरदीपभास्वन्तं धूपामोदसुगन्धिकम्॥ १४॥
तन्मण्डपस्थमात्मानं ध्यात्वाऽनाकुलचेतसा।
श्रीगुरोराज्ञया देवि कुलपूजां समाचरेत्॥ १५॥
आत्मस्थानमनुद्रव्यदेवशुद्धिस्तु पञ्चमी।
यावन्न कुरुते मन्त्री तावद्देवार्चनं कुतः॥ १६॥
सुस्नानभूतसंशुद्धिप्राणायामादिभिः प्रिये।
षडङ्गाद्यखिलन्यासैरात्मशुद्धिः समीरिता॥ १७॥

सम्मार्जनानुलेपाद्यैर्दर्पणोदरवत्कृतम् ।

वितानधूपदीपादिपुष्पमालोपशोभितम्।

पञ्चवर्णरजश्चित्रं स्थानशुद्धिरितीरिता॥ १८॥

ग्रथित्वा मातृकावर्णैर्मूलमन्त्राक्षराणि च।

क्रमोत्क्रमाद् द्विरावृत्त्या मन्त्रशुद्धिरितीरिता॥ १९॥

पूजाद्रव्याणि संप्रोक्ष्य मूलास्त्राद्भिवीधानवित्।

दर्शयेद्धेनुमुद्राञ्च द्रव्यशुद्धिरितारिता॥ २०॥

पीठे देवं प्रतिष्ठाप्य सकलीकृत्य मन्त्रवित्।

मूलमन्त्रेण दीप्तात्मा न्यासद्रव्योदकेन च।

त्रिवारं प्रोक्षयेद्विद्वान् देवशुद्धिरितीरिता॥ २१॥

पञ्चशुद्धिं विधायेत्थं पश्चाद् यजनमाचरेत्।

सा पूजा सफला प्रोक्ता चान्यथा निष्फला भवेत्॥ २२॥

मण्डलेन विना पूजा निष्फला कथिता प्रिये।

तस्मान्मण्डलमालिख्य विधिवत्तत्र पूजयेत्॥ २३॥

अखण्डमण्डलाकारं विश्वं व्याप्य व्यवस्थितम्।

त्रैलोक्यं मण्डितं येन मण्डलं तत् सदा शिवम्॥ २४॥

उड्डीयानां चतुरस्त्रं कामरूपञ्च वर्त्तुलम्।

जालन्धरञ्च चन्द्रार्धं त्र्यस्त्रः पूर्णगिरिर्भवेत्॥ २५॥

अभ्यर्च्य मण्डलं पश्चादाधारान् स्थापयेत् क्रमात्।

समान्यश्रीगुरुभोगबलिपात्राणि पञ्चधा॥ २६॥

द्विपात्रं वा त्रिपात्रं वा एकपात्रं न कारयेत्।

स्वदक्षिणादिवामान्तं स्थाप्याभ्यर्च्यासवेन तु॥ २७॥

संपूर्य मूलमन्त्रेण कुलेश्वरि विनिधानवित्।

तत्र माषप्रमाणन्तु मत्स्यं मांसं विनिक्षेपेत्॥ २८॥

नष्टैः पर्युषितोच्छिष्टैर्दुर्गन्धैर्गन्धवर्जितैः।

हेतुभिः परपात्रस्थैस्तपीतं निष्फलं भवेत्॥ २९॥

न पूरयेत्तु पात्राणि अप्रियैस्तैः कुलेश्वरि।

स्वादिष्टैश्च मदिरौष्टैश्च द्रव्यैरमृतसन्निभैः।

मनोहरैर्महेशानि तर्पणं सफलं भवेत्॥ ३०॥

असंस्कृता सुरा पापकलहव्याधिदुःखदा।

आयुःश्रीकीर्त्तीसौभाग्यधनधान्यविनाशिनी॥ ३१॥

तस्मात् संस्कृत्य विधिवत् कुलद्रव्यं ततोऽर्चयेत्।

अन्यथा नरकं याति दाता भोक्ता न संशयः॥ ३२॥

विना द्रव्यादिवासेन न जपेन्न स्मरेत् प्रिये।

ये स्मरन्ति नरा मूढास्तेषां दुःखं पदे पदे॥ ३३॥

नासवेन विना मन्त्रो न मन्त्रेण विनासवः।

परस्परविरोधित्वात् कथं पूजा विधीयते॥ ३४॥

तत्संशयनिवृत्तिञ्च ज्ञात्वा गुरुमुखात् प्रिये।

वीक्षणं प्रोक्षणं ध्यानं मन्त्रमुद्राविशोधनम्।

द्रव्यं तर्पणयोग्यं स्याद्देवताप्रीतिकारकम्॥ ३५॥

अग्निसूर्येन्दुब्रह्मेन्द्रविष्णुरुद्रसदाशिवैः ।
चतुर्वींशतिमन्त्रैः स्यान्मद्यञ्चैव परामृतम्॥ ३६॥
अमृता मानदा पूषा तुष्टिः पुष्टी रतिर्धृतिः।
शशिनी चन्द्रिका कान्तिर्ज्योत्स्ना श्रीः प्रीतिरङ्गदा॥ ३७॥
पूर्णा पूर्णामृता चेति कथिताः कुलनायिके।
सौम्याः कामप्रदायिन्यः षोडश स्वरजाः कलाः॥ ३८॥
तपनी तापिनी धूम्रा मरीचिर्ज्वालिनी रुचिः।
सुषुम्ना भोगदा विश्वा रोधिनी धारिणी क्षमा।
कभाद्या वसुदाः सौराष्ठडान्ता द्वादशेरिताः॥ ३९॥
धूम्राचीरुष्मा ज्वलिनी ज्वालिनी विस्फुलिङ्गिनी।
सुश्रीः सुरूपा कपिला हव्यकव्यवहे अपि।
आग्नेया यादिवर्णाद्या दश धर्मप्रदाः कलाः॥ ४०॥
सृष्टिर्मेधा स्मृतिर्ऋद्धिः कान्तिर्लक्ष्मीर्द्युतिः स्थिरा।
स्थितिः सिद्धिरिति प्रोक्ताः कचवर्गकला दश।
अकारप्रभवा ब्रह्मजाताः स्युः सृष्टये कलाः॥ ४१॥
जरा च पालिनी शान्तिरीश्वरी रतिकामिके।
वरदाह्लादिनीप्रीतिदीर्घाः स्युष्टतवर्गजाः।
उकारप्रभवा विष्णुजाताः स्युः स्थितये कलाः॥ ४२॥
तीक्ष्ण रौद्री भया निद्रा तन्द्रा क्षुत् क्रोधिनी क्रिया।
उत्कारी मृत्युरित्युक्ता पयवर्गकला दश।

मकारप्रभवा रुद्रजाताः संहृतये कलाः॥ ४३॥
षवर्गगाश्चतस्रः स्युः पीता श्वेतारुणासिताः।
कलाश्चेश्वरसञ्जातास्तिरोधानाय बिन्दुजाः॥ ४४॥
निवृत्तिश्च प्रतिष्ठा च विद्या शान्तिस्तथैव च।
इन्धिका दीपिका चापि रेचिका मोचिका परा॥ ४५॥
सूक्ष्मा सूक्ष्मामृता ज्ञानाऽमृता चाप्यायिनी तथा।
व्यापिनी व्योमरूपा च षोडश स्वरजाः कलाः।
सदाशिवभवा नादादनुग्रहकलाः क्रमात्॥ ४६॥
प्रथमं प्रकृतेर्हंसःप्रतद्विष्णुरनन्तरम्।
त्र्यम्बकन्तु तृतीयं स्याच्चतुर्थस्तत्पदादिकः॥ ४७॥
विष्णुर्योनिं कल्पयतु पञ्चमः कल्पनामनुः।
चतुर्नवतिमन्त्रात्मदेवताभावसिद्धिदाः ॥ ४८॥
मन्त्रजापश्च संप्रोक्त आत्मस्तवश्च पञ्चभिः।
अत्र ये (ते) पञ्च संप्रोक्ता मन्त्रास्ते कुलनायिके॥ ४९॥
अखण्डैकरसानन्दाकरे परसुधात्मनि।
स्वच्छन्दस्फुरणामत्र निधेह्यकुलरूपिणि॥ ५०॥
अकुलस्थामृताकारे सिद्धिज्ञानकरे परे।
अमृतत्वं विधेह्यस्मिन् वस्तुनि क्लिन्नरूपिणि॥ ५१॥
तद्रूपेणैकरस्यञ्च कृत्वार्घ्यं तत्स्वरूपिणि।
भूत्वा परामृताकारं मयि चित्स्फुरणं कुरु॥ ५२॥

वाग्भवं पार्श्वगं भूमिः पुष्टिरिन्दुसमन्विता।

स्थितिश्च पावकानुग्रहार्थेन्दुसमलङ्कृता॥ ५३॥

स्थिरेन्धिकेन्दुसंयुक्ता श्वेता बिन्दुयुगान्विता।

तथामृते पदं ब्रूयात्तत्पश्चादमृतोद्भवे॥ ५४॥

तथामृतेश्वरीत्युक्त्वा पश्चादमृतवर्षीणि।

अमृतं स्रावयद् द्वन्द्वं द्विठान्तो द्रव्यशुद्धिकृत्।

अमृतेशीमनुः प्रोक्तः पञ्चत्रिंशद्भिरक्षरैः॥ ५५॥

वाग्भवं वदयुग्मञ्च वाग्वादिनीति वाग्भवम्।

कामराजं ततः क्लिन्ने क्लेदिनि क्लेदयेति च॥ ५६॥

महामोक्षं कुरुयुग्मं कामराजमतः परम्।

तार्त्तीयं मोक्षशब्दान्ते कुरुयुग्मं वदेत्ततः॥ ५७॥

स्यात् प्रासादपरा चान्तेसप्तत्रिंशद्भिरक्षरैः।

दीपनीमनुरित्युक्तः सर्वसिद्धिकरः प्रिये॥ ५८॥

एताः कला मातृकाञ्चाप्यख(ण्डेन्द्वा)ण्डैकादिकान् मनून्।

अमृतेशीं दीपनीञ्च मूलामन्त्रमपि क्रमात्॥ ५९॥

एकद्वित्रिचतुःपञ्च द्विचतुर्वारमम्बिके।

संस्मृत्याभ्यर्च्य पात्रन्तु पूजयेद्धेनुमुद्रया॥ ६०॥

ब्रह्माण्डखण्डसम्भूतमशेषरससम्भृतम् ।

आपूरितं महापात्रं पीयूषरसमावह॥ ६१॥

शुद्धद्रव्येण तेनापि गन्धपुष्पाक्षतैरपि।

न्यासोक्तसर्वमन्त्रैश्चाप्यात्मानं पूजयेत् प्रिये॥ ६२॥

मूर्ध्नि श्रीगुरुपङ्क्तीश्च मूलाधारे च पादुकाम्।

दिव्यौघे चादिनाथश्च तच्छक्तिश्च सदाशिवः॥ ६३॥

तत्पत्नी चेश्वरस्तस्य भार्या रुद्रश्च तद्वधूः।

विष्णुश्च तत्प्रिया ब्रह्मा तत्कान्ता द्वादशेरिताः॥ ६४॥

सिद्धौघे सनकश्चैव सनन्दश्च सनातनः।

सनत्कुमारश्च सनत्सुजातश्च ऋभुक्षजः॥ ६५॥

दत्तात्रेयो रैवतको वामदेवस्ततः परम्।

ततो व्यासः शुकश्चैव एकादश समीरिताः॥ ६६॥

मानवौघे नृसिंहश्च महेशो भास्करस्तथा।

महेन्द्रो माधवो विष्णुः षडेते च प्रकीर्त्तीताः॥ ६७॥

नमोऽन्ते योजयेद्देवि दिव्यौघे परमं शिवम्।

महाशिवञ्च सिद्धौघे मानवौघे सदाशिवम्॥ ६८॥

ततः पीठं समभ्यर्च्य देवीमावाहयेत् प्रिये।

महापद्मवनान्तःस्थे कारणानन्दविग्रहे।

सर्वभूतहिते मातरेह्येहि परमेश्वरि॥ ६९॥

देवेशि भक्तिसुलभे सर्वावरणसंयुते।

यावत्त्वां पूजयामीह तावत्त्वं सुस्थिरा भव॥ ७०॥

मन्त्रेणानेन चावाह्य यजेद्देवीमनन्यधीः।

ध्यात्वा मुद्रां प्रदर्श्यार्चेत् गन्धपुष्पाक्षतादिभिः॥ ७१॥

चिन्मयस्याप्रमेयस्य निर्गुणस्याशरीरिणः।

साधकानां हितार्थाय ब्रह्मणो रूपकल्पना॥ ७२॥

लिङ्गस्थण्डिलवह्न्यम्बुसूपकुड्यपटेषु च।

मण्डले फलके मूर्ध्नी हृदि वा दश कीर्त्तीताः॥ ७३॥

एषु स्थानेषु देवेशि यजन्ति परमां शिवाम्।

अरूपां रूपिणीं कृत्वा कर्मकाण्डरता नराः॥ ७४॥

गवां सर्वाङ्गजं क्षीरं स्त्रवेत् स्तनमुखाद् यथा।

तथा सर्वगतो देवः प्रतिमादिषु राजते॥ ७५॥

आभिरूप्याच्च बिम्बस्य पूजायाश्च विशेषतः।

साधकस्य च विश्वासात् सन्निधौ देवता भवेत्॥ ७६॥

गवां सर्पीः शरीरस्थं न करोत्यङ्गपोषणम्।

स्वकर्मरचितं दत्तं पुनस्तामेव पोषयेत्॥ ७७॥

एवं सर्वशरीरस्था सर्पीर्वत् परमेश्वरी।

विना चोपासनां देवि न ददाति फलं नृणाम्॥ ७८॥

सकलीकृत्य तत्प्राणान् समुद्दीप्येन्द्रियाणि च।

प्रतिष्ठाप्यार्चयेद्देवि चान्यथा निष्फलं भवेत्॥ ७९॥

मन्त्रहीनं क्रियाहीनं विधिहीनञ्च यद् भवेत्।

क्षमया साधयेत् सर्वं हीनमङ्गं पदं तथा॥ ८०॥

नियमादतिरेकेण यद् यत् कर्म करोति यः।

न किञ्चिदप्यस्य फलं सिध्यति क्रमदोषतः॥ ८१॥

न्यूनातिरिक्तकर्माणि न फलन्ति कदाचन।
यथाविधि कृतानीह सत्कर्माणि फलन्ति हि॥ ८२॥
तद्विधानकृतं कर्म जपहोमार्चनादिषु।
देवताप्रीतिदं भूयाद् भुक्तिमुक्तिफलप्रदम्॥ ८३॥
देवस्य मन्त्ररूपस्य मन्त्रव्याप्तिमजानताम्।
कृतार्चनादिकां सर्वं व्यर्थं भवति शाम्भवि॥ ८४॥
यन्त्रं मन्त्रमयं प्रोक्तं देवता मन्त्ररूपिणी।
यन्त्रे सा पूजिता देवि सहसैव प्रसीदति॥ ८५॥
कामक्रोधादिदोषोत्थसर्वदुःखनियन्त्रणात् ।
यन्त्रमित्याहुरेतस्मिन् देवः प्रीणाति पूजितः॥ ८६॥
शरीरमिव जीवस्य दीपस्य स्नेहवत् प्रिये।
सर्वेषामपि देवानां तथा यन्त्रं प्रतिष्ठितम्॥ ८७॥
तस्माद् यन्त्रं लिखित्वा वा ध्यात्वा सावृतिकं शिवम्।
ज्ञात्वा गुरुमुखात् सर्वं पूजयेद्विधिना प्रिये॥ ८८॥
एकपीठे पृथक्पूजां विना यन्त्रं करोति यः।
अङ्गाङ्गित्वं परित्यज्य देवताशापमाप्नुयात्॥ ८९॥
एकपीठे कुलेशानि स्वे स्वे यन्त्रे पृथक्पृथक्।
यजेदावरणोपेता देवतास्तद्विधानतः॥ ९०॥
आवाह्य देवतामेकां पूजयेदन्यदेवताम्।
उभाभ्यां लभते पापं मन्त्री चञ्चलमानसः॥ ९१॥

इत्यादिलक्षणं ज्ञात्वा गुरुतः शास्त्रतः प्रिये।
विधिनाभ्यर्चयेत् सम्यग्देवता सुप्रसीदति॥ ९२॥
षोडशैरुपचारैस्तु साङ्गं सावरणं शिवम्।
पूजयेन्मूलमन्त्रेण गन्धपुष्पाक्षतादिभिः॥ ९३॥
महाषोढोदिताशेषपरिवारांश्च शाम्भवि।
प्रणवादिनमोऽन्तेन तत्तन्नाम्ना समर्चयेत्॥ ९४॥
आगमोक्तेन मार्गेण तर्पयेदलिबिन्दुभिः।
अङ्गुष्ठानामिकाभ्याञ्च नखे निःसृतमूर्ध्वतः।
स्वपात्रस्पन्दनिस्यन्दं विधिवत् कुलनायिके॥ ९५॥
सकृत्तर्पणमुत्सृज्य जप्त्वा मूलञ्च पादुकाम्।
अन्तःशक्तिं समुत्थाप्य तर्पयेद्देहदेवताः॥ ९६॥
अङ्गुष्ठो भैरवो देवो अनामा चण्डिका प्रिये।
अनामाङ्गुष्ठयोगेन तर्पयेत् कुलसन्ततिम्॥ ९७॥
अङ्गुष्ठानामिकाभ्याञ्च वश्यकर्मणि तर्पयेत्।
तर्जन्यङ्गुष्ठयोगेन तर्पयेदभिचारके।
कनिष्ठाङ्गुष्ठयोगेन स्तम्भने तर्पयेत् प्रिये॥ ९८॥
एवं सन्तर्प्य देवेशि कुलद्रव्यैर्यथाविधि।
देवतापुरतो देवि गुरुपङ्क्तीश्च पूजयेत्।
पङ्क्तित्रयक्रमेणाथ ज्ञात्वा सम्यगनन्यधीः॥ ९९॥
कराभ्यां चिन्मुद्रां समधुनृकपालञ्च दधतीं

द्रुतस्वर्णप्रख्यामरुणकुसुमालेपवसनाम् ।
कृपापूर्णापाङ्गीमरुणनयनामम्बरजटा-
मुपेतां सिद्धौघैर्यजतु गुरुपंक्तिं क्रमगतिम्॥ १००॥
एवं संपूज्य धूपञ्च दीपं नैवेद्यमेव च।
आसवं पिशितोपेतं भक्ष्याणि विविधानि च।
कदल्यादिफलान्येव ताम्बूलञ्च समर्पयेत्॥ १०१॥
इति ते कथितं देवि कुलाचारस्य लक्षणम्।
द्रव्यसंस्कारशुद्ध्यादि किमन्यत् श्रोतुमिच्छसि॥ १०२॥
॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे
सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे
द्रव्यसंस्कारविधानकथनं नाम षष्ठोल्लासः॥ ६॥

अथ सप्तमोल्लासः

श्रीदेव्युवाच
कुलेश बटुकादीनां बलिञ्च शक्तिलक्षणम्।
तदद्रव्यस्यैव स्वीकारं वद मे करुणानिधे॥ १॥
ईश्वर उवाच
श्रृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।
तस्य श्रवणमात्रेण तत्त्वज्ञानं प्रकाशते॥ २॥

यावन्नो वटुके दद्यात्तावन्नैव कुलेश्वरि।
तृप्यन्ति देवताः सर्वाः स्मरणाद् यजनादपि॥ ३॥
वटुकादीन् यजेत्तस्माद् गन्धपुष्पासवामिषैः।
तत्तन्मन्त्रविधानेन देवता प्रीतिमाप्नुयात्॥ ४॥
यत्किञ्चिद्द्रव्यसंघातं पूजार्थं भोगहेतुना।
आनीतं दीयते भक्त्या क्षेत्रपेभ्यः कुलेश्वरि॥ ५॥
वटुकमन्त्रान् वक्ष्यामि शृणुष्व कुलनायिके।
यैः समर्चीतमात्रेण सर्वे नश्यन्त्युपद्रवाः॥ ६॥
तारत्रयं ततो देवीपुत्रेति बटुकेति वा।
नाथेति कपिलजटाभारभास्वरपिङ्गल॥ ७॥
त्रिनेत्रेति पदं पश्चाज्ज्वालामुखपदं ततः।
इमां पूजां बलिं गृह्णद्वयं पावकवल्लभा।
उक्तो वटुकमन्त्रोऽयं चतुश्चत्वारिंशदक्षरैः॥ ८॥
बलिदानेन सन्तुष्टो बटुकः सर्वसिद्धिदः।
शान्तिं करोतु मे नित्यं भूतवेतालसेवितः॥ ९॥
तारत्रयं ततः सर्वयोगिनीभ्यः पदं वदेत्।
तत्पश्चात् सवर्भूतेभ्यः सर्वभूताधिवर्त्ती च॥ १०॥
पदं ताभ्यो डाकिनीभ्यः शाकिनीभ्यः पदं वदेत्।
त्रैलोक्येति पदं चैव वासिनीभ्य इमां वदेत्॥ ११॥
पूजां बलिं गृह्णयुग्मं स्वाहान्तो योगिनीमनुः।

कथितोऽयं महेशानि मन्त्रः पञ्चादशाक्षरः॥ १२॥
या काचिद् योगिनी रौद्रा सौम्या घोरतरा परा।
खेचरी भूचरी व्योमचरी प्रीतास्तु मे सदा॥ १३॥
तारत्रयं वदेत् सर्वभूतेभ्यः सर्व एव हि।
पश्चाद् भूतपतिभ्यो हृद्युक्तः सप्तदशाक्षरः॥ १४॥
भूता ये विविधाकारा दिव्या भौमान्तरिक्षगाः।
पातालसंस्था मे केविच्छिवयोगेन भाविताः॥ १५॥
ध्रुवाद्याः सत्यसन्धाश्च इन्द्राद्याः स्वर्व्यवस्थिताः।
तृप्यन्तु प्रीतमनसः प्रतिगृह्णन्त्विमं बलिम्॥ १६॥
तारत्रयं वदेद्देहियुग्मं देवीपदं वदेत्।
पुत्राय बटुकनाथाय पश्चादुच्छिष्टहारिणे।
सर्वविघ्नान् पदं पश्चात् नाशयद्वितयं तथा॥ १७॥
गृह्णयुग्मं रुरुपदं क्षेत्रपालपदं ततः।
सर्वोपचारसहितामिमां पूजां बलिं वदेत्।
गृह्ण गृह्ण द्विठान्तोऽयं क्षेत्रपालमनुः प्रिये॥ १८॥
चतुःषष्ठ्यक्षरैः प्रोक्तः सर्वसिद्धिप्रदायकः।
योऽस्मिन् क्षेत्रे निवासी च क्षेत्रपालस्य किङ्करः।
प्रीतोऽयं बलिदानेन सर्वरक्षां करोतु मे॥ १९॥
तारत्रयं वदेत्तारं श्रीप्रासादपरामनुः।
ह्रां ह्रीं ह्रूञ्च युगञ्चादौ भैरवाधिष्ठिताय च॥ २०॥

अक्षोभ्यानन्दतः पश्चाद्धृदयाभीष्टदः परम्।
सिद्धार्थपदमाभाष्य पश्चादवतरद्वयम्॥ २१॥
क्षेत्रपालपदं पश्चात् महाशान्त पदं ततः।
मातृपुत्रपदं पश्चात् कुलपुत्रपदं तथा॥ २२॥
सिद्धिपुत्रपदं चास्मिन् स्थानाधिपपदं ततः।
ग्रामाधिपतयेऽस्मिन् स्याद्देशाधिपतये ततः॥ २३॥
वदेद् बटुकनाथेति देवीपुत्रपदं ततः।
मेघनादपदं पश्चात् प्रचण्डोग्रपदं वदेत्॥ २४॥
कपालीति पदं पश्चाद्भीषणेति पदं वदेत्।
स्यात् सर्वविघ्नाधिपतये इमां पूजां बलिं वदेत्॥ २५॥
गृह्ण गृह्ण कुरुद्वन्द्वं मम दूरययुग्मकम्।
ज्वलयुक्प्रज्वलयुगं सर्वविघ्नानीतीरयेत्॥ २६॥
नाशयद्वितयं क्षां क्षं पश्चाद् बुद्धिमितीरयेत्।
क्षेत्रपालाय वौषट् ह्रूं षष्ठ्युत्तरशताक्षरः॥ २७॥
तारत्रयं वदेत् पश्चादमुक क्षेत्रपाल च।
राजराजेश्वर इमां पूजां बलिमतः परम्।
गृह्णयुग्मं द्विठान्तोऽयमष्टाविंशाक्षरो मनुः॥ २८॥
अनेन बलिदानेन वटुवंशसमन्वितः।
राजराजेश्वरो देवो मे प्रसीदतु सर्वदा॥ २९॥
पश्चिमे वटुकं देवमुत्तरे योगिनीबलिम्।

पूर्वे भूतबलिं दद्यात् क्षेत्रपालञ्च दक्षिणे।

राजराजेश्वरं मध्ये पूजयेत् कुलनायिके॥ ३०॥

अङ्गुष्ठानामिकाभ्याञ्च बटुकस्य बलिः स्मृतः।

तर्जनीमध्यमानामिकाङ्गुष्ठैर्योगिनीबलिः॥ ३१॥

अङ्गुलीभिश्च सर्वाभिरुक्तो भूतबलिः प्रिये।

अङ्गुष्ठतर्जनीभ्याञ्च क्षेत्रपालबलिर्भवेत्।

अङ्गुष्ठमध्यमाभ्याञ्च राजराजेश्वरस्य च॥ ३२॥

बटुकादीन् समर्च्यैवं कुलदीपान् प्रदर्शयेत्।

ईषद्रक्तसुपिष्टेन चतुरङ्गुलिमानतः॥ ३३॥

दीपान् डमरुकाकारान् त्रिकोणानतिशोभनान्।

कर्षाज्यग्राहिणः कुर्य्यान्नव सप्ताथ पञ्च वा॥ ३४॥

अन्तस्तेजो बहिस्तेज एकीकृत्यामितप्रभान्।

त्रिधा देव्युपरि भ्राम्य कुलदीपान् निवेदयेत्॥ ३५॥

समस्तचक्रचक्रेशि देवेशि सकलात्मिके।

आरात्रीकमिदं देवि गृहाण मम सिद्धये।

कुलदीपान् प्रदश्र्याथ शक्तिपूजां समाचरेत्॥ ३६॥

स्वशक्तिं वीरशक्तिं वा दीक्षितां गुरुमार्गतः।

पाययित्वा चरेत् पानमिति शास्त्रस्य निश्चयः॥ ३७॥

अदीक्षितां स्त्रियं कुर्यात् सद्यः संस्कारमम्बिके।

मन्त्रदीक्षाविधानेन् शुद्धा भवति नान्यथा॥ ३८॥

तस्मात् सुलक्षणां शक्तिं गन्धपुष्पाक्षतादिभिः।
अभ्यर्च्य देवताबुद्ध्या भोगपात्रं निवेदयेत्॥ ३९॥
तदन्ते कन्यकाश्चापि प्रमदाश्च मनोहराः।
सम्पूज्य देवताबुद्ध्या दद्यात् पात्रं पृथक् पृथक्॥ ४०॥
अनिवेद्य तु यः शक्त्यै कुलद्रव्यं निषेवते।
पूजितं निष्फलं तस्य देवता न प्रसीदति॥ ४१॥
चण्डाली चर्मकारी च मातङ्गी पुक्कसी तथा।
श्वपची खट्टकी चैव कैवर्त्ती विश्वयोषितः॥ ४२॥
कुलाष्टकमिदं प्रोक्तमकुलाष्टकमुच्यते।
कन्दुकी शौण्डिकी चैव शस्त्रजीवी च रञ्जकी॥ ४३॥
गायकी रजकी शिल्पी कौलिकी च तथाष्टमी।
तन्त्रमन्त्रसमायुक्ता समयाचारपालिका॥ ४४॥
कुमारी च व्रतस्था च योगमुद्राधरापि वा।
पूजाकाले स्वतः प्राप्ता सा ज्ञेया सहजा बुधैः॥ ४५॥
उक्तजात्यङ्गनाभावे चातुर्वर्ण्याङ्गनां यजेत्।
सुरूपा तरुणी शान्ता कुलाचारयुता शुचिः॥ ४६॥
शङ्काहीना भक्तियुक्ता गूढा शास्त्रोपजीविनी।
अलोलूपा सुशीला च स्मितास्या प्रियवादिनी॥ ४७॥
गुरुदैवतसम्भक्ता सुचिता कौलिकप्रिया।
विमत्सरा विशेषज्ञा देवताराधनोत्सुका।

मनोहरा सदाचारा शक्तिरेषा सुलक्षणा॥ ४८॥
दुष्टोग्रा कर्कशा क्रूरा दुःखिता कुलदूषणी।
दुराचारा पराधीना भीता लूब्धातुराऽलसा॥ ४९॥
निद्रासक्तातिदुर्म्मेधा हीनाङ्गी व्याधिपीडिता।
दुर्गन्धा कुत्सिता मूढा वृद्धोन्मत्ता रहस्यभित्॥ ५०॥
कुतर्का कुत्सितालापा निर्लज्जा कलहप्रिया।
विरूपोन्मार्गगा स्तब्धा पङ्गन्धविकृतानना।
ईदृशीं मन्त्रयुक्ताञ्च शक्तिं यागे विवर्जयेत्॥ ५१॥
ततोऽर्चनादिकं सर्वं मन्त्रोदकपुरःसरम्।
इतः पूर्वादिमनुना मन्त्री देव्यै समर्पयेत्॥ ५२॥
तारत्रयमितः पूर्वं प्राणबुद्धी ततः परम्।
देहधर्माधिकारतो जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु॥ ५३॥
मनसा चेतसा वाचा कर्मणा तत्परं वदेत्।
हस्ताभ्याञ्च ततः पद्भ्यामुदरेण ततः परम्॥ ५४॥
शिश्ना च यत् स्मृतं पश्चाद् यदुक्तं यत् कृतं वदेत्।
तत् सर्वं गुरवे चान्ते मत्समपीतमस्त्विति।
स्वाहान्तो मनुरित्युक्तस्त्रिसप्तत्यक्षरः प्रिये॥ ५५॥
ज्ञानतोऽज्ञानतो वापि यन्मया क्रियते शिवे।
तव कृत्यमिदं सर्वमिति ज्ञात्वा क्षमस्व मे॥ ५६॥
एवं सम्प्रार्थ्य देवेशि स्तुत्वा नत्वा च भक्तितः।

प्रधानदेवतामूर्त्तौ परिवारान् समर्चयेत्।
एवं सावरणां देवीं चिन्तयेत् स्वहृदम्बुजे॥ ५७॥
शेषिकाये समर्प्यात्ममूलमन्त्रेण शोधयेत्।
स्याद्वाग्भवं हृदुच्छिष्टचाण्डालि तदनन्तरम्॥ ५८॥
वदेन्मातङ्गि सर्वन्ते वश्यंकुरुयुगन्ततः।
एकविंशतिवर्णैश्च शेषिकामनुरीरितः॥ ५९॥
मन्त्रेणानेन निर्माल्यं शेषिकायै समर्पयेत्।
देवीमुच्छिष्टमातङ्गीं ध्यायेत् त्रैलोक्यमोहिनीम्॥ ६०॥
वीणावाद्यविनोदगीतनिरतां नीलांशुकोल्लासिनीं
बिम्बोष्ठीं नवयावकार्द्रचरणामाकीर्णकेशालकाम्।
मृद्वङ्गीं सिंतशङ्खकुण्डलधरां माणिक्यभूषोज्ज्वलां
मातङ्गीं प्रणतोऽस्मि सुस्मितमुखीं देवीं शुकश्यामलाम्॥ ६१।
ततः श्रीगुरुरूपाय साक्षात् परशिवाय च।
कराभ्यां पात्रमुद्धृत्य सद्वितीयं समर्पयेत्॥ ६२॥
स्वसम्प्रदायसंयुक्तैर्वीरैश्च सह पूजयेत्।
अन्योन्यवन्दनं कृत्वा पिबेत्तत्तदनुज्ञया॥ ६३॥
सव्येनोद्धृत्य पात्रन्तु मुद्रां कृत्वाऽपसव्यतः।
यथाविधि द्वितीयेन गृह्णीयान्मन्त्रमुच्चरन्॥ ६४॥
पिशितं माषमात्रन्तु द्रव्यं चुलुकसम्मितम्।
आत्मदेहत्रयं तत्त्वं त्रयेणाथ विशोधयेत्॥ ६५॥

तरुणोल्लाससहितः प्रसन्नवदनेक्षणः।
गुरुः शिष्यान् समाहूय दद्यात्तत्त्वत्रयं प्रिये॥ ६६॥
शिष्योपायनमादाय शुद्धात्मा कुसुमादिकम्।
यथाशक्ति निवेद्याथ वित्तशाठ्यविवजीतः॥ ६७॥
प्रणम्य बहिरष्टाङ्गं प्रविश्यान्तः शनैः प्रिये।
समर्प्योपायनं भक्त्या शिवाय गुरुरूपिणे॥ ६८॥
ग्रथिताङ्गुष्ठकौ कृत्वा करौ सक्ताग्रतर्जनी।
जानुभ्यामवनिं गत्वा पञ्चाङ्गं प्रणमेद् गुरुम्॥ ६९॥
वामाऽङ्गुष्ठानामिकाभ्यां दक्षहस्तप्रसारितम्।
स्पृष्ट्वा विशुद्धहृदय ईषदानतमस्तकः॥ ७०॥
वामाङ्गुष्ठानामिकाभ्यां शिष्याय श्रीगुरुः प्रिये।
प्रकृत्याद्यैः पृथिव्यन्तैश्चतुर्विंशतिभिः प्रिये॥ ७१॥
स्वरैरशुद्धतत्त्वैश्च वाग्भवेन कुलेश्वरि।
संयुक्तेनात्मतत्त्वेन स्थूलदेहं विशोधयेत्॥ ७२॥
मायादिपुरुषान्तैश्च शुद्धाशुद्धैश्च सप्तभिः।
तत्त्वैः स्पर्शाह्वयैर्वर्णैः कामराजेन मन्त्रवित्।
युक्तेन विद्यातत्त्वेन सूक्ष्मदेहं विशोधयेत्॥ ७३॥
शुद्धैः शिवादिविद्यान्तैः पञ्चतत्त्वैश्च व्यापकैः।
परया शिवतत्त्वेन परं देहं विशोधयेत्॥ ७४॥
षट्त्रिंशत्तत्त्वसहितमालिन्या बालया प्रिये।

सर्वतत्त्वाश्रयं बीजं सर्वतत्त्वैवीशोधयेत्॥ ७५॥

शोधयेति पदं दद्यात् सद्वितीयमलिं गुरुः।

चुल्लुकं गुरुणा दत्तं शोधयामीति चोच्चरन्।

भक्त्या चावनतः शिष्यो निःशब्दं त्रिः पिबेदलिम्॥ ७६॥

पाणिभ्यां संस्पृशेद्देहं सर्वतत्त्वं समुच्चरन्।

शिरःप्रभृतिपादान्तं शुद्धं देहं विचिन्तयेत्॥ ७७॥

स्थूलान्तमात्मतत्त्वं स्यात् सूक्ष्मं विद्यान्तगोचरम्।

परान्तं शिवतत्त्वं स्यादिति तत्त्वत्रयं जगत्॥ ७८॥

एवं तत्त्वत्रयज्ञानं गुरोर्ज्ञात्वा य आचरेत्।

स जीवन्नेव मुक्तः स्यादिति शङ्करभाषितम्॥ ७९॥

ततः स्वीकृत्य च गुरुः शिष्येभ्यः शेषदो भवेत्।

आदाय गुरुणा दत्तं सद्वितीयासवं पिबेत्॥ ८०॥

श्रीगुरुज्येष्ठपूज्यानां पुरतः कुलनायिके।

नोपविश्य पिबेन्मद्यं इति शास्त्रस्य निर्णयः॥ ८१॥

प्राणभेदफलोल्लासप्रणामस्थितिलक्षणम्।

अविज्ञायाचरेद् यस्तु स भवेदापदाम्पदम्॥ ८२॥

निर्मन्त्रं न पिबेन्मद्यं प्रायश्चित्तं विधीयते।

तस्मान्मन्त्रविधानेन कर्तव्यं कुलनायिके॥ ८३॥

इदं पवित्रममृतं पिबामि भवभेषजम्।

पशुपाशसमुच्छेदकारणं भैरवोदितम्॥ ८४॥

चित्ते स्वातन्त्र्यसारत्वात्तदानन्दमयात्मनः।
तन्मयत्वाच्च भावानां भावाश्चान्तर्हीता रसे॥ ८५॥
सुषुम्नान्तं विकाशाय सुरसस्तेन पीयते।
तस्मादिमां सुरां देवीं पूर्णोऽहं त्वां पिबाम्यहम्॥ ८६॥
मन्त्रेणानेन देवेशि मूलमन्त्रेण मन्त्रवित्।
अनाकुलमनाः कुर्यादलिपानं शनैः शनैः॥ ८७॥
स्वात्ममूलत्रिकोणस्थे कोटिसूर्यसमप्रभे।
कुण्डल्याकृतिचिद्रूपे हुनेद् द्रव्यं समन्त्रकम्॥ ८८॥
महन्तापात्रभरितमिदन्तापरमामृतम् ।
पराहन्तामये वह्नौ होमस्वीकारलक्षणम्॥ ८९॥
गुरुदैवतमन्त्राणामैक्यं सञ्चिन्तयेद्धिया।
यावदुल्लासपर्यन्तमुपदेशे पिबेन्मधु॥ ९०॥
चुल्लनं सिद्धिदं प्रोक्तं दीपो ज्ञानप्रदायकः।
पानात् परपदप्राप्तिः कौले त्रयमितीरितम्॥ ९१॥
भोजनान्ते बिषं मद्यं मद्यान्ते भोजनं विषम्।
अमृतं तद्विजानीयाद् यदन्नं सुरया सह॥ ९२॥
चर्वणेन युतं पानममृतं कथितं प्रिये।
चर्वणेन बिना पानं केवलं विषवर्द्धनं॥ ९३॥
पानञ्च त्रिविधं प्रोक्तं दिव्यवीरपशुक्रमात्।
दिव्यं देव्यग्रतः पानं वीरं मुद्रासने कृतम्॥ ९४॥

स्वेच्छया पशुवत्पीतं पशुपानमितीरितम्॥ ९५॥

भुक्तिमुक्तिप्रदं दिव्यं वीरं भुक्तिप्रदं भवेत्।

पशुपानं नरकदं प्रोक्तं पानफलं प्रिये॥ ९६॥

दृष्टिमानसवाक्काये यावन्नो भवति भ्रमः।

तावत् पानं प्रकुर्वीत पशुपानमतः परम्॥ ९७॥

यावन्नेन्द्रियवैकल्यं यावन्नो मुखवैकृतम्।

तावदेव पिबेन्मद्यमन्यथा पतनं भवेत्॥ ९८॥

पूर्णाभिषेकयुक्तानां पानं देवि निगद्यते।

कराभ्यां पात्रमुद्धृत्य स्मरेन्मूलञ्च पादुकाम्।

आगलान्तं पिबेद्द्रव्यं स मुक्तो नात्र संशयः॥ ९९॥

पीत्वा पीत्वा पुनः पीत्वा यावत् पतति भूतले।

उत्थाय च पुनः पीत्वा पुनर्जन्म न विद्यते॥ १००॥

आनन्दात्तृप्यते देवी मूर्च्छया भैरवः स्वयम्।

वमनात् सर्वदेवाश्च तस्मात्त्रिविधमाचरेत्॥ १०१॥

दिव्यपानरतानां वै यत् सुखं कुलयोगिनाम्।

तत् सुखं सार्वभौमस्य नृपस्यापि न विद्यते॥ १०२॥

यत् सुखं कुलनिष्ठानां कुलद्रव्यनिषेवनात्।

तत् सौख्यमेव मोक्षः स्यात् सत्यमेव वरानने॥ १०३॥

इति ते कथितं किञ्चित् वटुशक्त्यादिपूजनम्।

समासेन कुलेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ १०४॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

बटुकशक्त्यादिपूजनं नाम सप्तमोल्लासः॥ ७॥

अथाष्टमोल्लासः

श्रीदेव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि करुणामृतवारिधे।

उल्लासभेदं देवेश द्रव्यपात्रादिसङ्गमम्॥ १॥

रत्युद्वासनकालञ्च श्रीचक्रस्थितिमेव च।

चेष्टां कौलिकशक्तीनां वद मे परमेश्वर॥ २॥

ईश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण जायते दिव्यभावना॥ ३॥

आरम्भस्तरुणश्चैव यौवनं प्रौढमेव च।

तदन्तश्चोन्मनाश्चैव ततोल्लासश्च सप्तमः॥ ४॥

तत्त्वत्रयं स्यादारम्भः कथितः कुलनायिके।

कथितस्तरुणोल्लासस्तरुणं सुखमम्बिके॥ ५॥

यौवनं मनसः सम्यगुल्लासः सुस्थितिः प्रिये।

स्खलनं दृङ्मनोवाचां प्रौढमित्यभिधीयते॥ ६॥

समुल्लासपरे चक्रे य इच्छेत् पात्रमेलनम्।

अर्वाक् प्रौढसमुल्लासं नैव कुर्यात् कदाचन।

यथाधिकारं तत्रापि कर्त्तव्यं पात्रमेलनम्॥ ७॥

अदीक्षितैरनाचारैरतन्त्रज्ञदैवतैः ।

दूषकैः समयभ्रष्टैर्न कुर्याद् द्रव्यसङ्गतिम्॥ ८॥

अभिज्ञं मन्यमानैश्च प्रपञ्चव्रतधारिभिः।

पशुभिः क्षुद्रकर्मस्थैर्न कुर्याद् द्रव्यसङ्गतिम्॥ ९॥

स्त्रीद्विष्टैर्गुरुभिः शप्तैर्भक्तिहीनैर्दुरात्मभिः।

कुलोपदेशहीनैश्च न कुर्याद् द्रव्यसङ्गतिम्॥ १०॥

पदवाक्यप्रमाणज्ञाः श्रुतिस्मृत्यर्थवेदिनः।

कुलधर्मानभिज्ञाश्चेत्तत्सङ्गं परिवर्जयेत्॥ ११॥

सत्कुले च प्रसूता वा वृद्धाश्चाचारवर्त्तीनः।

त्वत्पूजाविमुखाः स्युश्चेत्तत्संसर्गं परित्यजेत्॥ १२॥

स्त्रीपुत्रमित्रबन्धूनां स्निग्धानामपि पार्वति।

कुलाचारानभिज्ञानां सङ्गतिं वर्जयेत्प्रिये॥ १३॥

अदृष्टपौरुषाणाञ्च देशान्तरनिवासिनाम्।

विना सङ्केतयोगेन न कुर्याद् द्रव्यसङ्गतिम्॥ १४॥

एकपात्रं न कुर्वीत यदि साक्षात् कुलेश्वरः।

मन्त्राः पराङ्मुखा यान्ति विघ्नश्चैव पदे पदे॥ १५॥

स्वपात्रस्थितहेतुञ्च न दद्याद्भैरवाय च।

यदि दद्यात्कुलेशानि देवताशापमाप्नुयात्॥ १६॥

आसनं भोजनं पात्रमम्बरं शयनादिकम्।

अनभिज्ञैरनर्हैश्च सङ्गमं नैव कारयेत्॥ १७॥

स्रोतोभेदेन वा कुर्यात्कौलिकः पात्रमेलनम्।

पूर्वदक्षिणयोरैक्यमुदक्पश्चिमयोस्तथा ॥ १८॥

तस्मिन् क्रमार्चनपरैर्वीरैः स्वसदृशैरपि।

कामिनीभिश्च तत्कुर्यात् स्रोतसाञ्च चतुष्टये॥ १९॥

योगिभिर्योगिनीभिश्च प्रदत्तं पूर्णपात्रकम्।

स्वमातृपादुकामूलमन्त्रजप्तं पिबेत्प्रिये॥ २०॥

क्वचित् यदृच्छया प्राप्तमलिपात्रन्तु भक्तितः।

आदाय पूर्ववज्जप्त्वा पिबेद्देवि गुरुं स्मरन्॥ २१॥

गुरुशक्तिसुतानाञ्च गुरुज्येष्ठकनिष्ठयोः।

स्वज्येष्ठस्यापि चोच्छिष्टं खादेन्नान्यस्य पार्वति॥ २२॥

शक्त्युच्छिष्टं पिबेद् द्रव्यं वीरोच्छिष्टञ्च चर्वणम्।

आत्मोच्छिष्टं न दातव्यं परकीयं न भक्षयेत्॥ २३॥

उच्छिष्टं भक्षयेत् स्त्रीणां ताभ्यो नोच्छिष्टमर्पयेत्।

चक्रमध्येऽपि देवेशि अन्यथा पतनं भवेत्॥ २४॥

कनिष्ठानां स्वशिष्याणां दद्यादुच्छिष्टमम्बिके।

दद्यात् स्नेहेन योऽन्येभ्यः स भवेदापदाम्पदम्॥ २५॥

आसवोच्छिष्टपात्रन्तु यो वा गृह्णाति मोहतः।

स्नेहाल्लोभात् भयाद्वापि देवताशापमाप्नुयात्॥ २६॥
प्रौढोल्लासे कुलेशानि कुर्याद्बलिविसर्जनम्।
पूजागृहाद्बहिः कुर्यात्त्रिकोणे तु गृहान्तरे॥ २७॥
गन्धपुष्पाक्षतैः पूज्य ध्यायेदुच्छिष्टभैरवम्।
गदात्रिशूलडमरुपात्रहस्तं त्रिलोचनम्।
कृष्णाभं भैरवं ध्यायेत् सर्वविघ्ननिवारणम्॥ २८॥
तारत्रयं समुच्चार्यं पश्चादुच्छिष्टभैरवम्।
एहियुग्मं बलिं गृह्णयुग्मं फट् च द्विठान्तकः॥ २९॥
बल्युद्वासनमन्त्रोऽयं द्वाविंशतिभिरक्षरैः।
शान्तिस्तवं पठेत्पश्चात्तर्पयेदलिबिन्दुभिः॥ ३०॥
यजन्ति देव्यो हरपादपङ्कजम्
प्रसन्नधामामृतमोक्षदायकम्।
अनन्तसिद्धान्तमयप्रबोधकं
नमामि चाष्टाष्टकयोगिनीगणम्॥ ३१॥
योगिनीचक्रमध्यस्थं मातृमण्डलवेष्टितम्।
नमामि शिरसा नाथं भैरवं भैरवीप्रियम्॥ ३२॥
अनादिघोरसंसारध्वान्तैकध्वंसकारिणे ।
नमः श्रीनाथवैद्याय कुलौषधिविधायिने॥ ३३॥
आपदो दुरितं रोगाः समयाचारलंघनात्।
ये ते सर्वे व्यपोहन्तु दिव्यचक्रस्य मेलनात्॥ ३४॥

आयुरारोग्यमैश्वर्यं कीत्तीर्लाभः सुखं जयः।

कान्तिर्मनोहरा चास्तु पान्तु सर्वाश्च देवताः॥ ३५॥

सम्पूजकानां प्रतिपालकानां

यतीन्द्रयोगीन्द्रतपोधनानाम्   ।

देशस्य राष्ट्रस्य कुलस्य राज्ञः

करोतु शान्ति भगवान् कुलेशः॥ ३६॥

नन्दन्तु साधककुलाद्वयदर्शका ये

सिंहासनाद्युषितशाक्तमहान्वया ये।

नन्दन्तु सर्वकुलकौलरताः परे ये

चान्ये विशेषपदभेदकशाम्भवा ये॥ ३७॥

नन्दन्तु सिद्धगुरवस्तदनुक्रमज्ञा

ज्येष्ठान्वया समयिनो वटुकाः कुमार्यः।

ये योगिनीप्रवरवीरकुले प्रसूता

नन्दन्तु भूमिपतिगोद्विजसाधुलोकाः॥ ३८॥

नन्दन्तु नीतिनिपुणा निरवद्यनिष्ठा

निर्मत्सरा   निरुपमा   निरुपद्रवाश्च।

नित्यं निरञ्जनरता गुरवो निरीहाः

शान्ताश्च शान्तमनसो हृतशोकशङ्काः॥ ३९॥

नन्दन्तु योगनिरताः कुलयोगयुक्ता

ह्याचार्यसामयिकसाधकपुत्रकाश्च ।

गावो द्विजा युवतयो यतयः कुमार्यो
धर्मे चरन्तु निरता गुरुभक्तलोकाः॥ ४०॥
नन्दन्तु साधककुला ह्यलमात्मनिष्ठाः
शापाः पतन्तु समयद्विषि योगिनीनाम्।
सा शाम्भवी स्फुरतु कापिं समाप्यवस्था
यस्यां गुरोश्चरणपङ्कजमेव सत्यम्॥ ४१॥
याश्चक्रक्रमभूमिकावसतयो नाडीषु याः संस्थिता याः
कायोद्गतरोमकूपनिलया याः संस्थिता धातुषु।
उच्छ्वासोमीमरुत्तरङ्गनिलया निश्वासवासाश्च या-
स्ता देव्यो रिपुपक्षभक्षणरता नन्दन्तु कौलाचीताः॥ ४२॥
या देव्यः कुलसम्भवाः क्षितिगता या देवतास्तोयगा
या नित्यं प्रथितप्रभाः शिखिगता या मातरिश्वालयाः।
या व्योमाहितमण्डलामृतमया याः सर्वगाः सर्वदा-
स्ताः सर्वाः कुलमार्गपालनपराः शान्तिं प्रयच्छन्तु मे॥४३॥
ऊर्ध्वे ब्रह्माण्डतो वा दिवि गगनतले भूतले वा तले वा
पाताले वानले वा सलिलपवनयोर्यत्र कुत्र स्थिता वा।
क्षेत्रे पीठोपपीठादिषु च कृतपदा धूपदीपादिकेन
प्रीता देव्यः सदा नः शुभबलिविधिना पान्तु वीरेन्द्रवन्द्याः॥४४
ब्रह्मा श्रीः शेषदुर्गागुहवटुकगणा भैरवाः क्षेत्रपाद्या
वेतालादित्यरुद्रग्रहवसुमनुसिद्धाप्सरोगुह्यकाद्याः।

भूता गन्धर्वविद्याधरऋषिपितृयक्षासुराः किन्नराद्या
योगीशाश्चारणाः किम्पुरुषमुनिवराश्चक्रगाः पान्तु सर्वे॥४५।
देहस्थाखिलदेवता गजमुखाः क्षेत्राधिपा भैरवा
योगिन्यो वटुकाश्च यक्षपितरो भूताः पिशाचा ग्रहाः।
अन्ये भूचरखेचरा दिशिचरा वेतालकाश्चेटका-
स्तृप्यन्तां कुलपुत्रकस्य पिबतः पानं सदीपञ्चरुम्॥ ४६॥
सत्यञ्चेद् गुरुवाक्यमेव पितरो देवाश्च चेद् योगिनी
प्रीता चेत् परदेवता यदि भवेद्वेदाः प्रमाणं हि चेत्।
शाक्तेयं यदि दर्शनं भवति चेदाज्ञाप्यमोघापि चेत्
सत्यञ्चापि च कौलधर्मपरमं स्यान्मे जयः सर्वदा॥ ४७॥
नन्दन्तु साधकाः सर्वे नश्यन्तु कुलदूषकाः।
अन्तःस्था शाम्भवी मेऽस्तु प्रसन्नोऽस्तु गुरुः सदा॥ ४८॥
यद्येषा भैरवी देवी यदि भैरवशासनम्।
यद्येष कुलधर्मः स्यात्तदा नश्यन्तु दूषकाः॥ ४९॥
यासामाज्ञाप्रभावेण स्थापितं भुवनत्रयम्।
नमस्ताभ्यः समस्ताभ्यो योगिनीभ्यो निरन्तरम्॥ ५०॥
पिबन्तु मातरः सर्वाः पिबन्तु कुलसत्तमाः।
पिबन्तु भैरवाः सर्वे मम देहे व्यवस्थिताः॥ ५१॥
तृप्यन्तु मातरः सर्वाः समुद्राः सगणाधिपाः।
योगिन्यः क्षेत्रपालाश्च मम देहे व्यवस्थिताः॥ ५२॥

शिवाद्यवनिपर्यन्तं ब्रह्मादिस्तम्बसंयुतम्।

कालाग्न्यादिशिवान्तञ्च जगद् यज्ञेन तृप्यतु॥ ५३॥

द्वारस्था मणिमण्डपस्य परितः श्रीनन्दने कानने

शून्यागारविहारकन्दरमठे व्योम्नि श्मशाने स्थिताः।

कूपस्थानगताश्चतुष्पथगताः सन्देशसंस्थाश्च ये

पङ्क्तार्थावहकेतुमानकुसुमात् गृह्णन्तु ते पान्तु च॥ ५४॥

पठित्वाभ्यर्चनापात्रं समुद्धृत्य गुरुः प्रिये।

ततो दद्यात् स्वशिष्याय प्रसादं कुलनायिके॥ ५५॥

स्वाभीष्टचेष्टाचरणं प्रौढान्तः परिकीर्त्तीतः।

प्रौढान्तोल्लासिताद्देवि मुदिते योगिमण्डले।

योगिनीमण्डले चैव क्रमादानन्दमुच्यते॥ ५६॥

तदारूढेषु वीरेषु कार्याकार्यं न विद्यते।

इच्छैव शास्त्रसम्पत्तिरित्याज्ञा परमेश्वरि॥ ५७॥

तत्र यद् यत् कृतं कर्म शुभं वा यदि वाऽशुभम्।

तत्सर्वं देवताप्रीत्यै जायते सुरसुन्दरि॥ ५८॥

जल्पो जपफलं तन्द्रा समाधिरभिजायते।

विक्रिया पूजनं देवि उदितं भैरवीबलिः॥ ५९॥

मुक्तिः स्याच्छक्तिसंयोगः स्तोत्रं तत्कालभाषितम्।

न्यासोऽवयवसंस्पर्शो भोजनं हवनक्रिया॥ ६०॥

वीक्षणं ध्यानमीशानि शयनं वन्दनं भवेत्।

तदुल्लासे कृता नाना या चेष्टा सा च सत्क्रिया।
कार्याकार्यविचारन्तु यः करोति स पातकी॥ ६१॥
एतच्चक्रगता वीरा विज्ञेयाः परयोगिनः।
येनाप्नुवन्ति मनुजाः साक्षाद्भैरवरूपताम्॥ ६२॥
सम्मोदः परमानन्दः पतनं ज्ञानवर्द्धनम्।
वेणुवीणादिवाद्यञ्च कवितारचनादिकम्॥ ६३॥
रोदनं भाषणं पातः समुत्थानं विजृम्भनम्।
गमनं विक्रिया देवि योग इत्यभिधीयते॥ ६४॥
चक्रेऽस्मिन् योगिनो वीरा योगिन्यो मदमन्थराः।
समाचरन्ति देवेशि यथोल्लासं मनोगतम्॥ ६५॥
शनैः पृच्छन्ति पार्श्वस्थान् विस्मृत्यात्मविवक्षितम्।
निधाय वदने पात्रं निवीण्णा निवसन्ति च॥ ६६॥
मत्ता स्वपुरुषं मत्वा कान्तान्यमवलम्बते।
तथैव पुरुषश्चापि प्रौढान्तोल्लाससंयुतः॥ ६७॥
पुरुषः पुरुषं मोहादालिङ्गत्यनाङ्गनाम्।
पृच्छति स्वपतिं मुग्धा कस्त्वं काहम् इमे च के॥ ६८॥
किं कार्यं वयमायातः किमर्थमिह संस्थिताः।
उद्यानं किमिदं हन्त गृहं किं प्राङ्गणं किमु॥ ६९॥
मुखे आपूर्य मदिरां पाययन्ति स्त्रियः प्रियान्।
उपदंशं मुखे क्षिप्त्वा निक्षिपन्ति प्रियानने॥ ७०॥

गृह्णन्त्यन्योन्यपात्राणि व्यञ्जनानि च शाम्भवि।
धृत्वा शिरसि नृत्यन्ति मद्यभाण्डानि योगिनः॥ ७१॥
अज्ञानकरतालान्तमस्पष्टाक्षरगीतकम् ।
प्रस्खलत्पदविन्यासं नृत्यन्ति कुलशक्तयः॥ ७२॥
योगिनो मदमत्ताश्च पतन्ति प्रमदोरसि।
मदाकुलाश्च योगिन्यः पतन्ति पुरुषोपरि॥ ७३॥
मनोरथसुखं पूर्णं कुर्वन्ति च परस्परम्।
इत्यादिविविधां चेष्टां कुर्वन्ति कुलनायिके॥ ७४॥
विकृतिं मनसो हित्वा यदोल्लासः प्रवर्त्तते।
तदा तु देवताभावं भजन्ते योगिपुङ्गवाः॥ ७५॥
कौलिकान् भैरवावेशान् यो वा निन्दति मूढधीः।
तं नाशयन्त्यसन्देहं योगिन्यः कुलनायिके॥ ७६॥
न निन्देन्न हसेत् क्वापि चक्रे मधुमदालसान्।
एतच्चक्रगतां वार्त्तां बहिर्नैव प्रकाशयेत्॥ ७७॥
तेभ्यो द्रोहं न कुर्वीत नाहितञ्च समाचरेत्।
भक्त्या सत्कारयेदेतान् गोपयेच्च प्रयत्नतः॥ ७८॥
चक्रे मदाकुलान् दृष्ट्वा चिन्तयेद्देवताधिया।
मोदते वन्दते भक्त्या स गच्छेत् योगिनीपदम्॥ ७९॥
पश्यतेदेवम्विधं चक्रं यो भक्त्या कौलिकः प्रिये।
व्रततीर्थतपोदानयज्ञकोटिफलं लभेत्॥ ८०॥

उन्मनाः पतनोत्थाने मूर्च्छना च मुहुर्मुहुः।
उन्मनाख्यतदुल्लासे चक्रे वीरसमचीते॥ ८१॥
चिरं संविदधाते तौ यौ हि कर्मपराक्षरौ।
परं ब्रह्मानुसन्धानाकाङ्क्षिणौ कुलनायिके॥ ८२॥
देहेन्द्रियाणामवशः समवस्था निगद्यते।
समवस्थामिधे तस्मिन् ततोल्लासे समं भवेत्॥ ८३॥
परामन्त्रस्वरूपोऽसौ जायते मूर्च्छना परा।
मूर्च्छनासन्निकर्षो हि मूलमुक्तेः परं विदुः॥ ८४॥
अन्तर्लक्ष्यो बहिर्दृष्टिनीमेषोन्मेषवजीतः।
एषा तु शाम्भवी मुद्रा सर्वतन्त्रेषु गोपिता॥ ८५॥
सर्वोत्तीर्णा सदाऽहन्ता सामरस्यसमाकृतिः।
अनयोल्लासिनो वीराः शिवा एव न संशयः॥ ८६॥
नराः किमपि जानन्ति स्वात्मध्यानपरायणाः।
तदा यत्परमं सौख्यमिति वक्तुं न शक्यते॥ ८७॥
स्वयमेवानुभूयन्ते शर्कराः क्षीरपानवत्।
ईदृशं तादृशं सौख्यमिति वक्तुं न शक्यते।
दृश्यते पुलकाद्यैर्यत् तद्ब्रह्मध्यानमुच्यते॥ ८८॥
यत्सुखं विद्यते ध्याने देवावेशकरं परम्।
कथितुं नैव शक्नोमि प्रबुद्धस्तत्समाहितः॥ ८९॥
ब्रह्मध्यानपरानन्दपराः सुकृतिनो नराः।

क्षणेऽप्यन्तर्हीते तस्मिन् शोचयन्ति हतप्रभाः॥ ९०॥

सप्तमोल्लासयुक्तानां त्वद्भक्तानां महाफलम्।

अष्टौ त्रिकालज्ञानोत्थाः प्रत्ययाश्च कुलेश्वरि।

अष्टावस्थाश्च कम्पाद्या जायन्ते नात्र संशयः॥ ९१॥

बहुनात्र किमुक्तेन अणिमाद्यष्टसिद्धयः।

प्रतीहारि पदं प्राप्ताः सेवन्ते मन्दिरं चिरम्॥ ९२॥

ये गुणाः परमेशस्य पञ्चवक्त्रतनोः शुभाः।

ते गुणाः कुलतत्त्वज्ञे तत्त्वज्ञानसमाहृताः॥ ९३॥

आरम्भस्तरुणश्चैव यौवनं प्रौढमेव च।

तदन्तो जाग्रदित्युक्तश्चोन्मनाः स्वप्न उच्यते॥ ९४॥

समवस्था सुषुप्तिः स्यादवस्थात्रयसंयुता।

सप्तोल्लासञ्च यो वेत्ति स मुक्तः स च कौलिकः॥ ९५॥

प्रवृत्ते भैरवीचक्रे सर्वे वर्णा द्विजातयः।

निवृत्ते भैरवीचक्रे सर्वे वर्णाः पृथक् पृथक्॥ ९६॥

स्त्री वाथ पुरुषः षण्डश्चण्डालो वा द्विजोत्तमः।

चक्रेऽस्मिन्नैव भेदोऽस्ति सर्वे शिवसमाः स्मृताः॥ ९७॥

नागरि निर्झराद्यम्बु गङ्गां प्राप्य यथैकताम्।

याति श्रीचक्रमध्येऽपि चैकत्वं सर्वमानवाः॥ ९८॥

क्षीरेण सहितं तोयं क्षीरमेव यथा भवेत्।

तथा श्रीचक्रमध्ये तु जातिभेदो न विद्यते॥ ९९॥

स्वर्गादिपुण्यलोकेषु देवादन्यद् यथा नहि।
तथैव चक्रमध्येऽपि देवताः सर्वमानवाः॥ १००॥
जातिभेदो न चक्रेऽस्मिन् सर्वे शिवसमाः स्मृताः।
वेदेऽपि स्थितमेवं हि सर्वे हि ब्रह्म चाब्रवीत्॥ १०१॥
बहुनात्र किमुक्तेन चक्रमध्ये कुलेश्वरि।
मद्रूपा पुरुषाः सर्वे त्वद्रूपाः प्रमदाः प्रिये॥ १०२॥
चक्रमध्ये तु मूढात्मा जातिभेदं करोति यः।
तं भक्षयन्ति योगिन्यस्त्वां शपे कुलनायिके॥ १०३॥
स्त्रीणामन्यतमं स्थानं पुंसामन्यतमं पृथक्।
अथवा मिथुनं कृत्वा क्रमात्समुपवेशयेत्॥ १०४॥
पङ्क्त्याकारेण वा सम्यक् चक्राकारेण वा प्रिये।
शिवशक्तिधिया सर्वे चक्रमध्ये समर्चयेत्॥ १०५॥
अविभक्तौ यथा आवां लक्ष्मीनारायणौ यथा।
यथा वाणीविधातारौ तथा वीरः सशक्तिकः॥ १०६॥
मधुकुम्भसहस्रैस्तु मांसभारशतैरपि।
न तुष्यामि वरारोहे भगलिङ्गामृतं विना॥ १०७॥
न चक्राङ्कं न पद्माङ्कं न वज्राङ्कमिदं जगत्।
लिङ्गाङ्कञ्च भगाङ्कञ्च तस्माच्छक्तिशिवात्मकम्॥ १०८॥
शिवशक्तिसमायोगो यस्मिन् काले प्रजायते।
सा सन्ध्या कुलनिष्ठानां समाधिः स विधीयते॥ १०९॥

कामुको न स्त्रियं गच्छेद् यदीच्छन्तीमदीक्षिताम्।

सद्यः संस्कारसंशुद्धां विहितत्वात् स्त्रियं व्रजेत्॥ ११०॥

इति तत्त्वत्रयोल्लासपानभेदादि चोदितम्।

समासेन कुलेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ १११॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये

सर्वागमोत्तमोत्तमे सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

तत्त्वत्रितयपानादिभेदकथनं नाम अष्टमोल्लासः॥ ८॥

अथ नवमोल्लासः

श्री देव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि योगं योगीशलक्षणम् ।

कुलभक्त्यार्चनफलं वद मे करुणानिधे ॥ १॥

ईश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण योगः साक्षात् प्रकाशते॥ २॥

ध्यानन्तु द्विविधं प्रोक्तं स्थूलसूक्ष्मप्रभेदतः।

साकारं स्थूलमित्याहुनिराकारन्तु सूक्ष्मकम्॥ ३॥

स्थिरार्थमनसः केचित् स्थूलध्यानं प्रचक्षते।

स्थूलेऽपि निश्चलं चेतो भवेत् सूक्ष्मेऽपि निश्चलम्॥ ४॥

करपादोदरास्यादिरहितं परमेश्वरम्।
सर्वतेजोमयं ध्यायेत् सच्चिदानन्दनिष्कलम्॥ ५॥
नोदेति नास्तमभ्येति न वृद्धिं याति न क्षयम्।
स्वयं विभात्यथान्यानि भासयन् साधनं विना॥ ६॥
अनन्तं गतभारूपं सत्तामात्रमगोचरम्।
मनसा मात्रसम्वेद्यं तज्ज्ञानं ब्रह्मसंज्ञितम्॥ ७॥
प्रणष्टवायुसञ्चारः पाषाण इव निश्चलः।
परजीवैकधामज्ञो योगी योगविदुच्यते॥ ८॥
यदत्र नात्र निर्भासः स्तिमितोदधिवत् स्थितम्।
स्वरूपशून्यं तद्ध्यानं समाधिरभिधीयते॥ ९॥
न किञ्चिच्चिन्तनादेव स्वयं तत्त्वं प्रकाशते।
स्वयं प्रकाशिते तत्त्वे तत्क्षणात्तन्मयो भवेत्॥ १०॥
स्वप्नजाग्रदवस्थायां सुप्तवत् योऽवतिष्ठते।
निश्वासोच्छ्वासहीनश्च निश्चितं मुक्त एव सः॥ ११॥
निष्पन्दकरणग्रामः स्वात्मलीनमनोऽनिलः।
य आस्ते मृतवत्साक्षात् जीवन्मुक्तः स उच्यते॥ १२॥
न श्रृणोति न चाघ्राति न स्पृशति न पश्यति।
न जानाति सुखं दुःखं न सङ्कल्पयते मनः॥ १३॥
न चापि किञ्चिज्जानाति न च बुध्यति काष्ठवत्।
एवं शिवे विलीनात्मा समाधिस्थ इहोच्यते॥ १४॥

यथा जले जलं क्षिप्तं क्षीरे क्षीरं घृते घृतम्।
अविशेषो भवेत्तद्वज्जीवात्मपरमात्मनोः॥ १५॥
यथा ध्यानस्य सामर्थ्यात् कीटोऽपि भ्रमरायते।
तथा समाधिसामर्थ्याद् ब्रह्मभूतो भवेन्नरः॥ १६॥
क्षीरोद्धृतं घृतं यद्वत्तत्र क्षिप्तं न पूर्ववत्।
पृथक्कृतो गुणेभ्यः स्यादात्मा तद्वदिहोच्यते॥ १७॥
यथा गाढान्धकारस्थो न किञ्चिदिह पश्यति।
अलक्ष्यश्च तथा योगी प्रपञ्चं नैव पश्यति॥ १८॥
यथा निमीलने काले प्रपञ्चं नैव पश्यति।
तथैवोन्मीलनेऽपि स्यादेतद्ध्यानस्य लक्षणम्॥ १९॥
जनः स्वदेहकण्डूतिं विजानाति यथा तथा।
परं ब्रह्मस्वरूपी च वेत्ति विश्वविचेष्टितम्॥ २०॥
विदिते परमे तत्त्वे वर्णातीते ह्यविक्रिये।
किङ्करत्वं हि गच्छन्ति मन्त्रा मन्त्राधिपैः सह॥ २१॥
आत्मैकभावनिष्ठस्य या या चेष्टा तदर्चनम्।
यो यो जल्पः स सन्मन्त्रस्तद्ध्यानं यन्निरीक्षणम्॥ २२॥
देहाभिमाने गलिते विज्ञाते परमात्मनि।
यत्र यत्र मनो याति तत्र तत्र समाधयः॥ २३॥
भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परात्मनि॥ २४॥

योगीन्द्रेण यदा प्राप्तं निर्मलं परमं पदम्।
देवासुरपदं यत्तत्प्राप्तञ्चापि न गृह्यते॥ २५॥
यः पश्येत् सर्वगं शान्तमानन्दात्मकमव्ययम्।
तस्य किञ्चिदनालभ्यं ज्ञातव्यं नावशिष्यते॥ २६॥
सम्प्राप्ते ज्ञानविज्ञाने ज्ञेये च हृदि संस्थिते।
लब्धे शान्तिपदे देवि न योगो नैव धारणा॥ २७॥
परे ब्रह्मणि विज्ञाते समस्तैनीयमैरलम्।
तालवृन्तेन किं कार्यं लब्धे मलयमारुते॥ २८॥
आसिकाबन्धनं नास्ति नासिकाबन्धनं न हि।
न यमो नियमो नास्ति स्वयमोमिति पश्यताम्॥ २९॥
न पद्मासनतो योगो न नासाग्रनिरीक्षणम्।
एक्यं जीवात्मनोराहुर्योगं योगविशारदाः॥ ३०॥
ध्यायतां क्षणमात्रं हि श्रद्धया परमन्त्विह।
यद्भवेत् सुमहत् पुण्यं तस्यान्तो नैव गण्यते॥ ३१॥
क्षणं ब्रह्माहमस्मीति यः कुर्यादात्मचिन्तनम्।
स सर्वं पातकं हन्यात्तमः सूर्योदयो यथा॥ ३२॥
व्रतक्रतुतपस्तीर्थदानदेवार्चनादिषु ।
यत् फलं कोटिगुणितं तदवाप्नोति तत्त्ववित् ॥ ३३॥
उत्तमा सहजावस्था मध्यमा ध्यानधारणा।
जपस्तुतिः स्यादधमा होमपूजाऽधमाधमा॥ ३४॥

उत्तमा तत्त्वचिन्ता स्याज्जपचिन्ता तु मध्यमा।
शास्त्रचिन्ताऽधमा ज्ञेया लोकचिन्ताऽधमाधमा॥ ३५॥
पूजाकोटिसमं स्तोत्रं स्तोत्रकोटिसमो जपः।
जपकोटिसमं ध्यानं ध्यानकोटिसमो लयः॥ ३६॥
न हि ध्यानात् परो मन्त्रो न देवस्त्वात्मनः परः।
नानुसन्धात् परा पूजा न हि तृप्तेः परं फलम्॥ ३७॥
अक्रियैव परा पूजा मौनमेव परो जपः।
अचिन्तेव परं ध्यानमनिच्छैव परं फलम्॥ ३८॥
मन्त्रोदकैर्वीना सन्ध्यां पूजाहोमैर्वीना तपः।
उपचारैर्वीना पूजां योगी नित्यं समाचरेत्॥ ३९॥
निःसङ्गश्च विसङ्गश्च निस्तीर्णोपाधिवासनः।
निजस्वरूपनिर्मग्नः स योगी परतत्त्ववित्॥ ४०॥
देहो देवालयो देवि जीवो देवः सदाशिवः।
त्यजेदज्ञाननिर्माल्यं सोऽहम्भावेन पूजयेत्॥ ४१॥
जीवः शिवः शिवो जीवः स जीवः केवलः शिवः।
पाशबद्धः स्मृतो जीवः पाशमुक्तः सदाशिवः॥ ४२॥
तुषेण बद्धो व्रीहिः स्यात्तुषाभावे हि तण्डुलः।
कर्मबद्धः स्मृतो जीवः कर्ममुक्तः सदाशिवः॥ ४३॥
अग्नौ तिष्ठति विप्राणां हृदि देवो मनीषिणाम्।
प्रतिमास्वप्रबुद्धानां सर्वत्र विदितात्मनाम्॥ ४४॥

यो निन्दास्तुतिशीतोष्णसुखदुःखारिबन्धुषु।
सम आस्ते स योगीन्द्रो हर्षाहर्षविवर्जितः॥ ४५॥
निस्पृहो नित्यसन्तुष्टः समदर्शी जितेन्द्रियः।
आस्ते देहे प्रवासीव योगी परमतत्त्ववित्॥ ४६॥
निःसङ्कल्पो निर्विकल्पो निर्लिप्तोपाधिवासनः।
निजस्वरूपनिर्मग्नः स योगी परतत्त्ववित्॥ ४७॥
यथा पङ्ग्वन्धबधिरक्लीबोन्मत्तजडादयः ।
निवसन्ति कुलेशानि तथा योगी च तत्त्ववित् ॥ ४८॥
पञ्चमुद्रासमुत्पन्नपरमानन्दनिर्भरः।
य आस्ते स तु योगीन्द्रः पश्यत्यात्मानमात्मनि॥ ४९॥
अलिमांसाङ्गनासङ्गे यत् सुखं जायते प्रिये।
तदेव मोक्षो विदुषामबुधानान्तु पातकम्॥ ५०॥
सदा मांसासवोल्लासी सदा चरणचिन्तकः।
सदासंशयहीनो यः कुलयोगी स उच्यते॥ ५१॥
पिबन्मद्यं पलं खादन् स्वेच्छाचारपरायणः।
अहं तदनयोरैक्यं भावयन्निवसेत् सुखी॥ ५२॥
आमिषासवसौरभ्यहीनं यस्य मुखं भवेत्।
प्रायश्चित्ती स वर्ज्यश्च पशुरेव न संशयः॥ ५३॥
यावदासवगन्धः स्यात् पशुः पशुपतिः स्वयम्।
विनालिमांसगन्धेन साक्षात् पशुपतिः पशुः॥ ५४॥

लोके निकृष्टमुत्कृष्टं लोकोत्कृष्टं निकृष्टकम्।
कुलमार्गे समुद्दिष्टं भैरवेण महात्मना॥ ५५॥
अनाचारः सदाचारस्त्वकार्यं कार्यमुत्तमम्।
असत्यमपि सत्यं स्यात् कौलिकानां कुलेश्वरि॥ ५६॥
अपेयमपि पेयं स्यादभक्ष्यं भक्ष्यमेव च।
अगम्यमपि गम्यं स्यात् कौलिकानां कुलेश्वरि॥ ५७॥
न विधिर्न निषेधः स्यान्न पुण्यं न च पातकम्।
न स्वर्गो नैव नरकं कौलिकानां कुलेश्वरि॥ ५८॥
अनभिज्ञा अभिज्ञन्ति दरिद्रा धनयन्ति च।
विनष्टा अपि वर्द्धन्ते कौलिकाः कुलनायिके॥ ५९॥
रिपवश्चापि मित्रन्ति साक्षाद्दासन्ति भूमिपाः।
बान्धवन्ति जनाः सर्वे कौलिकानां कुलेश्वरि॥ ६०॥
विमुखाः सुमुखाः सर्वे गवीताः प्रणयन्ति च।
बाधकाः साधकायन्ते कौलिकानां कुलेश्वरि॥ ६१॥
निर्गुणाः सगुणायन्ते अकुलं सुकुलायते।
अधर्माश्चापि धर्मन्ति कौलिकानां कुलेश्वरि॥ ६२॥
मृत्युर्वैद्यायते देवि साक्षात् स्वर्गायते गृहम्।
पुण्यायन्तेऽङ्गनासङ्गाः कौलिकानां कुलेश्वरि॥ ६३॥
बहुनात्र किमुक्तेन कुलयोगीश्वराः प्रिये।
सदा सङ्कल्पसिद्धाः स्युर्नात्र कार्या विचारणा॥ ६४॥

येन केनापि वेशेन येन केनाप्यलक्षितः।
यत्र कुत्राश्रमे तिष्ठेत् कुलयोगी कुलेश्वरि॥ ६५॥
योगिनो विविधैर्वेशैर्नराणां हितकारिणः।
भ्रमन्ति पृथिवीमेतामविज्ञातस्वरूपिणः॥ ६६॥
सकृन्नैवात्मविज्ञानं क्षपयन्ति कुलेश्वरि।
उन्मत्तमूकजडवन्निवसेल्लोकमध्यतः॥ ६७॥
अलक्ष्यो हि यथा लोके व्योम्नि चन्द्रार्कयोगतः।
नक्षत्राणां ग्रहाणाञ्च तथा वृत्तन्तु योगिनाम्॥ ६८॥
आकाशे पक्षिणां देवि जलेऽपि जलचारिणाम् ।
यथा गतिर्न दृश्येत तथा वृत्तं हि योगिनाम्॥ ६९॥
असन्त इव भाषन्ते चरन्त्यज्ञा इव प्रिये।
पामरा इव दृश्यन्ते कुलयोग विशारदाः॥ ७०॥
जना यथावमन्यन्ते गच्छेयुर्नैव सङ्गतिम्।
न किञ्चिदपि भाषन्ते तथा योगी प्रवर्त्तते॥ ७१॥
मुक्तोऽपि बालवत् क्रीडेत् कुलेशो जडवच्चरेत्।
वदेदुन्मत्तवद्विद्वान् कुलयोगी महेश्वरि॥ ७२॥
यथा हसति लोकोऽयं जुगुप्सति च कुत्सति।
विलोक्य दूरतो याति तथा योगी प्रवर्त्तते॥ ७३॥
क्वचिच्छिष्टः क्वचिद्भ्रष्टः क्वचिद् भूतपिशाचवत्।
नानावेशधरो योगी विचरेज्जगतीतले॥ ७४॥

योगी लोकोपकाराय भोगान् भुङ्क्ते न कांङ्क्षया।
अनुगृह्णन् जनान् सर्वान् क्रीडेच्च पृथिवीतले॥ ७५॥
सर्वशोषी यथा सूर्यः सवभोगी यथाऽनलः।
योगी भुक्त्वाखिलान् भोगान् तथा पापैर्न लिप्यते॥ ७६॥
सर्वस्पर्शी यथा वायुर्यथाकाशश्च सर्वगः।
सर्वे यथा नदीस्नातास्तथा योगी सदा शुचिः॥ ७७॥
यथा ग्रामगतं तोयं नदीयुक्तं भवेच्छुचि।
तथा म्लेच्छगृहान्नादि योगिहस्तापीतं शुचि॥ ७८॥
यथाऽऽचरन्ति देवेशि कुलज्ञानविशारदाः।
तदेव विदुषां मान्यमात्मनो हितकाङ्क्षिणाम्॥ ७९॥
यस्मिंश्चरन्ति योगीशाः सा मार्गः परमो मतः।
यस्यामुदेति सूर्यो हि पूर्वाशा सा निगद्यते॥ ८०॥
यत्र यत्र गजो याति तत्र मार्गो यथा भवेत्।
कुलयोगी वरेद् यत्र स स मार्गः कुलेश्वरि॥ ८१॥
नदीं वक्रामृजुं कर्त्तुं निरोद्धुं तत्प्रवाहकम्।
स्वेच्छाविहारिणं शान्तं को वा वारयितुं क्षमः॥ ८२॥
यद्वन्मन्त्रबलोपेतः क्रीडनीयैर्न दृश्यते।
तद्वन्न दृश्यते ज्ञानी क्रीडन्निन्द्रियपन्नगैः॥ ८३॥
निवृत्तदुःखसन्तुष्टा निर्द्वन्द्वा गतमत्सराः।
कुलज्ञानरताः शान्तास्त्वद्भक्तास्ते च कौलिकाः॥ ८४॥

अमदक्रोधदम्भाशाहङ्काराः सत्यवादिनः।
कौलिकेन्द्रा ह्यचपला ये नेन्द्रियवशानुगाः॥ ८५॥
कीर्त्त्यमाने कुले येषां रोमाञ्चो गद्गदस्वरः।
आनन्दाश्रु पतेद्देवि कथिताः कौलिकोत्तमाः॥ ८६॥
सर्वधर्माधिको लोके कुलधर्मः शिवोदितः।
इति ते निश्चितधियः प्रोक्तास्ते कौलिकोत्तमाः॥ ८७॥
यो भवेत् कुलतत्त्वज्ञः कुलशास्त्रविशारदः।
कुलार्चनरतः स स्यात् कौलिको नापरः प्रिये॥ ८८॥
कुलभक्तान् कुलज्ञानान् कुलाचारकुलव्रतान्।
प्रीतो भवति यो दृष्ट्वा कौलिकः स च मे प्रियः॥ ८९॥
तत्त्वत्रयश्रीचरणमूलमन्त्रार्थतत्त्ववित्।
देवतागुरुभक्ताश्च कौलिकः स्याच्च दीक्षया॥ ९०॥
दुर्लभं सर्वलोकेषु कुलाचार्यस्य दर्शनम्।
सुपाकेनैव पुण्यानां लभ्यते नान्यथा प्रिये॥ ९१॥
संस्मृतः कीर्त्तितो दृष्टो वन्दितो भाषितोऽपि वा।
पुनाति कुलधर्मीष्ठश्चाण्डालोऽपि यदृच्छया॥ ९२॥
सर्वज्ञो वापि मूर्खो वाप्युत्तमो वाऽधमोऽपि वा।
यत्र देवि कुलज्ञानी तत्राहञ्च त्वया सह॥ ९३॥
नाहं वसामि कैलासे न मेरौ न च मन्दिरे।
कुलज्ञा यत्र तिष्ठन्ति तत्र तिष्ठामि भामिनि॥ ९४॥

सुदूरमपि गन्तव्यं यत्र माहेश्वरो जनः।

द्रष्टव्यञ्च प्रयत्नेन तत्र सन्निहितो ह्यहम्॥ ९५॥

अतिदूरस्थितो वापि द्रष्टव्यः कुलदेशिकः।

समीपे वर्त्तमानोऽपि न द्रष्टव्यः पशुः प्रिये॥ ९६॥

कुलज्ञानी वसेद् यत्र स देशः पुण्यभाक् ततः।

दर्शनादर्चनात्तस्य त्रिसप्तकुलमुद्धरेत्॥ ९७॥

कुलज्ञानिनमालोक्य स्वसन्तानगृहे स्थितम्।

शंसन्ति पितरस्तस्य यास्यामः परमां गतिम्॥ ९८॥

समाश्वसन्ति पितरः सुवृष्टिमिव कर्षकाः।

योऽस्मत्कुलेषु पुत्रो वा पौत्रो वा कौलिको भवेत्॥ ९९॥

स धन्यः खलु लोकेऽस्मिन् पुरुषः क्षीणकल्मषः।

यत्समीपं समायान्ति कुलाचार्या मुदा प्रिये॥ १००॥

कौलिकेन्द्रे समायाते कौलिकावसथं प्रति।

समायान्ति मुदा देवि योगिन्यो योगिभिः सह॥ १०१॥

प्रविश्य कुलयोगीन्द्रं भणन्ते पितृदेवताः।

तस्मात् सम्पूजयेद्भक्त्या कुलज्ञानपरायणान्॥ १०२॥

अभ्यर्चयित्वा त्वां देवि त्वद्भक्तान्नार्चयन्ति ये।

पापिष्ठास्त्वत्प्रसादस्य भाजनं न भवन्ति ते॥ १०३॥

नैवेद्यं पुरतो न्यस्तं दर्शनात् स्वीकृतं त्वया।

रसान् भक्तस्य जिह्वाग्रादश्नामि कमलेक्षणे॥ १०४॥

त्वद्भक्तपूजनाद्देवि पूजितोऽहं न संशयः।
तस्मान्मम प्रियाकाङ्क्षी त्वद्भक्तानेव पूजयेत्॥ १०५॥
यत् कृतं कुलनिष्ठानां तद्देवानां कृतं भवेत्।
सुराः कुलप्रियाः सर्वे तस्मात् कौलिकमर्चयेत्॥ १०६॥
न तुष्याम्यहमन्यत्र तथा भक्त्या सुपूजितः।
कौलिकेन्द्रेऽर्चिते सम्यक् यथा तुष्यामि पार्वति॥ १०७॥
यत् फलं कौलिकेन्द्राणां पूजया लभते प्रिये।
तत् फलं नाप्नुयात्तीर्थतपोदानमखव्रतैः॥ १०८॥
दत्तमिष्टं हुतं तप्तं पूजितं जप्तमम्बिके।
कौलिकस्य भवेद्व्यर्थं कुलज्ञं योऽवमानयेत्॥ १०९॥
श्मशानं तद् गृहं देवि स पापी श्वपचाधमः।
यः प्रविश्य कुलं धर्मं कुलाचारं न वेत्ति चेत्॥ ११०॥
कुलनिष्ठान् परित्यज्य यच्चान्यस्मै प्रदीयते।
तद्दानं निष्फलं देवि दाता च नरकं व्रजेत्॥ १११॥
भिन्नभाण्डे जलं यद्वत् शिलायामुप्तबीजवत्।
भस्मनीव हुतं हव्यं तद्वद्दानमकौलिके॥ ११२॥
यथाशक्त्या तु यत् किञ्चिद् यो दद्यात् कुलयोगिने।
विशेषतिथिषु प्रीत्या तत्फलं नैव वर्ण्यते॥ ११३॥
यो देवि स्वयमाहूय कुलज्ञानान् शुभे दिने।
अभ्यर्च्य देवताबुद्ध्या गन्धपुष्पाक्षतादिभिः॥ ११४॥

मादिभिः पञ्चमुद्राभिः सद्भक्त्या परितोषयेत्।
तेषु तुष्टेष्वहं तुष्टस्तुष्टाः स्युः सर्वदेवताः॥ ११५॥
भगिनीं वा सुतां भार्यां यो दद्यात् कुलयोगिने।
मधुमत्ताय देवेशि तस्य पुण्यं न गण्यते॥ ११६॥
अनिखातविनिक्षिप्तमप्रयत्नेन वद्धीतम्।
परलोकस्य पाथेयं वीरचक्रेऽपीतं मधु॥ ११७॥
पापाचारसमायुक्तं सर्वलोकबहिष्कृतम्।
जायते हि कुलद्रव्यं कुलयोगीश्वरापीतम्॥ ११८॥
यस्मिन् देशे वसेत् वीरः कुलपूजारतः प्रिये।
सोऽपि देशो भवेत् पूतः किं पुनस्तत्पुरस्थिताः॥ ११९॥
कौलिकेन्द्रे सकृद्भुक्ते पुण्यं कोटिगुणं भवेत्।
किं पुनर्बहुभिर्भुक्तैस्तत् पुण्यं नैव गण्यते॥ १२०॥
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन सर्वावस्थासु सर्वदा।
कुलधर्मरतो भूयात् कुलज्ञानिनमर्चयेत्॥ १२१॥
ज्ञानिनोऽज्ञानिनो वापि यावत् देहस्य धारणा।
तावद्वर्णाश्रमाचारः कर्त्तव्यः कर्ममुक्तये॥ १२२॥
कर्मणोन्मूलितेऽज्ञाने ज्ञानेन शिवतां व्रजेत्।
शिवे तेनैव मुक्तिः स्यादतः कर्म समाचरेत्॥ १२३॥
कुर्यादनिन्द्यकर्माणि नित्यकर्माणि वा चरेत्।
कर्ममुक्तः सुखाकाङ्क्षी कर्मनिष्ठः सुखं व्रजेत्॥ १२४॥

सर्वकर्माणि संत्यक्तुं न शक्यं देहधारिणा।
त्यजेत् कर्मफलं यो वा स त्यागीत्यभिधीयते॥ १२५॥
स्वकार्येषु प्रवर्त्तन्ते करणानीति चिन्तयेत्।
अहम्भावमपास्यैव यः कुर्यात् स न लिप्यते॥ १२६॥
क्रियमाणानि कर्माणि ज्ञानप्राप्तेरनन्तरम्।
न च स्पृशन्ति तत्त्वज्ञं जलं पद्मदलं यथा॥ १२७॥
तन्निष्ठस्य च कर्माणि पुण्यापुण्यानि संक्षयम्।
प्रयान्ति नैव लिप्यन्ते क्रियमाणानि वा पुनः॥ १२८॥
उत्पन्नसहजानन्दतत्त्वज्ञानरतः प्रिये।
संत्यक्तसर्वसङ्कल्पः स विद्वान् कर्म सन्त्यजेत्॥ १२९॥
वृथैव यैः परित्यक्तं कर्मकाण्डमपण्डितैः।
पाषण्डाः पण्डितम्मन्यास्ते यान्ति नरकं प्रिये॥ १३०॥
फलं प्राप्य यथा वृक्षः पुष्पं त्यजति निस्पृहः।
तत्त्वं प्राप्य तथा योगी त्यजेत् कर्मपरिग्रहम्॥ १३१॥
अश्वमेधायुतेनापि ब्रह्महत्यायुतेन च।
पुण्यपापैर्न लिप्यन्ते येषां ब्रह्म हृदि स्थितम्॥ १३२॥
पृथिव्यां यानि कर्माणि जिह्वोपस्थनिमित्ततः।
जिह्वोपस्थपरित्यागी कर्मणा किं करिष्यति॥ १३३॥
इति ते कथितं किञ्चित् योगं योगीशलक्षणम्।
समासेन कुलेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ १३४॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे योगसंस्थापनकथनं नाम नवमोल्लासः॥ ९॥

अथ दशमोल्लासः

श्री देव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि विशेषदिवसार्चनम्।

तत्सपर्याफलं देव वद मे परमेश्वर॥ १॥

ईश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण सर्वपापैः प्रमुच्यते॥ २॥

उत्तमा नित्यपूजा स्यात् मध्यमं पर्वपूजनम्।

मासपूजाऽधमा देवि मासादूर्ध्वं पशुर्भवेत्॥ ३॥

विहितैर्मादिभिर्द्रव्यैर्मासादूर्ध्वं समर्चनम्।

पशोर्भूयः प्रवेशेच्छा यदि स्याद्दीक्षयेत् पुनः॥ ४॥

मद्यं मांसञ्च मत्स्यश्च मुद्रा मैथुनमेव च।

मकारपञ्चकं देवि देवताप्रीतिकारकम्॥ ५॥

मादिपञ्चकमीशानि देवताप्रीतये सुधीः।

यथाविधि निषेवेत तृष्णया चेत् स पातकी॥ ६॥

कृष्णाष्टमीचतुर्द्दश्यावमावास्याथ   पूर्णीमा।
संक्रान्तिः पञ्च पर्वाणि तेषु पुण्यदिनेषु च॥ ७॥
गुरुजन्मदिने   प्राप्ते   तद्गुरोस्तद्गुरोरपि।
मानवौघादिपुंसाञ्च   स्वजन्मदिवसे   तथा॥ ८॥
सम्पत्तौ च यजेल्लाभे तपोदीक्षाव्रतोत्सवे।
पीठोपगमने   वीरपीठे   स्वजनदर्शने॥ ९॥
देशिकागमने   पुण्यतीर्थदैवतदर्शने।
एवमादिषु   देवेशि विशेषदिवसेषु   च॥ १०॥
यथाधनं यथाश्रद्धं यथाद्रव्यं यथोचितम्।
यथाकालं यथादेशं तथा पूजां समाचरेत्॥ ११॥
आचार्येण विधानेन कारयेच्चक्रपूजनम्।
स्वयं वा पूजयेद्देवि बिन्दुपूजापुरःसरम्॥ १२॥
स ते लोकमवाप्नोति पुनरावृत्तिवर्जीतम्।
अकुर्वन् कौलिको मोहाद्देवताशापमाप्नुयात्॥ १३॥
मासे वापि त्रिमासे वा षण्मासे वत्सरेऽपि वा।
श्रीगुरुं पूजयेद्भक्त्याऽप्राप्ते तत्स्त्रीसुतादिकान्॥ १४॥
तदभावे कुलज्ञञ्च तच्छिष्यं वान्ययोगिनम्।
सन्तोषयेत् कुलद्रव्यैः कुलपूजापुरःसरम्॥ १५॥
रोगेष्वापत्सु दोषेषु दुःसङ्गे दुर्नीमित्तके।
पूजयेद् योगिनीवृन्दं देवि तद्दोषशान्तये॥ १६॥

यत्रैकाम्नायतत्त्वज्ञः कुलाचार्यः कुलेश्वरि।

कौलिकास्त्रिचतुःपञ्च शक्तयश्च तथा प्रिये॥ १७॥

पृथग्वा पूजयेद्देवि मिथुनाकारतोऽपि वा।

गन्धपुष्पाक्षताद्यैस्तु देवेशि समलङ्कृताः।

भक्ष्यभोज्यादिपिशितैः पदार्थैः षड्रसान्वितैः॥ १८॥

प्रौढोल्लासेन सहिता यदि ता निवसन्ति च।

तच्छ्रीचक्रमिति प्रोक्तं वृन्दञ्चापि तदुच्यते॥ १९॥

कुर्यान्नवकुमारीणां पूजामाश्विनमासके।

प्रातर्नीमन्त्रयेद्भक्त्या साधकः शुद्धमानसः॥ २०॥

मनोहरामेकवर्षीं बालाञ्च शुभलक्षणाम्।

मन्त्री स्नात्वाथ शुद्धात्मा कुर्याद्देवि क्रमार्चनम्॥ २१॥

अभ्यङ्गस्नानशुद्धान्तां पूजासदनमानयेत्।

देवतासन्निधौ बालामुपवेश्य समर्चयेत्॥ २२॥

गन्धपुष्पादिभिर्धूपैर्दीपैश्च कुलदीपकैः।

भोग्यभोज्यान्नपानाद्यैः क्षीराज्यमधुमांसकैः।

कदलीनारिकेलादिफलैस्तां परितोषयेत्॥ २३॥

सशक्तिकः स्वयं देवि प्रौढान्तोल्लाससंयुतः।

यथाशक्ति जपेदेकोत्तरवृद्ध्याऽथवा मनुम्॥ २४॥

बालामलङ्कृतां पश्यन् चिन्तयेत् स्वेष्टदेवताम्।

ततस्तां देवताबुध्या नमस्कृत्य विसर्जयेत्॥ २५॥

द्वितीयायां द्विवर्षान्तामेकवर्षाञ्च पूजयेत्।
एवं तिथौ कुमारीञ्च यजेत् पूर्वदिनार्चिताम्॥ २६॥
नवम्यामेकवर्षादि-नववर्षान्तकन्यकाः ।
बाला शुद्धा च ललिता मालिनी च वसुन्धरा।
सरस्वती रमा गौरी दुर्गा च नव कीर्त्तिताः॥ २७॥
त्रितारार्द्यैर्नमोऽन्तैश्च देवतापदपश्चिमैः।
नामभिश्च चतुर्थ्यन्तैः पूजयेत्ताः पृथक् पृथक्॥ २८॥
बटुकं पञ्चवर्षञ्च नववर्षं गणेश्वरम्।
गन्धपुष्पाम्बराकल्पैर्यथाविभवविस्तरैः॥ २९॥
अभ्यर्च्य देवताबुद्ध्या पदार्थैः परितोषयेत्।
स्वकार्यफलसिद्ध्यर्थं वित्तशाठ्यविवर्जितः॥ ३०॥
नवरात्रं जपेदेकोत्तरवृद्ध्या क्रमेण च।
नवरात्रकृतां पूजां देवि देव्यै समर्पयेत्॥ ३१॥
ताम्बूलं दक्षिणां दत्त्वा कुमारीस्ता विसर्जयेत्।
एवं नवकुमारीणामर्चनं प्रातवत्सरम्॥ ३२॥
यः करोति स पुण्यात्मा देवताप्रीतिमाप्नुयात्।
मनोऽभिलाषं सम्प्राप्य निवसेत्तव सन्निधौ॥ ३३॥
अथवा यौवनारूढाः प्रमदा नव पार्वति।
मनोज्ञाः पूजयेद्भक्त्या नवरात्रिषु मन्त्रवित्॥ ३४॥
हृल्लेखां गगनां रक्तां महोच्छुष्मां करालिकाम्।

इच्छां ज्ञानां क्रियां दुर्गां बटुकञ्च गणेश्वरम्।
पूर्ववत् पूर्वमद्याद्यैः पदार्थैः परितोषयेत्॥ ३५॥
प्रौढान्तोल्लाससंयुक्ताः सन्तुष्टा यदि ताः प्रिये।
साधकस्तुष्टिमासाद्य निवसेत्तव सन्निधौ॥ ३६॥
एवं यः पूजयेद्देवि प्रतिवर्षं यतव्रतः।
षण्मासे वा त्रिमासे वा मासे मासेऽथवा प्रिये॥ ३७॥
तिस्रो वा पञ्च वा सप्त पूजयेद्देवताधिया।
सर्वैश्वर्यसमृद्धात्मा स भवेदावयोः प्रियः॥ ३८॥
भृगुवारे कुलेशानि कान्तामारूढयौवनाम्।
सर्वलक्षणसम्पन्नामनुकूलां मनोरमाम्॥ ३९॥
कुलाकुलाष्टकां देवि निमन्त्र्याहूय पुष्पिणीम्।
अभ्यङ्गस्नानशुद्धाङ्गीमासने चोपवेशयेत्॥ ४०॥
गन्धपुष्पाम्बराकल्पैरलङ्कृत्य विधानवित्।
आत्मानं गन्धपुष्पाद्यैरलङ्कुर्यात् कुलेश्वरि॥ ४१॥
आवाह्य देवतां तस्यां यजेन्न्यासक्रमेण च।
कृत्वा क्रमार्चनं धूपदीपाञ्च कुलदीपकान्॥ ४२॥
प्रदर्श्य देवताबुध्या पदार्थैः षड्रसान्वितैः।
मांसादिभक्ष्यभोज्याद्यैस्तोषयेद्देवि भक्तितः॥ ४३॥
प्रौढान्तोल्लाससहितां तां प्रपश्यन् जपेन्मनुम्।
यौवनोल्लाससहितः स्वयं तद्ध्यानतत्परः॥ ४४॥

निर्विकारेण चित्तेन ह्यष्टोत्तरसहस्रकम्।
जपादिकं समर्प्याथ तया सह निशां नयेत्॥ ४५॥
त्रिपञ्चसप्तनवसु भृगुवारेषु यः प्रिये।
पूजयेद्विधिनाऽनेन तस्य पुण्यं न गण्यते॥ ४६॥
चतुः पीठार्चनफलं स प्राप्नोति कुलेश्वरि।
यद् यत् स्वमनसोऽभीष्टं तत्तदाप्नोत्यसंशयम्॥ ४७॥
नवम्यां वार्चयेदेवं विधानेन विधानवित्।
स्तोत्रैः संपूजयेत् सर्वैर्महदैश्वर्यमाप्नुयात्॥ ४८॥
कुर्यात् कर्कटके वापि मकरे मिथुनार्चनम्।
तुलायां सिंहमेषे वा सर्वसंक्रान्तिषु प्रिये॥ ४९॥
गौरीशिवौ रमाविष्णू वाणीसरसिजासनौ।
शचीन्द्रौ रोहिणीचन्द्रौ स्वाहाग्नी च प्रभारवी॥ ५०॥
भद्रकालीवीरभद्रौ भैरवीभैरवावपि।
मिथुनानि नवाभ्यर्च्य पूर्वोक्तेनैव वर्त्मना॥ ५१॥
त्रितारादिनमोऽन्तेन तत्तन्नाम्ना विधानवित्।
गन्धपुष्पादिभिः पूज्य मद्याद्यैः परितोषयेत्॥ ५२॥
प्रौढान्तोल्लासयुक्तानि कुर्वीत मिथुनानि च।
एवं कृते न सन्देहस्तुष्टा मिथुनदेवताः।
अनुगृह्णन्ति तं देवि प्रयच्छन्ति मनोरथम्॥ ५३॥
प्रतिवर्षन्तु यः कुर्यात् सभक्त्या मिथुनार्चनम्।

तव लोके स निवसेत् सर्वैश्वर्यसमन्वितः॥ ५४॥

अथ वैशाखमासस्य शुक्लप्रतिपदीश्वरि।

ब्राह्मे मुहूर्त्ते उत्थाय स्नानं सन्ध्यामुपास्य च॥ ५५॥

मनोज्ञे रहसि स्थाने पूर्वाशाभिमुखस्थितः।

आत्मानं गन्धपुष्पाद्यैरलङ्कृत्य विधानवित्॥ ५६॥

कृत्वा पुरोदितन्यासान् देवताभावमास्थितः।

किञ्चिदभ्युदिते सूर्ये मण्डले स्वेष्टदेवताम्॥ ५७॥

ध्यात्वा सावरणां सम्यक् पूजयेद्विधिना प्रिये।

षोडशैरुपचारैस्तु चक्रपूजापुरःसरम्॥ ५८॥

कुलदीपान् प्रदर्श्याथ शिवाय गुरुरूपिणे।

मत्स्यमांसादि विधिवद्भक्ष्य भोज्यसमन्वितम्॥ ५९॥

अर्घ्यं निवेद्य तच्छेषं स्वयं भक्त्या पिबेत् प्रिये।

यौवनोल्लाससहितो निर्वीकारेण चेतसा॥ ६०॥

ध्यायंस्तन्मण्डलं देवीमष्टोत्तरसहस्रकम्।

जप्त्वा समर्प्य तत्पूजां देवताञ्च समुद्धरेत्॥ ६१॥

एवं शुक्लप्रतिपदं समारभ्य दिने दिने।

कुर्याज्जपार्चनं कृष्णचतुर्दश्यन्तमम्बिके॥ ६२॥

अमावस्यादिने देवि पूजयेच्छक्तिकौलिकान्।

त्रिपञ्चसप्त नव वा वित्तलोभविवर्जीतः॥ ६३॥

एवं यो मासमात्रन्तु कुर्यात् सूर्योदयार्चनम्।

देवता तस्य सन्तुष्टा ददाति फलमीप्सितम्॥ ६४॥
माध्याह्ने चार्चयेद्देवं सायाह्ने चार्चयेत् प्रिये।
स तु तत्फलमाप्नोति योगिनीनां प्रियो भवेत्॥ ६५॥
त्रिसन्ध्यां योऽर्चयेदेवं मासमात्रं विधानवित्।
काङ्क्षितां लभते सिद्धिं देववद् विचरेद् भुवि॥ ६६॥
माघशुक्लप्रतिपदि दिवाहारविवर्जीतः।
स्नात्वा शुक्लाम्बरधरः सायं सन्ध्यामुपास्य च॥ ६७॥
सूर्यार्चनोक्तमार्गेण सर्वद्रव्यसमन्वितः।
यौवनोल्लाससहितश्चन्द्रस्थां देवतां स्मरन्॥ ६८॥
चन्द्रास्तमयपर्यन्तं जपेन्मन्त्रनन्यधीः।
एवं प्रतिदिनं शुक्लचतुर्दश्यन्तमर्चयेत्॥ ६९॥
पौर्णमास्यां यथाशक्त्या पूजयेच्छक्तिकौलिकान्।
एवं यः कुरुते भक्त्या शुक्लपक्षार्चनं प्रिये॥ ७०॥
सर्व पापविशुद्धात्मा सर्वैश्वर्यसमन्वितः।
सर्वलोकैकसंपूज्यः शिववन्निवसेद् भुवि॥ ७१॥
शुक्लपक्षेऽर्चनं यद्वत्तद्वत् पक्षे सितेतरे।
यः करोति विधानेन सर्वान् कामान् समश्नुते॥ ७२॥
इह भुक्त्वाऽखिलान् भोगान् देववत् प्रियदर्शनः।
योगिनीवीरमेलनं लभते नात्र संशयः॥ ७३॥
अथ कार्त्तीकमासस्य शुक्लप्रतिपदीश्वरि।

स्नात्वाचम्य विशुद्धात्मा न्यासान् कृत्वा पुरोदितान्॥ ७४॥

प्रसुप्ते जीवलोके तु मुदितात्मा महानिशि।

पूर्वार्चनोक्त विधिना सर्वद्रव्यसमन्वितः॥ ७५॥

आज्येनानामिकास्थूलवर्त्तीं प्रज्वाल्य पार्वति।

पञ्चवर्णरजश्चित्रवसुपत्रसरोरुहे ॥ ७६॥

मधुपूर्णे च कलसे कांस्यपात्रे मनोहरे।

दीपं संस्थाप्य पुरत उत्तराभिमुखस्थितः॥ ७७॥

दीपे सावरणां देवीं ध्यात्वा विधिवदर्चयेत्।

यौवनोल्लाससहितो दीपस्थां देवतां स्मरन्॥ ७८॥

अष्टोत्तरसहस्रन्तु जपेन्मन्त्रमनन्यधीः।

एवं समर्चयेत् कृष्णचतुर्दश्यन्तमम्बिके॥ ७९॥

अमावास्यादिने भक्त्या पूजयेच्छक्तिकौलिकान्।

एवं कृते कुलेशानि देवता प्रीतिमाप्नुयात्॥ ८०॥

सर्वकामसमृद्धात्मा सर्वैश्वर्यसमन्वितः।

सर्वलोकैकसम्मान्यः सञ्चरेत् स यथासुखम्॥ ८१॥

अष्टाष्टकार्चनं कुर्यात् शक्तश्चेदेकवासरे।

अथवाष्टाष्टदिवसेष्वथ द्व्यष्टदिनेषु च।

द्वात्रिंशद्दिवसेष्वेवं चतुःषष्टिदिनेषु च॥ ८२॥

गुरुणा कारयेद्देवि क्रमज्ञेनापरेण वा।

क्रमज्ञश्चेत् स्वयं कुर्याद्वित्तशाठ्यविवर्जितः॥ ८३॥

मूलाष्टकन्तु ब्रह्माद्याश्चासिताङ्गादिभैरवाः।
मङ्गलाद्यैश्च मिथुनैरष्टभिः शब्दिताः प्रिये॥ ८४॥
मूलाष्टकोद्भवानीति प्रसिद्धानि कुलागमे।
अक्षोभ्यादिचतुःषष्टिमिथुनानि समर्चयेत्॥ ८५॥
पूर्वोक्तेन विधानेन यथाविभवविस्तरम्।
क्रमलोपं न कुर्वीत स्वेष्टकार्यार्थसिद्धये॥ ८६॥
गन्धपुष्पाक्षताद्यैश्च मत्स्यमांसासवादिभिः।
भक्ष्यभोज्यादिभिर्नानापदार्थैः षड्रसान्वितैः।
सम्यक् सन्तोषयेद्देवि मिथुनान्यतिभक्तितः॥ ८७॥
प्रौढान्तोल्लासपर्यन्तं कुर्यात् श्रीचक्रमम्बिके।
एवं यः कुरुते देवि सकृदष्टाष्टकार्चनम्॥ ८८॥
ब्रह्मविष्णुमहेशादिदेवताभिः स पूज्यते।
किं पुनर्मानवाद्यैश्च साक्षात् शिव इवापरः॥ ८९॥
यदर्चनाच्चतुःषष्टियोगिनीगणसंस्तुतः ।
पुनरावृत्तिरहितो निवसेत्तव सन्निधौ॥ ९०॥
समस्तदेवताप्रीतिकारणं परमेश्वरि।
अस्मात् परतरा पूजा नास्ति सत्यं न संशयः॥ ९१॥
पश्यदेवंविधं चक्रं यो भक्त्याष्टाष्टकं प्रिये।
यज्ञदानतपस्तीर्थव्रतकोटिफलं लभेत्॥ ९२॥
राजा यः कारयेद्देवि भक्त्याष्टाष्टकपूजनम्।

चतुःसागरपर्यन्तां महीं शास्ति न संशयः॥ ९३॥

श्रीकण्ठादीनि पञ्चाशन्मिथुनानि समर्चयेत्।

पूर्वोक्तेन विधानेन कुलेश्वरि विधानवित्॥ ९४॥

स्वकार्यफलसिद्ध्यर्थं वित्तशाठ्यविवर्जितः।

प्रौढान्तोल्लासयुक्तानि मिथुनानि समर्चयेत्॥ ९५॥

सन्तुष्टानि प्रयच्छन्ति साधकायेप्सितं फलम्।

अव्याहताज्ञः सर्वत्र पूज्यते देववत् प्रिये।

तव लोके वसेद्देवि ब्रह्मादिसुरसंस्तुतः॥ ९६॥

केशवादि गणेशादि कामादि मिथुनानि च।

श्रीकण्ठादि समभ्यर्च्य तत्फलं लभते ध्रुवम्॥ ९७॥

अनुग्रहन्तु यः कुर्यात् डाकिन्यादिसमर्चने।

मासे मासेऽथवा वर्षे स्वजन्मदिवसे प्रिये॥ ९८॥

पूर्वोक्तेन विधानेन यथाविभवविस्तरम्।

प्रौढान्तोल्लासपर्यन्तं तोषयेत्तद्विधानवित्॥ ९९॥

कुर्वन्त्यनुग्रहं देवि सन्तुष्टाः सर्वदेवताः।

सर्वोपद्रव रहितः सर्वैश्वर्यसमन्वितः॥ १००॥

लोकेऽस्मिन् संस्तुतः सर्वैः स जीवेच्छरदां शतम्।

देहान्ते समवाप्नोति तव लोकं न संशयः॥ १०१॥

दूतीयागन्तु यः कुर्यात् पूर्वोक्तविधिना प्रिये।

निर्विकल्पेन चित्तेन नवशक्तिसमन्वितः॥ १०२॥

वर्षे वर्षे चतुःषष्टिपीठार्चनफलं लभेत्।
आज्ञासिद्धिर्भवेत्तस्य देवताप्रीतिमाप्नुयात्॥ १०३॥
त्रिकपूजान्तु यः कुर्यादिच्छाज्ञानक्रियात्मिकाम्।
आगमोक्तेत विधिना पूर्ववेत्तद्विधानवित्॥ १०४॥
पदार्थैस्तोषयेत् सम्यक् यथाविभवविस्तरम्।
सन्तुष्टा देवतास्तिस्रः सर्वकर्मफलप्रदाः।
देवेशि साधकाभीष्टं प्रयच्छन्ति न संशयः॥ १०५॥
इत्यादिदेवतापूजां विशेषदिवसेषु यः।
करोति शस्त्रविधिना स भवेदावयोः प्रियः॥ १०६॥
श्रीचक्रं कौलिको मोहाद्विशेषदिवसेषु यः।
न करोति समर्थः सन् स भवेद् योगिनीपशुः॥ १०७॥
कुलपूजां विना चक्रे नाधिकारः कथञ्चन।
कुलपूजां सुनियतं यः करोति स कौलिकः॥ १०८॥
विना मन्त्रेण पूजा चेद्देवता न प्रसीदति।
कुलपूजां सुनियतं यः करोति हि कौलिकः।
कुलेशि सर्वदाप्नोति योगिनीवीरमेलनम्॥ १०९॥
नीचोऽपि वा सकृद्भक्त्या कारयेद् यः कुलार्चनम्।
स सद्गतिमवाप्नोति किमुतान्ये द्विजातयः॥ ११०॥
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन सर्वावस्थासु सर्वदा।
कुलपूजारतो भूयादभीष्टफलसिद्धये॥ १११॥

कुलपूजाधिको यज्ञः कुलपूजाधिकं व्रतम्।

कुलपूजाधिकं तीर्थं कुलपूजाधिकं तपः॥ ११२॥

कुलपूजाधिकं दानं कुलपूजाधिका क्रिया।

कुलपूजाधिकं ज्ञानं कुलपूजाधिकं सुखम्॥ ११३॥

कुलपूजाधिको धर्मः कुलपूजाधिकं फलम्।

कुलपूजाधिकं ध्यानं कुलपूजाधिकं महः॥ ११४॥

कुलपूजाधिको योगः कुलपूजाधिका गतिः।

कुलपूजाधिकं भाग्यं कुलपूजाधिकाऽर्चना॥ ११५॥

नास्ति नास्ति पुनर्नास्ति त्वां शपे कुलनायिके।

बहुनात्र किमुक्तेन रहस्यं शृणु पार्वति॥ ११६॥

वेदशास्त्रोक्तमार्गेण कुलपूजां करोति यः।

तत्समीपे स्थितं मां त्वां विद्धि नान्यत्र भामिनी।

इदं सत्यमिदं सत्यं सत्यं सत्यं न संशयः॥ ११७॥

खभूमिदिग्जलगिरिवनसर्वचराः प्रिये।

सहस्रकोटियोगिन्यस्तावन्तो भैरवा अपि।

नियुक्ता हि मया देवि कुलसंरक्षणाय च॥ ११८॥

दिवसे दिवसे सर्वे पार्वति मुदिताननाः।

साधकानेव वीक्षन्ते स्वस्वपूजनलिप्सया॥ ११९॥

अपूजितास्तु विघ्नन्ति पालयन्ति सुपूजिताः।

गुरुभक्तान् सदाचारान् गुह्यधर्मान् सदाशिवान्॥ १२०॥

भक्तिहीनान् दुराचारान् नाशयन्ति प्रकाशकान्।
श्रीचक्रे संस्मरेत्तस्माद् योगिनीभैरवान् प्रिये॥ १२१॥
न स्मरेद् यदि मूढात्मा योगिनीनां भवेत् पशुः।
तस्मात् श्रीचक्रमध्ये तु संस्मरेत् सर्वदेवताः॥ १२२॥
अनुगृह्णन्ति देवेशि साधकान् नात्र संशयः।
अनुग्रहन्तु वक्ष्यामि श्रृणु देवि यथाक्रमम्॥ १२३॥
आत्मनोऽनुग्रहार्थं वा परार्थं श्रेष्ठमुत्तमम्।
शुचिद्रव्यसमायुक्तं चक्रपूजासमन्वितम्॥ १२४॥
सर्वेषां दक्षिणां दत्त्वा होमपात्रं पृथक पृथक्।
प्रपूजयेच्च वर्णस्थाः सर्वाभरणभूषिताः॥ १२५॥
हर्षानन्दस्वयंयुक्ताः प्रसन्नाश्च पृथक् पृथक्।
पायसाज्यौदनैर्युक्तैर्नैवेद्यैर्भक्तिसंयुतैः ॥ १२६॥
गन्धपुष्पादिभिः सम्यगर्चयित्वा गणेश्वरम्।
हसख फ्रें हसौं(ह्सौं) डां डीं डमलवरयूं ततः॥ १२७॥
श्रीपादुकां हसौ(ह्सौ)मिति च हसखफ्रें पुटन्ततः।
सङ्कल्प्य मनसोऽभीष्टं मधुरत्रितयः प्रिये॥ १२८॥
गन्धपुष्पादिभिः सम्यगर्चयित्वा पृथक् पृथक्।
पूजयित्वेप्सितान् कामान् प्रार्थयेत् कमलानने॥ १२९॥
ईप्सितानि च सर्वाणि साधको लभते वरम्।
आत्मनश्च परस्यापि रक्षार्थं पूजयेत् प्रिये॥ १३०॥

रोगाणां नाशनार्थञ्च यथात्र पुत्रसिद्धये।
वश्यार्थं मङ्गलार्थञ्च धर्मकर्मार्थसिद्धये॥ १३१॥
सप्ताहं पूजयेद्देवि चतुर्द्दशदिनानि च।
एकविंशदिनान्यत्र लभते चेप्सितं फलम्॥ १३२॥
दक्षिणाञ्च पृथग् दद्याद्वस्त्रभूषाङ्गुरीयकम्।
कुलाष्टकसमायुक्तं चतुःषष्टिसमन्वितम्॥ १३३॥
अर्चीतञ्च प्रयत्नेन सिद्धिर्भवत्यनेकशः।
वित्तशाठ्यं न कुर्वीत यदीच्छेत् सिद्धिमात्मनः॥ १३४॥
एवं षट्कं समाख्यातमनुग्रहं वरानने।
अर्चीतव्यं प्रयत्नेन साधकैः स्वेष्टसिद्धये॥ १३५॥
ध्यात्वैव पूजयेदेता डाकिन्याद्या वरानने।
संपूज्य सप्तमीं देवीं पूजयेत् सर्वसिद्धये॥ १३६॥
शक्तिदेहसमुत्पन्नं शक्तिनिर्माल्यभोजने।
स्ववर्गेण समायुक्ता दत्तनिर्माल्यमित्यपि।
प्रतिगृह्णयुगं स्वाहा इति निर्माल्यसर्जनम्॥ १३७॥
डाकिनी सर्पवदना वित्तजा ज्वलनप्रभा।
कमण्डलूं कर्त्तृकाञ्च धारयन्ती वरप्रदा॥ १३८॥
उलूकवदना देवी राकिणी नीलसन्निभा।
खङ्गखेटकसंयुक्ता सर्वालङ्कारभूषिता॥ १३९॥
लाकिनी श्रीकपालाढ्या पाशांकुशधरा सती।

पाटलीपुष्पसङ्काशा सर्वाभरणभूषिता॥ १४०॥

काकिनी हयवक्त्रा च माणिक्यसदृशप्रभा।

त्रिमुखीं मुण्डसंयुक्ता सिद्धिदा सर्वशोभना॥ १४१॥

शाकिनी त्वञ्जनप्रख्या मार्जारास्या सुशोभना।

कुलिशञ्च तथा दण्डं धारयन्ति शुचिस्मिता॥ १४२॥

हाकिनी ऋक्षवदना नीलनीरदसन्निभा।

कपालशूलहस्ता च खेटकैरुपशोभिता।

एकद्वित्रिचतुःपञ्चषण्मुखा सरभाभया॥ १४३॥

इति ते कथितं किञ्चिद्विशेषदिवसार्चनम्।

समासेन कुलेशानि किम्भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ १४४॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

विशेषदिवसार्चनं नाम दशमोल्लासः॥ १०॥

अथैकादशोल्लासः

श्री देव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि सर्वलोकैकपूजित।

कुलाचारक्रमं देव वद मे करुणानिधे॥ १॥

ईश्वर उवाच

श्रृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण पशुपाशैः प्रमुच्यते॥ २॥

यदि चेद्दीक्षितो ज्येष्ठः कुलपूजादिवर्जीतः।

तत्कनिष्ठः क्रमज्ञश्चेत् कुलपूजां समाचरेत्॥ ३॥

तत्समीपं ततो गत्वा नमस्कृत्य गुरुं यथा।

तस्मै निवेद्य तत्सर्वं शेष भुञ्जीत पार्वती॥ ४॥

पूजामध्ये गुरौ ज्येष्ठे पूज्ये वापि समागते।

नत्वा ब्रूयात् स्थितं शिष्टमाचरेत्तदनुज्ञया॥ ५॥

ज्येष्ठस्य च कनिष्ठस्य शिष्यावेकत्र संस्थितौ।

तत्र पूर्ववदाचारः कथितः कुलनायिके॥ ६॥

अज्ञातकौलिके प्राप्ते पौर्वापर्यन्तु चिन्तयेत्।

स्मृत्वा स्वस्य गुरुं देवि स्वस्य मार्गेण तर्पयेत्॥ ७॥

नित्यार्चनं दिने कुर्याद्रात्रौ नैमित्तिकार्चनम्।

उभयोः काम्यकर्माणि चेति शास्त्रस्य निर्णयः॥ ८॥

अस्नात्वाऽनासनस्थो वा भुक्त्वा वा प्रलपन्नपि।

गन्धपुष्पाक्षता कल्पवस्त्राद्यैरनलंकृतः।

अविन्यस्तशरीरो वा कुलपूजां न चाचरेत्॥ ९॥

विना मन्त्रेण या पूजा विना मांसेन तर्पणम्।

विना शक्त्या तु यत्पानं निष्फलं कथितं प्रिये॥ १०॥

श्रीचक्रमेको वा कुर्यादेकपात्रन्तु नार्चयेत्।

नार्चयेदेकहस्तेन न पिबेदेकपाणिना॥ ११॥

मत्स्यमांसासवैर्देवि नार्चयेत् पशुसन्निधौ।

प्रणम्य प्रविशेच्चक्रं विनिर्गच्छेत्प्रणम्य च॥ १२॥

श्रीचक्रे नासने तिष्ठेन्न च वीरासने प्रिये।

श्रीचक्रदर्शने देवि नेत्रयोः पापनाशनम्।

तन्नास्ति चेद् व्रणद्वन्द्वं कौलिकस्याक्षियुग्मकम्॥ १३॥

अनाचारान् सदाचारान् चक्रस्थान् शक्तिकौलिकान्।

शिवगौरीधिया देवि भावयेन्नावमानयेत्॥ १४॥

कुलाचार्यगृहं गत्वा भक्त्या पापविशुद्धये।

याचेदमृतञ्चान्नञ्च तदभावे जलं पिबेत्॥ १५॥

कुलाचार्येण तच्छक्त्या दत्तं पात्रञ्च भक्तितः।

नमस्कृत्य तु गृह्णीयादन्यथा नरकं व्रजेत्॥ १६॥

अस्नात्वा वाप्यभक्त्या वा लोभाद्वापि कुलेश्वरि।

यः सेवेत कुलद्रव्यं दारिद्र्यं समवाप्नुयात्॥ १७॥

उष्णीषी कञ्चुकी नग्नो मुक्तकेशो गणावृतः।

व्यग्रो रुष्टो विवादी च न सेवेत कुलामृतम्॥ १८॥

योगामृतेन निष्ठीवान्मद्यभाण्डपरिभ्रमात्।

ऊर्ध्वं नालेन पानाच्च देवताशापमाप्नुयात्॥ १९॥

एकासने निविष्टस्तु भुञ्जानस्त्वेकभाजने।

एकपात्रे पिबेद्द्रव्यं ते यान्ति नरकं प्रिये॥ २०॥

यः सेवेत कुलद्रव्यमेकग्रामे स्थिते गुरौ।

तत्कुलज्ञे च तत्पुत्रे स्वजेष्ठे कुलदेशिके।

विनानुज्ञां महेशानि सोऽक्षयं नरकं व्रजेत्॥ २१॥

उच्छिष्टो न स्पृशेच्चक्रे कुलद्रव्याणि पार्वति।

बहिःप्रक्षाल्य च करौ कुलद्रव्याणि दापयेत्॥ २२॥

मद्यभाण्डं समुधृत्च न पात्रं पूरयेत् प्रिये।

भोगपात्रं सुराकुण्डे निक्षिपेन्न कदाचन॥ २३॥

चक्रमध्ये शुचिधिया करप्रक्षालनादिकम्।

यः करोति हि मूढात्मा स भवेदापदाम्पदम्॥ २४॥

निष्ठीवनं मलं मूत्रमधोवायुविसर्जनम्।

श्रीचक्रमध्ये यः कुर्यात् स भवेद् योगिनीपशुः॥ २५॥

चक्रमध्ये घटे भग्ने पात्रे च पतिते भुवि।

दीपनाशे च शान्त्यर्थं श्रीचक्रं कारयेत् प्रिये॥ २६॥

मत्ता जपन्ति ध्यायन्ति स्तुवन्ति प्रणमन्ति च।

बोधयन्ति च पृच्छन्ति नन्दन्ति ज्ञानिनः प्रिये॥ २७॥

मत्ता भ्रमन्ति गर्जन्ति हसन्ति विवदन्ति च।

रुदन्ति स्त्रियमिच्छन्ति निन्दन्त्यज्ञानिनः प्रिये॥ २८॥

परिहासं प्रलापञ्च वितण्डां बहुभाषितम्।

औदासीन्यं भयं क्रोधं चक्रमध्ये विवर्जयेत्॥ २९॥

पात्रहस्तो महादेवि न भ्रमेच्चक्रमध्यतः।

पूर्णपात्रं करे कृत्वा न तिष्ठेत्तु चिरं प्रिये॥ ३०॥

नालपेत् पात्रहस्तः सन् न भिन्द्यात् पात्रमम्बिके।

पादाभ्यां न स्पृशेत् पात्रं न बिन्दुं पातयेदधः॥ ३१॥

नैकहस्तेन दातव्यं न मुद्रावर्जीतं प्रिये।

पात्रं न चालयेत स्थानान्न कुर्यात् पात्रसङ्करम्॥ ३२॥

सशब्दं न पिबेन्मद्यं तथैव न च पूरयेत्।

नान्योन्यं ताडयेत्पात्रं तथा न पातयेदधः॥ ३३॥

साधारं नोद्धरेत् पात्रमनाधारे न निक्षिपेत्।

रिक्तपात्रं न कुर्वीत न पात्रं भ्रामयेत् प्रिये॥ ३४॥

न पात्रं लंघयेद्धीमान् पात्रं नोत्पातयेत् प्रिये।

प्रक्षाल्य गोपयेत् पात्रमित्याज्ञा परमेश्वरि॥ ३५॥

यदा सन्दीपितोल्लासः कौलिकः पशुमीक्षते।

पठेद्वा पशुशास्त्राणि सङ्गच्छेद्वा पशुस्त्रियम्॥ ३६॥

कुर्यात् पशुप्रसङ्गं वा पशुकार्याणि वा चरेत्।

धर्मार्थायुर्यशःपुण्यमर्थसौख्यादि नश्यति॥ ३७॥

श्रीचक्रस्थं कुलद्रव्यं यः पशुभ्यः प्रयच्छति।

स्नेहाल्लोभाद्भयाद्वापि स भवेद् योगिनीपशुः॥ ३८॥

रिपुणापि न कर्त्तव्यो वाग्वादश्चक्रमध्यतः।

पितृमातृसमं पश्येत्तेनोक्तं परुषं सहेत्॥ ३९॥

यथास्त्रीपुत्रमित्रादि दृष्ट्वा चेतः प्रहृष्यति।

तथा चेत् कौलिकान् दृष्ट्वा स भवेद् योगिनीप्रियः॥ ४०॥

ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं यस्य मे गुरुसन्ततिः।

यस्य मे सर्वशिष्यस्य को न पूज्यो महीतले।

इति निश्चितबुद्धिर्यः स भवेदावयोः प्रियः॥ ४१॥

अहं गुरुरहं ज्येष्ठस्त्वहं वेद्मीति गर्वितः।

अहमेव गतिर्येषां कौलिका न भवन्ति ते॥ ४२॥

श्रीगुरुं कुलशास्त्राणि पूजास्थानानि यानि च।

भक्त्या श्रीपूर्वकं देवि प्रणम्य परिकीर्त्तयेत्॥ ४३॥

गुरुं नाम्ना न भावेत जपकालादृते प्रिये।

श्रीनाथ देव स्वामीति विवादे साधने वदेत्॥ ४४॥

श्रीगुरोः पादुकां मुद्रां मूलमन्त्रं स्वपादुकाम्।

शिष्यादन्यस्य देवेशि न वदेद् यस्य कस्यचित्॥ ४५॥

पारम्पर्यागमाम्नायं मन्त्राचारादिकं प्रिये।

सर्वं गुरुमुखाल्लब्धं सफलं स्यान्न चान्यथा॥ ४६॥

श्रीशास्त्राश्रयमूलञ्च पुस्तकं न वदेत् प्रिये।

नित्यं समर्चयेद्भक्त्या पशुहस्ते न निक्षिपेत्॥ ४७॥

स्वदारवन्निषेवेत कुलशास्त्राणि पार्वति।

पशुशास्त्राणि सर्वाणि वर्जयेत् परदारवत्॥ ४८॥

स्वचर्मस्थं यथा क्षीरमपेयं स्याद् द्विजोत्तमैः।

तथा पशुमुखाद्धर्मो न श्रोतव्यो हि कौलिकैः॥ ४९॥

यः श्रृणोति कुलाचारं यथाशास्त्रञ्च यो वदेत्।

तावुभौ गच्छतः साक्षाद् योगिनीवीरमेलनम्॥ ५०॥

अश्रद्धधाना ये चात्र कुलधर्मे कुलेश्वरि।

नरकान्नो निवर्त्तन्ते यावदाहूत संप्लवम्॥ ५१॥

ऊढा धृता तथा क्रीता मूल्येन च समाहृता।

सकृत् कामरता वापि पञ्चधा गुरुयोषितः।

अलंघ्याः पूजनीयाः स्युर्गुरुवद्गुरुयोषितः॥ ५२॥

गुरुशक्तिं वीरभार्यां कुमारीं व्रतधारिणीम्।

व्यङ्गाङ्गी विकृताङ्गीञ्च कुब्जामपि न कामयेत्॥ ५३॥

सुताञ्च भगिनीं पौत्रीं स्नुषां वापि प्रियामपि।

न कामयेद् गुरोरग्रे कुर्यान्नान्योन्यसंग्रहम्॥ ५४॥

कृष्णांशुकां कृष्णवणार्ं कुमारीञ्च कृशोदरीम्।

मनोहरां यौवनस्थामर्चयेद्देवताधिया॥ ५५॥

एकदापि न सेवेत बलेन कुलयोगिनीम्।

चक्रमध्ये स्वयं क्षुब्धां कामयेत् कुलसुन्दरि॥ ५६॥

आममांसं सुराकुम्भं मत्तेभं सिद्धिलिङ्गिनम्।

सहकारमशोकञ्च क्रीडालोलाः कुमारिकाः॥ ५७॥

एकवृक्षं श्मशानञ्च समूहं योषतामपि।

नारीञ्च रक्तवसनां दृष्ट्वा वन्देत भक्तितः॥ ५८॥

गुरुशक्तिसुतज्येष्ठकनिष्ठान् कुलदेशिकान्।

कुलदर्शनशास्त्राणि कुलद्रव्याणि कौलिकान्॥ ५९॥

प्रेरकान् सूचकांश्चापि वाचकान् दर्शकांस्तथा।

शिक्षकान् बोधकान् योगी योगिनीसिद्धिरूपकान्॥ ६०॥

कन्यां कुमारिकां नग्नामुन्मत्तां वापि योषितम्।

न निन्देन्न जुगुप्सेत न हसेन्नावमानयेत्॥ ६१॥

नाप्रियं नानृतं ब्रूयात् कस्यापि कुलयोगिनः।

कुरूपा चेति कृष्णेति न वदेत् कुलयोषितम्॥ ६२॥

परीक्षयेन्न भक्तानां वीराणाञ्च कृताकृतम्।

न पश्येद्वनितां नग्नामुन्मत्तां प्रकटस्तनीम्॥ ६३॥

दिवसे न रमेन्नारीं तद्योनिं नैव वीक्षयेत्।

या काचिदङ्गना लोके सा मातृ कुलसम्भवा॥ ६४॥

कुप्यन्ति कुलयोगिन्यो वनितानां व्यतिक्रमात्।

स्त्रियं शतापराधाञ्चेत् पुष्पेणापि न ताडयेत्।

दोषान्न गणयेत् स्त्रीणां गुणानेव प्रकाशयेत्॥ ६५॥

तिष्ठन्ति कुलयोगिन्यः कुलवृक्षेषु सर्वदा।

तत्पत्रेषु न भोक्तव्यमर्चयेत्तु विशेषतः॥ ६६॥

न स्वपेत् कुलवृक्षाधो न चोपद्रवमाचरेत्।

दृष्ट्वा भक्त्या नमस्कुर्याच्छेदयेन्न कदाचन॥ ६७॥

श्लेष्मातकं करञ्जाख्यं निम्बाश्वत्थकदम्बकाः।

बिल्ववटोडुम्बराश्च तिन्तिडी नवमी स्मृता॥ ६८॥

प्रायश्चित्तं भृगोः पातं संन्यासं व्रतधारणम्।

तीर्थयात्राभिगमनं कौलः पञ्च विवर्जयेत्॥ ६९॥

वीरहत्या वृथापानं वीरपत्नीनिषेवणम्।

वीरद्रव्यापहरणम् तत्संयोगश्च पञ्चमः।

महापातकमित्युक्तं कौलिकानां कुलान्वये॥ ७०॥

शैवे तत्त्वपरिज्ञानं गारुडे विषभक्षणम्।

ज्योतिषे ग्रहणं सारं कौलेऽनुग्रहनिग्रहौ॥ ७१॥

देवतागुरुशास्त्राणां सिद्धाचारविडम्बकाः।

विद्याचौरो गुरुद्रोही ब्रह्मराक्षसतां व्रजेत्॥ ७२॥

गुरुवाक्यं हतं कृत्वा वीरान् निर्भर्त्स्य च प्रिये।

गुरुं हुङ्कृत्य तुङ्कृत्य वीरं निजीत्य वादतः।

विकल्प्य कुलशास्त्राणि भवन्ति ब्रह्मराक्षसाः॥ ७३॥

एकाक्षरप्रदातारं यो गुरुञ्चावमानयेत्।

श्वानं योनिशतं गत्वा चण्डालत्वमवाप्नुयात्॥ ७४॥

मातरं पितरं भार्यां भ्रातरं बान्धवं सुतम्।

कुलनिन्दाकरं देवि हन्यादेवाविचारयन्॥ ७५॥

गुर्वर्थं देवतार्थं वा कौलिकार्थं कुलेश्वरि।

कुलागमार्थमथवा कुलधर्मार्थमेव वा॥ ७६॥

देवि निन्दाकरं हत्वा बाधितः स्वयमेव वा।

यस्त्यजेद्दुस्त्यजप्राणान् स परे लीयते शिवे॥ ७७॥

एकस्मिन्निधनं यत्र प्रापिते दुष्टचारिणि।

बहूनां भवति क्षेमं पुण्यं तस्य वधे भवेत्॥ ७८॥

श्रीचक्रकृतवृत्तान्तं शुभं वा यदि वाऽशुभम्।

कदाचिन्नैव वक्तव्यमित्याज्ञा परमेश्वरि॥ ७९॥

कुलधर्मप्रसङ्गञ्च पशूनां पुरतः प्रिये।

कदाचिन्नैव कुर्वीत शूद्राग्रे देवपाठवत्॥ ८०॥

पीठक्षेत्रागमाम्नायं तद्विद्याचारकौलिकान्।

कुलद्रव्यादिकं देवि न वदेत् पशुसन्निधौ॥ ८१॥

यथा रक्षति चौरेभ्यो धनधान्यादिकं प्रिये।

कुलधर्मं तथा देवि पशुभ्यः परिरक्षयेत्॥ ८२॥

अन्तः कौलो बहिः शैवो जनमध्ये तु वैष्णवः।

कौलं सुगोपयेद्देवि नारिकेलफलाम्बुवत्॥ ८३॥

कुलधर्मादिकं सर्वं सर्वावस्थासु सर्वदा।

गोपयेच्च प्रयत्नेन जननीजारगर्भवत्॥ ८४॥

वेदशास्त्रपुराणानि स्पष्टानि गणिका इव।

इयन्तु शाम्भवी विद्या गुप्ता कुलवधूरिव॥ ८५॥

सुगुप्तकौलिकाचारमनुगृह्णन्ति देवताः।

वाञ्छासिद्धिं प्रयच्छन्ति नाशयन्ति प्रकाशकान्॥ ८६॥

कुलेशि कुलशास्त्रज्ञाः कुलपूजापरायणाः।

ये त्वां रहसि सेवन्ते ते तिष्ठन्ति तवान्तिके॥ ८७॥

गुरुं प्रकाशयेद्धीमान् मन्त्रं यत्नेन गोपयेत्।

अप्रकाशप्रकाशाभ्यां नश्यतः सम्पदायुषी॥ ८८॥

सर्वाचारपरिभ्रष्टः कुलाचारं समाश्रयेत्।

कुलाचारपरिभ्रष्टो रौरवं नरकं व्रजेत्॥ ८९॥

शास्त्रेषु निष्कृतिर्दृष्टा महापातकिनामपि।

कुलभ्रष्टस्य देवेशि न दृष्टा निष्कृतिः क्वचित्॥ ९०॥

कुलधर्मं समाश्रित्य आचारं यो न पालयेत्।

यथेच्छचारिणस्तस्य महापातकिनः प्रिये॥ ९१॥

आपदो दुरितं रोगा दारिद्र्यं कलहो भयम्।

योगिनीनां प्रकोपश्च स्खलितानि पदे पदे॥ ९२॥

भ्रंशमानः प्रनष्टश्च तेजोहीनोऽतिदुर्मतिः।

निन्दितः सर्वविद्विष्टो विह्वलः सङ्गवर्जितः।

देशाद्देशान्तरं याति कार्यहानिश्च सर्वदा॥ ९३॥

तत्रापि कुलमार्गस्थाः शाकिन्यः कुलपालिकाः।

भक्षयन्ति पुरा तासां वरो दत्तो मयेव तु॥ ९४॥

तस्मादाचारवान् देवि योगिनीनां प्रियो भवेत्।

नाशयन्ति चतुर्वेदाननाचाराः कुलेश्वरि॥ ९५॥

पादुकामात्रसारज्ञः सदाचारेषु यन्त्रितः।

सदाचारेण देवत्वं योगिनीवीरमेलनम्।

सम्प्राप्नुवन्ति तिर्यक्त्वं कौलिकास्तद्विपर्ययात्॥ ९६॥

आज्ञासिद्धमिदं कौलमनाचाराद्विनश्यति।
आचारपालनात् सत्यमाज्ञासिद्धिर्भविष्यति॥ ९७॥
नाभिषेको न मन्त्रो वा न शास्त्रपठनादिकम्।
कारणं कुलधर्मस्य सदाचारः कुलेश्वरि॥ ९८॥
परा श्रीपादुकातत्त्वत्रयाचारादिवासनाः।
यो वेत्ति समयी स स्यात् कौलिकश्चापि शाम्भवि॥ ९९॥
तावन्न कौलिको देवि यावन्न समयीकृतः।
देहपाते विमोक्षः स्यात् समयाचारपालनात्॥ १००॥
संस्कारेण विहीनत्वाद् गुरुवाक्यस्य लङ्घनात्।
आचारवर्जनाद्देवि कौलिकः पतितो भवेत्॥ १०१॥
नित्यं नैमित्तिकं द्रव्यं मन्त्रयन्त्रादिलोपनम्।
अनर्हपशुदुःसङ्गमन्त्रसाङ्कर्यसम्भवम् ॥ १०२॥
गुप्तप्रकटसम्भूतं ज्ञानाज्ञानकृतं प्रिये।
एवमादिषु दोषेषु पापस्य गुरुलाघवम्॥ १०३॥
देशं कालं वयो वित्तं सम्यग् ज्ञात्वा यथाविधि।
प्रायश्चित्तं गुरुर्दद्यात् सर्वपापविशुद्धये॥ १०४॥
शिष्योऽपि गुरुणाऽऽज्ञप्तं प्रायश्चित्तं समाचरेत्।
अथवा सर्वपापानां गुरुनामजपः स्मृतः॥ १०५॥
जाम्बूनदस्य कलुषं परिशुद्धं यथाग्निना।
अनाचारस्य मालिन्यं प्रायश्चित्ताग्निना दहेत्॥ १०६॥

बहुनात्र किमुक्तेन रहस्यं श्रृणु पार्वती।

वर्णाश्रमाणां सर्वेषामाचारः सद्गतिप्रदः॥ १०७॥

गुरुस्त्रिवारमाचारं कथयेच्च कुलेश्वरि।

न गृह्णाति हि शिष्यश्चेत्तदा पापं गुरोर्न हि॥ १०८॥

मन्त्रिदोषश्च राजानं जायादोषः पतिं यथा।

तथा प्राप्नोत्यसन्देहं शिष्यपापं गुरुं प्रिये॥ १०९॥

इति ते कथितं किञ्चित् समासेन कुलेश्वरि।

कुलाचारविधिं देवि किम्भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ ११०॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

कुलाचारकथनं नाम एकादशोल्लासः॥ ११॥

अथ द्वादशोल्लासः

श्री देव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि पादुका भक्तिलक्षणम्।

आचारमपि देवेश वद मे करुणानिधे॥ १॥

ईश्वर उवाच

श्रृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण भक्तिराशु प्रजापते॥ २॥

वाग्भवा मूलवलये सूत्राद्याः कवलीकृताः।
एवं कुलार्णवे ज्ञानं पादुकायां प्रतिष्ठितम्॥ ३॥
कोटिकोटिमहादानात् कोटिकोटिमहाव्रतात्।
कोटिकोटिमहायज्ञात् परा श्रीपादुकास्मृतिः॥ ४॥
कोटिकोटिमन्त्रजापात् कोटितीर्थावगाहनात्।
कोटिदेवार्चनाद्देवि परा श्रीपादुकास्मृतिः॥ ५॥
महारोगे महोत्पाते महादोषे महाभये।
महापदि महापापे स्मृता रक्षति पादुका॥ ६॥
दुराचारे दुरालापे दुःसङ्गे दुष्प्रतिग्रहे।
दुराचारे च दुर्बुद्धौ स्मृता रक्षति पादुका॥ ७॥
तेनाधीतं स्मृतं ज्ञातम् इष्टं दत्तञ्च पूजितम्।
जिह्वाग्रे वर्त्तते यस्य सदा श्रीपादुकास्मृतिः॥ ८॥
सकृत् श्रीपादुकां देवि यो वा जपति भक्तितः।
स सर्वपापरहितः प्राप्नोति परमां गतिम्॥ ९॥
शुचिर्वाप्यशुचिर्वापि भक्त्या स्मरति पादुकाम्।
अनायासेन धर्मार्थकाममोक्षान् लभते सः॥ १०॥
श्रीनाथचरणाम्भोजं यस्यां दिशि विराजते।
तस्यां दिशि नमस्कुर्यात् भक्त्या प्रतिदिनं प्रिये॥ ११॥
न पादुकापरो मन्त्रो न देवः श्रीगुरोः परः।
न हि शाक्तात् परा दीक्षा न पुण्यं कुलपूजनात्॥ १२॥

ध्यानमूलं गुरोर्मूर्त्तीः पूजामूलं गुरोः पदम्।

मन्त्रमूलं गुरोर्वाक्यं मोक्षमूलं गुरोः कृपा॥ १३॥

गुरुमूलाः क्रियाः सर्वा लोकेऽस्मिन् कुलनायिके।

तस्मात् सेव्यो गुरुनीत्यं सिद्ध्यर्थं भक्तिसंयुतैः॥ १४॥

तावदार्त्तीर्भयं शोको लोभमोहभ्रमादयः।

यावन्नायाति शरणं श्रीगुरुं भक्तवत्सलम्॥ १५॥

तावद् भ्रमन्ति संसारे सर्वदुःखमलीमसाः।

न भवेत् सद्गुरौ भक्तिर्यावद्देवेशि देहिनाम्॥ १६॥

सर्वसिद्धिफलोपेतो मन्त्रः शुध्यति शोभनः।

गुरुप्रसादमूलोऽयं परतत्त्वमहाक्रमः॥ १७॥

यथा ददाति सन्तुष्टः प्रसन्नो वरदो मनुम्।

तथा भक्त्या धनैः प्राणैर्गुरुं यत्नेन तोषयेत्॥ १८॥

यदा दद्यात् स्वशिष्याय स्वात्मानं देशिकोत्तमः।

तदा मुक्तो भवेच्छिष्यस्ततो नास्ति पुनर्भवः॥ १९॥

तावदाराधयेच्छिष्यः प्रसन्नोऽसौ यदा भवेत्।

गुरौ प्रसन्ने शिष्यस्य सद्यः पापक्षयो भवेत्॥ २०॥

मनसापि न काङ्क्षन्ते यान् कामाननुजीविनः।

सम्पादयन्ति तान् सर्वान् स्वामिनो भक्तवत्सलाः॥ २१॥

ब्रह्मविष्णुमहेशादिदेवतामुनियोगिनः।

कुर्वन्त्यनुग्रहं तुष्टा गुरौ तुष्टे न संशयः॥ २२॥

भक्त्या तुष्टेन गुरुणा यः प्रदिष्टः कृपालूना।

कर्ममुक्तो भवेच्छिष्योः भुक्तिमुक्त्योः स भाजनम्॥ २३॥

शिष्येणापि तथा कार्यं तथा सन्तोषितो गुरुः।

प्रियं कुर्याच्च देवेशि मनोवाक्कायकर्मभिः॥ २४॥

यदि तुष्टेन गुरुणात्मशिष्यो यत्र कुत्रचित्।

मुक्तोऽसीति समादिष्टः सोऽपि मुक्तिं व्रजेत् प्रिये॥ २५॥

अथवा निष्प्रपञ्चेन धाम्ना केनचिदीश्वरः।

करोति गुरुरूपेण पशुपाशविमोचनम्॥ २६॥

न मे प्रियश्चतुर्वेदी मद्भक्तः श्वपचोऽपि वा।

तस्मै देयं ततो ग्राह्यं स तु पूज्यो ह्यहं तथा॥ २७॥

विप्रः षड्गुणयुक्तश्चेदभक्तो न प्रशस्यते।

म्लेच्छोऽपि गुणहीनोऽपि भक्तिमान् शिष्य उच्यते॥ २८॥

गुरुभक्तिविहीनस्य तपो विद्या कुलं व्रतम्।

सर्वं नश्यति तत्रैव भूषणं लोकरञ्जनम्॥ २९॥

गुरुभक्त्यग्निना सम्यग्दग्धदुर्मतिकल्मषः।

श्वपचोऽपि परैः पूज्यो विद्वानपि न नास्तिकः॥ ३०॥

धर्मार्थकामैः किन्तस्य मोक्ष एव करे स्थितः।

सर्वार्थैः श्रीगुरौ देवि यस्य भक्तिः सदा स्थिरा॥ ३१॥

स शिवो गुरुरूपेण भुक्तिमुक्तिप्रदो मम।

इति भक्त्या स्मरेद् यस्तु तस्य सिद्धिरदूरतः॥ ३२॥

यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ।
तस्य ते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते कुलेश्वरि॥ ३३॥
नारायणे महादेवे मातापित्रोश्च राजनि।
भक्तिर्यथा महादेवि तथा कार्या निजे गुरौ॥ ३४॥
लक्ष्मीनारायणौ वाणीधातारौ गिरिजाशिवौ।
श्रीगुरुं गुरुपत्नीञ्च पितराविति चिन्तयेत्॥ ३५॥
गुरुभक्त्या यथा देवि प्राप्यन्ते सर्वसिद्धयः।
यज्ञः दानतपस्तीर्थव्रताद्यैर्न तथा प्रिये॥ ३६॥
श्रीगुरौ निश्चला भक्तिर्वर्द्धते हि यथा यथा।
तथा तथास्य विज्ञानं वर्द्धते कुलनायिके॥ ३७॥
कि तीर्थाद्यैर्महायासैः किं व्रतैः कायशोषणैः।
निर्व्याजसेवा देवेशि भक्तिरेषा हि सद्गुरोः॥ ३८॥
कायाक्लेशेन महता तपसा वापि यत् फलम्।
तत् फलं लभते देवि सुखेन गुरुसेवया॥ ३९॥
भोगमोक्षार्थीनां ब्रह्मविष्ण्वीशपदकाङ्क्षिणाम्।
भक्तिरेव गुरौ देवि नान्यः पन्था इति श्रुतिः॥ ४०॥
अशुभानि च कर्माणि महापातकजानि च।
भक्तिः क्षणेन दहति तूलराशिमिवानलः॥ ४१॥
विश्वासाय नमस्तस्मै सर्वसिद्धिप्रदायिने।
येन मृद्दारुदृषदः फलन्त्यविफलं फलम्॥ ४२॥

न योगो न तपो नार्चाक्रमः कोऽपि प्रलीयते।

अमाये कुलमार्गेऽस्मिन् भक्तिरेव विशिष्यते॥ ४३॥

साक्षाद् गुरुमये देवि सर्वस्मिन् भुवनान्तरे।

किन्नु भक्तिमतां क्षेत्रे मन्त्रः केषां न सिध्यति॥ ४४॥

गुरौ मनुष्यबुद्धिञ्च मन्त्रे चाक्षरबुद्धिकम्।

प्रतिमासु शिलाबुद्धिं कुर्वाणो नरकं व्रजेत्॥ ४५॥

गुरुं न मर्त्त्यं बुध्येत यदि बुध्येत तस्य हि।

न कदाचिद्भवेत् सिद्धिर्मन्त्रैर्वा देवतार्चनैः॥ ४६॥

श्रीगुरुं प्राकृतैः सार्द्धं ये स्मरन्ति वदन्ति च।

तेषां हि सुकृतं सर्वं पातकं भवति प्रिये॥ ४७॥

जन्महेतू हि पितरौ पूजनीयौ प्रयत्नतः।

गुरुवीशेषतः पूज्यो धर्माधर्मप्रदर्शकः॥ ४८॥

गुरुः पिता गुरुर्माता गुरुर्देवो महेश्वरः।

शिवे रुष्टे गुरुस्त्राता गुरौ रुष्टे न कश्चन॥ ४९॥

गुरोहीतं हि कर्त्तव्यं मनोवाक्कायकर्मभिः।

अहिताचरणाद्देवि विष्ठायां जायते क्रिमिः॥ ५०॥

शरीरवित्तप्राणैश्च श्रीगुरुं वञ्चयन्ति ये।

क्रिमिकीटपतङ्गत्वं प्राप्नुवन्ति न संशयः॥ ५१॥

मन्त्र त्यागाद्भवेन्मृत्युर्गुरुत्यागाद्दरिद्रता।

गुरुमन्त्रपरित्यागाद्रौरवं नरकं व्रजेत्॥ ५२॥

गुर्वर्थं धारयेद्देहं तदर्थं धनमर्जयेत्।
निजप्राणान् परित्यज्य गुरुकार्यं समाचरेत्॥ ५३॥
गुरूक्तं परुषं वाक्यमाशिषं परिचिन्तयेत्।
तेन सन्ताडितो वापि प्रसादमिति संस्मरेत्॥ ५४॥
भोग्य भोज्यानि वस्तूनि गुरुवे च समर्पयेत्।
तच्छेषमिति सञ्चिन्त्य चानुभूयात् कुलेश्वरि॥ ५५॥
गुर्वग्रे न तपः कुर्यान्नोपवासव्रतादिकम्।
तीर्थयात्रां न कुर्याच्च न स्नायादात्मशुद्धये॥ ५६॥
न वियोगं गुरोः कुर्यात् युष्मदो नैव भाषयेत्।
ऋणदानं तथाऽऽदानं वस्तूनां क्रयविक्रयम्।
न कुर्याद् गुरुभिः सार्द्धं शिष्यो भूत्वा कथञ्चन॥ ५७॥
न कुर्यान्नास्तिकैर्वादं सम्भाषणमपीश्वरि।
विलोक्य दूरतो गच्छेन्नासीत सह तैः क्वचित्॥ ५८॥
गुरौ सन्निहिते यस्तु पूजयेदन्यमम्बिके।
स याति नरकं घोरं सा पूजा निष्फला भवेत्॥ ५९॥
शिरसा न वहेद्भारं गुरुपादाब्जधारिणा।
तदाज्ञया तु कर्त्तव्यमाज्ञारूपो गुरुः स्मृतः॥ ६०॥
मन्त्रागमाद्यमन्यत्र श्रुतं यस्मै निवेदयेत्।
गुर्वाज्ञया तु गृह्णीयात्तन्निषिद्धं विवर्जयेत्॥ ६१॥
स्वशास्त्रोक्तं रहस्यार्थं न वदेद् यस्य कस्यचित्।

यदि ब्रूयात् स समयाच्च्युत एव न संशयः॥ ६२॥
अद्वैतं भावयेन्नित्यं न द्वैतं गुरुणा सह।
आत्मवत् सर्वभूतेभ्यो हितं कुर्यात् कुलेश्वरि॥ ६३॥
आत्मार्थमानसद्भावैः शुश्रूषा स्याच्चतुर्विधा।
शुश्रूषया धिया देवि शिष्यः सन्तोषयेद् गुरुम्॥ ६४॥
पदे पदेऽश्वमेधस्य फलं प्राप्नोत्यसंशयः।
शुश्रूषणपरो यस्तु गुरुदेवमहात्मनाम्॥ ६५॥
केवलं गुरुशुश्रूषा त्वत्कृपाकारिणी प्रिये।
सद्भक्तिसहिता चेत् सा सर्वकामफलप्रदा॥ ६६॥
क्षीयन्ते सर्वपापानि वर्द्धन्ते पुण्यराशयः।
सिध्यन्ति सर्वकार्याणि गुरुशुश्रूषया प्रिये॥ ६७॥
यद् यदात्महितं वस्तु तत्तद्धितमुपाचरेत्।
गुरुदेवार्चको यस्तु तस्य पुण्यं न गण्यते॥ ६८॥
भक्त्या वित्तानुसारेण गुरुमुद्दिश्य यत् कृतम्।
अल्पे महति वा तुल्यं पुण्यमाढ्यदरिद्रयोः॥ ६९॥
सर्वस्वमपि यो दद्याद् गुरौ भक्तिविवर्जितः।
शिष्यो न फलमाप्नोति भक्तिरेव हि कारणम्॥ ७०॥
यस्मिन् द्रव्ये गुरोरस्ति स्पृहा नानुभवेत्तु तत्।
अवश्यं यदि वाञ्छा स्यादनुभूयात्तदाज्ञया॥ ७१॥
यस्तिलार्द्धं तदर्द्धं वा गुरुस्वमुपजीवति।

लोभान्मोहात् स पच्येत नरके च त्रिसप्तके॥ ७२॥

अत्यल्पं हि गुरोर्द्रव्यमदत्तं स्वीकरोति यः।

स तिर्यग् योनिमापन्नः क्रव्यादैर्भक्ष्यते प्रिये॥ ७३॥

गुरुद्रव्याभिलाषी च गुरुस्त्रीगमनोत्सुकः।

पतितस्य क्षुल्लकस्य प्रायश्चित्तं न विद्यते॥ ७४॥

आज्ञाभङ्गोऽर्थहरणं गुरोरप्रियवर्त्तनम्।

गुरुद्रोहमिदं प्राहुर्यः करोति स पातकी॥ ७५॥

स्वद्रव्यविनियोगश्च नानिवेद्य गुरौ चरेत्।

अनिवेद्य तु यः कुर्यात् स भवेद् ब्रह्मघातकः॥ ७६॥

गुरोः स्थानं सम्प्रदायं तद्धर्मं यो विनाशयेत्।

गुरुभिः स बहिष्कार्यो दण्ड्यो वध्यः स घातकैः॥ ७७॥

गुरुकोपाद्विनाशः स्याद् गुरुद्रोहात्तु पातकम्।

विमृत्युगुरुनिन्दायां गुर्वनिष्टान्महापदः॥ ७८॥

जीवेदग्निप्रविष्टो वा नरः पीतविषोऽपि वा।

मृत्युहस्तगतो वापि नापराधकरो गुरोः॥ ७९॥

यत्र श्रीगुरुनिन्दा स्यात् पिधाय श्रवणेऽम्बिके।

सद्यस्तस्माद्विनिष्क्रामेत् पुनर्न श्रवणं यथा।

गुरोर्नाम स्मरेत् पश्चात् श्रवणे सा प्रतिक्रिया॥ ८०॥

गुरुमित्रसुहृद्दासीदासाद्यान् नावमानयेत्।

न निन्देदस्य समयान् वेदशास्त्रागमादिकान्॥ ८१॥

गुरोः श्रीपादुकाभूषा गुरुनामस्मृतिर्जपः।
गुर्वाज्ञाकरणं कृत्यं शुश्रूषा भजनं गुरोः॥ ८२॥
विविक्षुर्देशिकावासं शान्तचित्तोऽतिभक्तिमान्।
वाहनं पादुकां छत्रं चामरं व्यजनादिकम्।
ताम्बूलं कज्जलं वेशमुत्सृज्य प्रविशेच्छनैः॥ ८३॥
पादुकामासनं वस्त्रं वाहनं छत्रचामरे।
दृष्ट्वा गुरोर्नमस्कुर्यान्नात्मभोगाय कामयेत्॥ ८४॥
पादप्रक्षालनं स्नानमभ्यङ्गं दन्तधावनम्।
मूत्रं निष्ठीवनं क्षौरं शयनं स्त्रीनिषेवनम्॥ ८५॥
वीरासनं सुदुर्वाक्यं शासनं हास्यरोदनम्।
केशमोचनमुष्णीषं कञ्चुकं नग्नतां तथा॥ ८६॥
पादप्रसारणं वादं कलहं दूषणं प्रिये।
अङ्गभङ्गाङ्गवाद्यादिकरास्फालनधूननम् ॥ ८७॥
द्यूतकौतुकमल्लादियुद्धनृत्यादि चाम्बिके।
गुरुयोगिमहासिद्धिपीठक्षेत्राश्रमेषु च।
ना चरेदाचरेन्मोहाद्देवताशापमाप्नुयात्॥ ८८॥
उपचारेण सन्तिष्ठेद् गुर्वग्रे नेच्छया विशेत्।
मुखावलोकी सेवेत तदुक्तञ्च समाचरेत्॥ ८९॥
गुरूक्तानुक्त कार्येषु नोपेक्षां कारयेत् प्रिये।
शिरसा यद्गुरुर्ब्रूयात्तत् कार्यमविशङ्कया॥ ९०॥

निग्रहेऽनुग्रहे वापि गुरुः सर्वस्य कारणम्।
निर्गतं यद्गुरोर्वक्त्रात् सर्वं शास्त्रं तदुच्यते॥ ९१॥
गुरुकार्ये स्वयं शक्तो नापरं प्रेषयेत् प्रिये।
बहुभृत्यपरैर्भृत्यैः सहितोऽप्यतिभक्तिमान्॥ ९२॥
गच्छंस्तिष्ठन् स्वपन् जाग्रज्जपन् जुह्वात् प्रपूजयेत्।
गुर्वाज्ञामेव कुर्वीत तद्गतेनान्तरात्मना॥ ९३॥
अभिमानो न कर्त्तव्यो जातिविद्याधनादिभिः।
सर्वदा सेवयेत् नित्यं शिष्यः श्रीगुरुसन्निधौ॥ ९४॥
कामक्रोधपरित्यागी विनीतः स्तुतिभक्तिमान्।
देवि भूम्यासने तिष्ठेद् गुरुकार्यं समाचरेत्॥ ९५॥
स्वकार्यमन्यकार्यं वा शिष्यः स्वगुरुचित्तवित्।
गुरुपार्श्वगतो नम्रः प्रसन्नवदनो भवेत्॥ ९६॥
सामान्यतो निषिद्धञ्च तद्गुरोर्यदि सन्निधौ।
आचरेत्तस्य सर्वस्य दोषः कोटिगुणो भवेत्॥ ९७॥
अनादृत्य गुरोर्वाक्यं शृणुयाद् यः पराङ्मुखः।
अहितं वा हितं वापि रौरवं नरकं व्रजेत्॥ ९८॥
गोब्राह्मणवधं कृत्वा यत् पापं समवाप्नुयात्।
तत् पापं समवाप्नोति गुर्वग्रेऽनृतभाषणात्॥ ९९॥
स्थानान्तरगताचार्ये व्यसने विषमे स्थिते।
श्रीगुरुं न त्यजेत् क्वापि तदादिष्टो व्रजेत् प्रिये॥ १००॥

अधः स्थिते गुरावूर्ध्वे न तिष्ठेत कदाचन।

न गच्छेदग्रतस्तस्य न तिष्ठेदुत्थिते गुरौ॥ १०१॥

शक्तिच्छायां सुरच्छायां गुरुच्छायां न लङ्घयेत्।

न तेषु कुर्यात् स्वच्छायां न स्वपेद् गुरुसन्निधौ॥ १०२॥

भाषणं पाठनं गानं भोजनं शयनादिकम्।

अनादिष्टो न कुर्वीत न चावन्दनपूर्वकम्॥ १०३॥

ब्रह्महत्याशतं कुर्यात् गुर्वाज्ञापरिपालनात्।

विना गुर्वाज्ञया शिष्यौ विश्वसेन्नान्यशासनात्॥ १०४॥

सर्वं गुर्वाज्ञया कुर्यान्न निन्देत्तत्स्त्रियं प्रिये।

भक्त्या प्रणम्य चोत्तिष्ठेत् कृताञ्जलिपुटः प्रिये॥ १०५॥

पश्चात्पदेन निर्गच्छेन्नमस्कृत्य गुरोर्गृहात्।

एकासने नोपविशेद् गुरुणा तत्समैः सह॥ १०६॥

न विशेदासने देवि देवतागुरुसन्निधौ।

गुरोः सिंहासनं देयं ज्येष्ठानामुत्तमासनम्।

देश्यासनं कनिष्ठानामितरेषां समासनम्॥ १०७॥

जाति विद्याधनाढ्यो वा दूरे दृष्ट्वा गुरुं मुदा।

दण्डप्रणामं कृत्वैकं त्रिः प्रदक्षिणमाचरेत्॥ १०८॥

ततस्त्रिः षड् द्वादश वा ज्येष्ठादिष्वेकमेव वा।

गुरुप्रगुरुयोगेन वन्देत प्रगुरु प्रिये॥ १०९॥

ततो नमेद् गुरुं वापि गुर्वाज्ञां न विचारयेत्।

प्रगुरोः सन्निधौ शिष्यः स्वगुरुं मनसा नमेत्॥ ११०॥

गुरुबुद्ध्या नमेत् सर्वं दैवतं तृणमेव वा।

न नमेद्देवबुद्ध्या तु प्रतिमां लौहमृण्मयीम्॥ १११॥

गुरोः प्रणामत्रितयं ज्येष्ठानामेक एव च।

पूज्यानामञ्जलिस्तद्वदन्येषां वाक्यवन्दनम्॥ ११२॥

देवान् गुरून् कुलाचार्यान् ज्ञानवृद्धान् तपोधनान्।

विद्याधिकान् स्वधर्मस्थान् प्रणमेत् कुलनायिके॥ ११३॥

स्त्रीद्विष्टं गुरुभिः शप्तं पाषण्डं पण्डितं शठम्।

विकर्माणं कृतघ्नञ्चानाश्रमिणञ्च नो नमेत्॥ ११४॥

अनिवेद्य गुरोर्भुङ्क्ते यस्त्वेकग्रामसंस्थितः।

अमेध्यं तद्भवेदन्नं शूकरो जायते मृतः॥ ११५॥

एकग्रामस्थितः शिष्यस्त्रिसन्ध्यं प्रणमेद् गुरुम्।

क्रोशामात्रस्थितः शिष्यो गुरुं प्रतिदिनं नमेत्॥ ११६॥

अर्द्धयोजनगः शिष्यः प्रणमेत् पञ्चपर्वसु।

एकयोजनमारम्य योजनद्वादशावधि॥ ११७॥

तत्संख्यादिवसैर्मासैः श्रीगुरुं प्रणमेत् प्रिये।

दूरदेशस्थितः शिष्यो भक्त्या तत्सन्निधिं गतः॥ ११८॥

तत्र योजनसंख्योक्तमासेन प्रणमेद् गुरुम्।

अतिदूरगतः शिष्यो यदिच्छा स्यात्तदा व्रजेत्॥ ११९॥

रिक्तहस्तश्च नोपेयाद्राजानं देवतां गुरुम्।

फलपुष्पाम्बरादीनि यथाशक्त्या समर्पयेत्॥ १२०॥

एवं यो न चरेद्देवि ब्रह्मराक्षसतां व्रजेत्।

गुरुशक्तिश्च तत्पुत्रो ज्येष्ठभ्राता गुरुः स्मृतः॥ १२१॥

आत्मविच्च कनीयांसं पुत्रवत् परिपालयेत्।

कुलाचार्यस्य देवेशि गुरुज्येष्ठकनिष्ठयोः।

गुरुकल्पस्य कुर्वीत प्रणामं स्वरगुरोर्यथा॥ १२२॥

यागज्येष्ठः क्रमज्येष्ठः कुलज्येष्ठस्तृतीयकः।

गुरुज्येष्ठसुतो देवि इति ज्येष्ठचतुष्टयम्॥ १२३॥

यागज्येष्ठाभिवादेन क्रमिकाष्टाङ्गयोगतः।

गुरुश्च कुलवृक्षश्च वन्दनीयौ विधानतः॥ १२४॥

पितृमात्रादिसर्वेषु पूज्यकोटिषु बन्धुषु।

अभ्युत्थानप्रणामाद्यैरव्यक्तो दोषभाग्बहिः॥ १२५॥

यदा त्वाचार्यरूपेण चात्मानं सम्प्रकाशयेत्।

अभ्युत्थानप्रणामाद्यैर्दोषभाक् स भवेत्तदा॥ १२६॥

पतिर्भूत्वा पशुभ्यश्च प्रणामं यः करिष्यति।

स महापशुरित्युक्तो देवताशापमाप्नुयात्॥ १२७॥

यो गुरुस्थानकं प्राप्तः पादुकापरिसंख्यया।

गुरुवत् स तु मन्तव्यो ज्येष्ठैर्वन्द्यो न च प्रिये॥ १२८॥

इति ते कथितं किञ्चित् पादुकाभक्तिलक्षणम्।

समासेन कुलेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ १२९॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

पादुकाकथनं नाम द्वादशोल्लासः॥ १२॥

अथ त्रयोदशोल्लासः

श्री देव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि करुणामृतवारिधे।

वक्तुमर्हसि देवेश लक्षणं गुरुशिष्ययोः॥ १॥

ईश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण गुरुभावः प्रजायते॥ २॥

दुष्टवंशोद्भवं दुष्टं गुणहीनं विरूपिणम्।

परशिष्यञ्च पाषण्डं षण्डं पण्डितमानिनम्॥ ३॥

हीनाधिकविकाराङ्गं विकलावयवान्वितम्।

पङ्गुमन्धञ्च बधिरं मलिनं व्याधिपीडितम्॥ ४॥

उत्सृष्टं दुर्मुखञ्चापि स्वेच्छावेशधरं प्रिये।

दुर्वीकाराङ्गचेष्टादिगतिभाषणवीक्षणम् ॥ ५॥

निद्रातन्द्राजडालस्यद्यूतादिव्यसनान्वितम् ।

कपाटकुड्यस्तम्भादौ तिरोहिततनुं सदा ।

अन्तर्भक्तिकरं क्षुद्रं बाह्यभक्तिविवर्जीतम्॥ ६॥

व्यलीकवादिनं स्तब्धं प्रोषितं प्रेषकं शठम्।

धनस्त्रीशुद्धिरहितं निषेधविधिवर्जीतम्॥ ७॥

रहस्यभेदकं वापि देवि कार्यविनाशकम्।

मार्जारबकवृत्तिञ्च रन्ध्रान्वेषणतत्परम्॥ ८॥

मायाविनं कृतघ्नञ्च प्रच्छन्नान्तरदायकम्।

विश्वासघातकं स्वामिद्रोहिणं पापकारिणम्॥ ९॥

अविश्वासकरं संशयात्मकं सिध्यकाङ्क्षिणम्।

आततायिनमादित्सु कोपितं कूटसाक्षिणम्॥ १०॥

सर्वप्रतारकं देवि सर्वोत्कृष्टाभिमानिनम्।

असत्यं निष्ठुरासक्तं ग्राम्यादिबहुभाषिणम्॥ ११॥

दुर्वीचारकुतर्कादिकारकं कलहप्रियम्।

वृथाक्षेपकरं मूर्खं चपलं वाग्विडम्बकम्॥ १२॥

परोक्षे दूषणकरं प्रत्यक्षे प्रियवादिनम्।

वाग्ब्रह्मवादिनं विद्या चौरमात्मप्रशंसकम्॥ १३॥

गुणासहिष्णुमहितमार्त्तक्रोधनमम्बिके ।

वाचालं दुर्जनसखं सर्वलोकविगर्हीतम्॥ १४॥

पिशुनं परसन्ताप्यं सम्विदप्रणयं प्रिये।

स्वक्लेशवादिनं स्वामिद्रोहिणं स्वात्मवञ्चकम्॥ १५॥

जिह्वोपस्थपरं देवि तस्करं पशुचेष्टितम्।

अकारणद्वेषहासक्लेशक्रोधादिकारिणम् ॥ १६॥

अतिहासमकर्माणं मर्मान्तपरिहासकम्।

कामुकञ्चातिनिर्लज्जं मिथ्यादुश्चेष्टसूचकम्॥ १७॥

असूयामदमात्सर्यदम्भाहङ्कारसंयुतम् ।

ईर्ष्यापारुष्यपैशुन्यकार्पण्यक्रोधमानसम् ॥ १८॥

अधीरं दुःखिनं भीरुमशक्तस्तवमातुरम्।

अप्रबुद्धमतिं मन्दं मूढं चिन्ताकुलं विटम्॥ १९॥

तृष्णालोभयुतं दीनमतुष्टं सर्वयाचकम्।

बह्वाशिनं कपटिनं भ्रामकं कुटिलं प्रिये॥ २०॥

भक्तिश्रद्धादयाशान्तिधर्माचारविवजीतम् ।

मातापितृगुरुप्राज्ञसद्वचोहास्यकारकम् ॥ २१॥

कुलद्रव्यादिबीभत्सं गुरुसेवाभिमानिनम्।

स्त्रीद्विष्टं समयभ्रष्टं गुरुशप्तं कुलेश्वरि।

इत्यादिदुर्गुणोपेतं गुरुः शिष्यं विवर्जयेत्॥ २२॥

सच्छिष्यन्तु कुलेशानि शुभलक्षणसंयुतम्।

समाधि साधनोपेतं गुणशीलसमन्वितम्॥ २३॥

स्वच्छदेहाम्बरं प्राज्ञं धामीकं शुद्धमानसम्।

दृढव्रतं सदाचारं श्रद्धाभक्तिसमन्वितम्॥ २४॥

दक्षमल्पाशिनं गूढचित्तं निर्व्याजसेवकम्।

विमृश्यकारिणं वीरं मनोदारिद्र्यवजीतम्॥ २५॥

सर्वकार्यातिकुशलं स्वच्छं सर्वोपकारिणम्।

कृतज्ञं पापभीतञ्च साधुसज्जनसम्मतम्॥ २६॥

आस्तिकं दानशीलञ्च सर्वभूतहिते रतम्।

विश्वासविनयोपेतं धनदेहाद्यवञ्चकम्॥ २७॥

असाध्यसाधकं शूरमुत्साहबलसंयुतम्।

अनुकूलं क्रियायुक्तमप्रमत्तं विचक्षणम्॥ २८॥

हितसत्यमितस्मेरभाषणं मुक्तदूषणम्।

सकृदुक्तगृहातार्थं चतुरं बुद्धिविस्तरम्॥ २९॥

स्वस्तुतौ परनिन्दायां विमुखं सुमुखं प्रिये।

जितेन्द्रियं सुसन्तुष्टं धीमन्तं ब्रह्मचारिणम्॥ ३०॥

त्यक्ताधिव्याधिचापल्यदुःखभ्रान्तिमसंशयम्।

गुरुध्यानस्तुतिकथादेवार्चावन्दनोत्सुकम् ॥ ३१॥

गुरुदैवतसम्भक्तं कामिनीपूजकं परम्।

नित्यं गुरुसमीपस्थं गुरुसन्तोषकारकम्॥ ३२॥

मनोवाक्तनुभिनीत्यं परिचर्या समुद्यतम्।

गुर्वाज्ञापालकं देवि गुरुकीत्तीप्रकाशकम्॥ ३३॥

गुरुवाक्यप्रमाणज्ञं गुरुशुश्रूषणे रतम्।

चित्तानुवत्तीनं प्रेष्यकारिणं कुलनायिके॥ ३४॥

जातिमानधने गर्ववजीतं गुरुसन्निधौ।

निरपेक्षं गुरुद्रव्ये तत्प्रसादाभिकाङ्क्षिणम्॥ ३५॥

कुलधर्मकथायोगियोगिनीकौलिकप्रियम् ।
कुलार्चनादिनिरतं कुलद्रव्याजुगुप्सकम्॥ ३६॥
जपध्यानादिनिरतं मोक्षमार्गाभिकाङ्क्षिणम्।
कुलशास्त्रप्रियं देवि पशुशास्त्रपराङ्मुखम्।
इत्यादिलक्षणोपेतं गुरुः शिष्यं परिग्रहेत्॥ ३७॥
श्रीगुरुः परमेशानि शुद्धवेशो मनोहरः।
सर्वलक्षणसम्पन्नः सर्वावयवशोभितः॥ ३८॥
सर्वागमार्थतत्त्वज्ञः सर्वमन्त विधानवित्।
लोकसम्मोहनकरो देववत् प्रियदर्शनः॥ ३९॥
सुमुखः सुलभः स्वच्छो भ्रमसंशयनाशकः।
इङ्गिताकारवित् प्राज्ञ ऊहापोहविदुज्ज्वलः॥ ४०॥
अन्तर्लक्ष्यो बहिर्दृष्टिः सर्वज्ञो देशकालवित्।
आज्ञासिद्धिस्त्रिकालज्ञो निग्रहानुग्रहक्षमः॥ ४१॥
वेधको बोधकः शान्तः सर्वजीवदयापरः।
स्वाधीनेन्द्रियसञ्चारषड्वर्गविजयक्षमाः ॥ ४२॥
अग्रगण्योऽतिगम्भीरः पात्रापात्रविशेषवित्।
शिवविष्णुसमः साधुर्मन्ददर्शनदूषकः॥ ४३॥
निर्मलो नित्यसन्तुष्टः स्वतन्त्रो मन्त्रशक्तिमान्।
सद्भक्तवत्सलो धीरः कृपालूः स्मितपूर्णवाक्॥ ४४॥
भक्तप्रियः सदोदारो गम्भीरः शिष्टसाधकः।

स्वेष्टदेवगुरुज्येष्ठ वनितापूजनोत्सुकः॥ ४५॥

नित्ये नैमित्तिके काम्ये रतः कर्मण्यनिन्दिते।

रागद्वेषभयक्लेशदम्भाहङ्कारवर्जीतः ॥ ४६॥

स्वविद्यानुष्ठानरतो धर्मादीनामुपार्जकः।

यदृच्छालाभसन्तुष्टो गुणदोषविभेदकः॥ ४७॥

स्त्रीधनादिष्वनासक्तो दुःसङ्गव्यसनादिषु।

सर्वाहम्भावसंयुक्तो निर्द्वन्द्वो नियतव्रतः॥ ४८॥

अलोलूपो ह्यसङ्कल्पपक्षपाती विचक्षणः।

वित्तविद्यादिभिर्मन्त्रयन्त्रतन्त्राद्यविक्रयी ॥ ४९॥

निःसङ्गो निर्वीकल्पश्च निर्णीतार्थोऽतिधार्मीकः।

तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनो निरपेक्षो निरामयः।

इत्यादिलक्षणोपेतः श्रीगुरुः कथितः प्रिये॥ ५०॥

यः शिवः सर्वगः सूक्ष्मश्चोन्मना निष्कलोऽव्ययः।

व्योमाकारो ह्यजोऽनन्तः स कथं पूज्यते प्रिये॥ ५१॥

अत एव शिवः साक्षाद्गुरुरूपं समाश्रितः।

भक्त्या सम्पूजितो देवि भुक्तिं मुक्तिं प्रयच्छति॥ ५२॥

शिवोऽहं नाकृतिर्देवि नरदृग्गोचरो नहि।

तस्मात् श्रीगुरुरूपेण शिष्यान् रक्षति धार्मीकान्॥ ५३॥

मनुष्यचर्मणा बद्धः साक्षात् परशिवः स्वयम्।

सच्छिष्यानुग्रहार्थाय गूढं पर्यटति क्षितौ॥ ५४॥

सद्भक्तरक्षणायैव निराकारोऽपि साकृतिः।
शिवः कृपानिधिर्लोके संसारीव हि चेष्टते॥ ५५॥
ललाटलोचनं चान्द्रीं कलामपि च दोर्द्वयम्।
अन्तर्धाय च वर्त्तेयं गुरुरूपो महीतले॥ ५६॥
अत्रिनेत्रः शिवः साक्षादचतुर्बाहुरच्युतः।
अचतुर्वदनो ब्रह्मा श्रीगुरुः कथितं प्रिये॥ ५७॥
नरवद्दृश्यते लोके श्रीगुरुः पापकर्मणा।
शिववद् दृश्यते लोके भवानि पुण्यकर्मणा॥ ५८॥
श्रीगुरुं परमं तत्त्वं तिष्ठन्तं चक्षुरग्रतः।
मन्दभाग्या न पश्यन्ति ह्यन्धाः सूर्यमिवोदितम्॥ ५९॥
गुरुः सदाशिवः साक्षात् सत्यमेव न संशयः।
शिव एव गुरुर्नो चेद्भुक्ति मुक्ति ददाति कः॥ ६०॥
सदाशिवस्य देवस्य श्रीगुरोरपि पार्वती।
उभयोरन्तरं नास्ति यः करोति स पातकी॥ ६१॥
देशिकाकृतिमास्थाय पशोः पाशानशेषतः।
छित्त्वा परं पदं देवि नयत्येनमतो गुरुः॥ ६२॥
सर्वानुग्रहकर्त्तृत्वादीश्वरः करुणानधिः।
आचार्यरूपमास्थाय दीक्षया मोक्षयेत् पशून्॥ ६३॥
यथा घटश्च कलसः कुम्भश्चैकार्थवाचकः।
तथा देवश्च मन्त्रश्च गुरुश्चैकार्थ उच्यते॥ ६४॥

यथा देवस्तथा मन्त्रो यथा मन्त्रस्तथा गुरुः।
देवमन्त्रगुरूणाञ्च पूजया सदृशं फलम्॥ ६५॥
शिवरूपं समास्थाय पूजां गृह्णामि पार्वती।
गुरुरूपं समादाय भवपाशान्निकृन्तये॥ ६६॥
सिद्धान्तशारवेत्ताहं बीजोऽहमिति बोधकृत्।
अविच्छिन्नः सदा हृष्टहृदयो गुरुरुच्यते॥ ६७॥
यो विलंघ्याश्रमान् वर्णानात्मन्येव स्थितः सदा।
ज्योतिवर्णाश्रमी योगी स गुरुः कथितः प्रिये॥ ६८॥
षडध्वानं षडाधारं षोडशाधारनिर्णयम्।
यो जानाति विधानेन स गुरुः कथितः प्रिये॥ ६९॥
दृश्यं विना स्थिरा दृष्टिर्मनश्चालम्बनं विना।
विनायासं स्थिरो वायुर्यस्य स्यात् स गुरुः प्रिये॥ ७०॥
यत्तु संवित्तिजननं परानन्दसमुद्भवम्।
तत्तत्त्वं विदितं येन स गुरुः कुलनायिके॥ ७१॥
भूतभव्यौ तन्त्रमन्त्रौ वेत्ति यः शाक्तशाम्भवम्।
वेधञ्च षड्विधं देवि स हि वेधकरो गुरुः॥ ७२॥
पदमन्त्रकलायन्त्रसतत्त्वतभुवनाश्रयम् ।
शोधयेद् यः षडध्वानं स गुरुः कथितः प्रिये॥ ७३॥
वेधं पदं विरोधञ्च ग्रहणं मोक्षणं तथा।
यो वा सम्यग्विजानाति स गुरुः कथितः प्रिये॥ ७४॥

जाग्रत् स्वप्नः सुषुप्तिश्च तुरीयं तदतीतकम्।
यो वेत्ति पञ्चकं देवि स गुरुः कथितः प्रिये॥ ७५॥
पिण्डं पदं तथा रूपं रूपातीतं चतुष्टयम्।
यो वा सम्यग्विजानाति स गुरुः कथितः प्रिये॥ ७६॥
यो वा पराञ्च पश्यन्तीं मध्यमां वैखरीमपि।
चतुष्टयं विजानाति स गुरुः कथितः प्रिये॥ ७७॥
आत्मविद्याशिवसर्वमिति तत्त्वचतुष्टयम्।
यो वेत्ति परमेशानि स गुरुर्नापरः प्रिये॥ ७८॥
पाशच्छेदं वेधदीक्षां पशुग्रहणमेव च।
त्रिविधं यो विजानाति स गुरुः परमो मतः॥ ७९॥
पदं पाशं पशुनाञ्च रहस्यार्थं विधानतः।
यो जानाति वरारोहे स गुरुः कथितः प्रिये॥ ८०॥
चक्रसङ्केतकं मन्त्रं पूजासङ्केतकं तथा।
त्रितयं यो विजानाति स गुरुः कथितः प्रिये॥ ८१॥
वाणेतरस्वयम्भ्वाख्यलिङ्गत्रितयसंस्थितिम् ।
तत्त्वतो यो विजानाति स गुरुः कथितः प्रिये॥ ८२॥
आणवं कार्मणञ्चैव मायीयञ्च मलत्रयम्।
यो विशोधयितुं शक्तः स गुरुः परमो मतः॥ ८३॥
आरक्तशुक्लमिश्रा(कृष्णा)ख्यचरणत्रयवासनाम्।
यो जानाति महादेवि स गुरुः परमो मतः॥ ८४॥

महामुद्रां नभोमुद्राम् उड्डीयानं जलन्धरम्।

मूलबन्धञ्च यो वेत्ति स गुरुः परमो मतः॥ ८५॥

शिवादिक्षितिपर्यन्तं   षड्विंशत्तत्त्वनिर्णयम्।

यो विजानाति तत्त्वेन स गुरुः परमो मतः॥ ८६॥

अन्तर्यागं बहिर्यागं कलाज्ञानस्थितिं प्रिये।

चारुयन्त्रविधानञ्च यो वेत्ति स गुरुः प्रिये॥ ८७॥

पिण्डब्रह्माण्डयोरैक्यं स्थितिं यो वेत्ति तत्त्वतः।

शिरास्थिरोमसंख्यादि स   गुरुर्नापरः   प्रिये॥ ८८॥

पद्मादिचतुरशीतिनानासनविचक्षणः   ।

यमाद्यष्टाङ्गयोगज्ञः स गुरुः परमो मतः॥ ८९॥

घृणा सङ्का भयं लज्जा जुगुप्सा चेति पञ्चमी।

कुलं शीलं तथा जातिरष्टौ पाशाः प्रकीर्त्तीताः॥ ९०॥

पाशबद्धः पाशुर्ज्ञेयः पाशमुक्तो महेश्वरः।

तस्मात् पाशहरो यस्तु स गुरुः परमो मतः॥ ९१॥

बन्धनं   योनिमुद्राया   मन्त्रचैतन्यदर्शनम्।

यन्त्रमन्त्रस्वरूपञ्च यो वेत्ति स गुरुः प्रिये॥ ९२॥

विनिक्षिप्तां गतायातां संक्लिष्टां संविनीतकाम्।

चतुर्वीधां मनोऽवस्थां यो वेत्ति स गुरुः प्रिये॥ ९३॥

मूलादिब्रह्मरन्ध्रान्तसप्ताम्भोजदलेषु   यः।

जीवाचारफलं वेत्ति स गुरुर्नापरः प्रिये॥ ९४॥

शिवादिगुरुपर्यन्तं पारम्पर्यक्रमेण यः।
अवाप्ततत्त्वसम्भारः स गुरुर्नापरः प्रिये॥ ९५॥
येन वा दर्शिते तत्त्वे तत्क्षणात्तन्मयो भवेत्।
मन्यते मुक्तमात्मानं स गुरुर्नापरः प्रिये॥ ९६॥
ये दत्त्वा सहजानन्दं दरन्तीन्द्रियजं सुखम्।
सेव्यास्ते गुरवः शिष्यैरन्ये त्याज्याः प्रतारकाः॥ ९७॥
संसारभयभीतस्य शिष्यस्य गुरुरादरात्।
व्रतोपवासनियमैर्नीयन्ता स गुरुर्मतः॥ ९८॥
यः प्रसन्नः क्षणार्द्धेन मोक्षलक्ष्मीं प्रयच्छति।
दुर्लभं तं विजानीयाद् गुरुं संसारतारकम्॥ ९९॥
यः क्षणेनात्मसामर्थ्यं स्वशिष्याय ददाति हि।
क्रियायासादिरहितं स गुरुर्दैवदुर्लभः॥ १००॥
य सद्यः प्रत्ययकरं सुलभञ्चात्मसौख्यदम्।
ज्ञानोपदेशं कुरुते स गुरुर्दैवदुर्लभः॥ १०१॥
द्वीपाद् द्वीपान्तरं देवि सञ्चरेद्यथा तथा।
यो दद्यात् स गुरुर्ज्ञानमभ्यासादिविवर्जितम्॥ १०२॥
क्षुधितस्य यथा तृप्तिराहारादाशु जायते।
तथोपदेशमात्रेण ज्ञानदो दुर्लभो गुरुः॥ १०३॥
गुरवो बहवः सन्ति दीपवच्च गृहे गृहे।
दुर्लभोऽयं गुरुर्देवि सूर्यवत् सर्वदीपकः॥ १०४॥

गुरवो बहवः सन्ति वेदशास्त्रादिपारगाः।
दुर्लभोऽयं गुरुर्देवि परतत्त्वार्थपारगः॥ १०५॥
गुरवो बहवः सन्ति आत्मनोऽन्यप्रदा भुवि।
दुर्लभोऽयं गुरुर्देवि लोकेष्वात्मप्रकाशकः॥ १०६॥
गुरवो बहवः सन्ति कुमन्त्रौषधिवेदिनः।
निगमागमशास्त्रोक्तमन्त्रज्ञो दुर्लभो भुवि॥ १०७॥
गुरवो बहवः सन्ति शिष्यवित्तापहारकाः।
दुर्लभोऽयं गुरुर्देवि शिष्यदुःखापहारकः॥ १०८॥
वर्णाश्रमकुलाचारनिरता बहवो भुवि।
सर्वसङ्कल्पहीनो यः स गुरुर्देवि दुर्लभः॥ १०९॥
गुरोर्यस्यैव सम्पर्कात् परानन्दोऽभिजायते।
गुरुं तमेव वृणुयान्नापरं मतिमान्नरः॥ ११०॥
यस्यानुभवपर्यन्तं बुद्धिस्तत्र प्रवर्त्तते।
यस्यालोकनमात्रेण मुच्यते नात्र संशयः॥ १११॥
शङ्कया भक्षितं सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम्।
सा शङ्का भक्षिता येन स गुरुर्देविदुर्लभः॥ ११२॥
यथा वह्निसमीपस्थं नवनीतं विलीयते।
तथा पापं विलीयते सदाचार्य समीपतः॥ ११३॥
यथा दीप्तानलः काष्ठं शुष्कमार्द्रञ्च निर्दहेत्।
तथा गुरुकटाक्षस्तु शिष्यपापं दहेत् क्षणात्॥ ११४॥

यथा महानिलोद्धूतं तूलं दशदिशो व्रजेत्।

तथैव गुरुकारुण्यात् पापराशिः पलायते॥ ११५॥

दीपदर्शनमात्रेण प्रणश्यति तमो यथा।

सद्गुरोर्दर्शनाद्देवि तथाऽज्ञानं विनश्यति॥ ११६॥

सर्वलक्षणसम्पन्नो वेदशास्त्रविधानवित्।

सर्वोपायविधानज्ञस्तत्त्वज्ञानी गुरुः स हि॥ ११७॥

पूजाहोमाश्रमाचारतपस्तीर्थव्रतादिकम् ।

मन्त्रागमादिविज्ञानं तत्त्वहीनस्य निष्फलम्॥ ११८॥

स्वयं वेद्ये परे तत्त्वे स्वात्मानं वेत्ति निश्चलः।

आत्मनोऽनुग्रहो नास्ति परस्यानुग्रहः कथम्॥ ११९॥

ब्रह्माकारं मनोरूपं प्रप्यक्षं स्वतनुस्थितम्।

यो न जानाति चान्यस्य कथं मोक्षं ददात्यसौ॥ १२०॥

सर्वलक्षणहीनोऽपि तत्त्वज्ञानी गुरुः स्मृतः।

तस्मात्तत्त्वविदेवेह मुक्तो मोचक एव च॥ १२१॥

यस्तत्त्वविन्महेशानि स पशुं बोधयत्यपि।

तत्त्वहीनात् कुतोऽध्यात्मतत्त्वज्ञानपरिग्रहः॥ १२२॥

तत्त्वज्ञैरुपदिष्टा ये तत्त्वाज्ञस्ते न संशयः।

पशुभिश्चोपदिष्टा ये देवि ते पशवः स्मृताः॥ १२३॥

विद्धस्तु वेधयेद्देवि नाविद्धो वेधको भवेत्।

मुक्तस्तु मोचयेद् बद्धं न मुक्तो मोचकः कथम्॥ १२४॥

अभिज्ञश्चोद्धरेन्मूर्खं न मूर्खो मूर्खमुद्धरेत्।

शिलां सन्तारयेन्नौही किं शिला तारयेच्छिलाम्॥ १२५॥

तत्त्वहीनं गुरुं लब्ध्वा केवलं भव तत्परः।

इहामुत्र फलं किञ्चित् स नरो नाप्नुयात् प्रिये॥ १२६॥

शैवे गुरुत्रयं प्रोक्तं वैष्णवे गुरुपञ्चकम्।

वेदशास्त्रेषु शतशो गुरुरेकः कुलान्वये॥ १२७॥

प्रेरकः सूचकश्चैव वाचको दर्शकस्तथा।

शिक्षको बोधकश्चैव षडेते गुरुवः स्मृताः॥ १२८॥

पञ्चैते कार्यभूताः स्युः कारणं बोधको भवेत्।

पूर्णाभिषेककर्त्ता यो गुरुस्तस्यैव पादुका।

पूजनीया महेशानि बहुत्वेऽपि न संशयः॥ १२९॥

श्रीगुरु लक्षणोपेतं संशयच्छेदकारकम्।

लब्ध्वा ज्ञानप्रदं देवि न गुर्वन्तरमाश्रयेत्॥ १३०॥

अनभिज्ञं गुरुं प्राप्य सदा संशयकारकम्।

गुर्वन्तरन्तु गत्वा स नैतद्दोषेण लिप्यते॥ १३१॥

मधुद्द ब्धो यथा भृङ्गः पुष्पात् पुष्पान्तरं व्रजेत्।

ज्ञानद्द ब्धस्तथा शिष्यः गुरोगुर्वन्तरं व्रजेत्॥ १३२॥

इति ते कथितं किञ्चिल्लक्षणं गुरुशिष्ययोः।

समासेन कुलेशानि किम्भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ १३३॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

गुरुशिष्यलक्षणं नाम त्रयोदशोल्लासः॥ १३॥

अथ चतुर्दशोल्लासः

श्री देव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि परीक्षां गुरुशिष्ययोः।

उपदेशक्रमं दीक्षाभेदांश्च वद मे प्रभो॥ १॥

ईश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण चित्तशुद्धिः प्रजायते॥ २॥

विना दीक्षां न मोक्षः स्यात्तदुक्तं शिवशासने।

सा च न स्याद्विनाचार्यमित्याचार्यपरम्परा॥ ३॥

तस्मात् सिद्धान्तं सम्प्राप्य सम्प्रदायादिहेतुभिः।

अन्तरेणोपदेष्टारं मन्त्राः स्युर्निष्फला यतः॥ ४॥

देवास्तमेव शंसन्ति पारम्पर्यप्रवर्त्तकम्।

गुरुं मन्त्रागमाभिज्ञं समयाचारपालकम्॥ ५॥

गुरुः शिष्याधिकारार्थं विरक्तोऽपि शिवाज्ञया।

किञ्चित्कालं विधायेत्थं स्वशिष्याय समर्पयेत्॥ ६॥

तस्यापीताधिकारस्य योगः साक्षात् परे शिवे।

देहान्ते शाश्वती मुक्तिरिति शङ्करभाषितम्॥ ७॥

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन साक्षात्परशिवोदितम्।
सम्प्रदायमविच्छिन्नं सदा कुर्यात् गुरुः प्रिये॥ ८॥
शक्तिसिद्धिसुसिद्ध्यर्थं परीक्ष्य विधिवद् गुरुः।
पश्चादुपदिशेन्मन्त्रमन्यथा निष्फलं भवेत्॥ ९॥
अन्यायेन तु यो दद्याद् गृह्णात्यन्यायतश्च यः।
ददता गृह्णता देवि कुलशापो भविष्यति॥ १०॥
गुरुशिष्यावुभौ मोहादपरीक्ष्य परस्परम्।
उपदेशं ददद् गृह्णन् प्राप्नुयातां पिशाचताम्॥ ११॥
अशास्त्रीयोपदेशञ्च यो गृह्णाति ददाति हि।
भुञ्जाते तावुभौ घोरान्नरकानेकविंशतिम्॥ १२॥
असंस्कृतोपदेशञ्च यः करोति स पातकी।
विनश्यति च तन्मन्त्रं सैकते शालिबीजवत्॥ १३॥
अनर्हे मन्त्रविज्ञानं न तिष्ठति कदाचन।
तस्मात् परीक्ष्य कर्त्तव्यमन्यथा निष्फलं भवेत्॥ १४॥
कृत्वा समयदीक्षाञ्च दत्त्वा समयपादुकाम्।
सन्निधायात्मनः शिष्यं वदेन्मन्त्रं न चान्यथा॥ १५॥
सच्छिष्यायातिभक्ताय यज्ज्ञानमुपदिश्यते।
तज्ज्ञानं तत्तुशास्त्रार्थं तद्विदध्यादखण्डितम्॥ १६॥
असच्छिष्येष्वभक्तेषु यज्ज्ञानमुपदिश्यते।
तत् प्रयात्यपवित्रत्वं गोक्षीरं श्वघृतादिव॥ १७॥

धनेच्छाभयलोभाद्यैरयोग्यं यदि दीक्षयेत्।
देवताशापमाप्नोति कृतञ्च निष्फलं भवेत्॥ १८॥
ज्ञानेन क्रियया वापि गुरु शिष्यं परीक्षयेत्।
संवत्सरं तदर्द्धं वा तदर्द्धं वा प्रयत्नतः॥ १९॥
उत्तमांश्चाधमे कुर्यान्नीचानुत्तमकर्मणि।
प्राणद्रव्यप्रणामाद्यैरादेशैश्च स्वयं समैः॥ २०॥
तत्कर्मसूचकैर्वाक्यैर्मायाभिः क्रूरचेष्टितैः।
पक्षपातैरुदासीनैरनेकैश्च मुहुर्मुहुः॥ २१॥
आकृष्टस्ताडितो वापि यो विषादं न याति च।
गुरुः कृपां करोतीति मुदा सञ्चिन्तयेत् सदा॥ २२॥
श्रीगुरोः स्मरणे चापि कीर्त्तनं दर्शनेऽपि च।
वन्दने परिचर्यायामाह्वाने प्रेषणे प्रिये॥ २३॥
आनन्दकम्परोमाञ्चस्वरनेत्रादिविक्रियाः ।
येषां स्युस्तेऽत्र योग्याश्च दीक्षासंस्कारकर्मणि॥ २४॥
शिष्योऽपि लक्षणैरेतैः कुर्याद् गुरुपरीक्षणम्।
आनन्दाद्यैर्जपस्तोत्रध्यानहोमार्चनादिषु ॥ २५॥
ज्ञानोपदेशसामर्थ्यं मन्त्रसिद्धिमपीश्वरि।
वेधकत्वं परिज्ञाय शिष्यो भूयान्न चान्यथा॥ २६॥
आदिमध्यावसानेषु योग्याः शक्तिनिपातिताः।
अधमा मध्यमाः श्रेष्ठाः शिष्या देवि प्रकीर्त्तीताः॥ २७॥

आदौ भक्तिर्भवेद्देवि दीक्षार्थं समुदन्ति ये।

पुनर्वीपुलहृष्टास्ते आदियोग्या इतीरिताः॥ २८॥

दीक्षासमयसम्प्राप्ता ज्ञानविज्ञानवर्जीताः।

भक्त्या प्रध्वस्तपर्याया मध्ययोग्याश्च ते स्मृताः॥ २९॥

आदौ भक्तिविहीना ये मध्यभक्तास्तु ये नराः।

अन्तप्रवृद्धभक्ताश्च अन्तयोग्या भवन्ति ते।

उत्तमज्ञानसंज्ञाश्चेत्युपदेशस्त्रिधा प्रिये॥ ३०॥

यथा पिपीलिका मन्दमन्दं वृक्षाग्रगं फलम्।

चिरेणाप्नोति कर्मोपदेशश्चापि तथा स्मृतः॥ ३१॥

यथा कपिश्च शाखायां शाखामुल्लंघ्य यत्नतः।

फलं प्राप्नोति धर्मस्य चोपदेशस्तथा प्रिये॥ ३२॥

यथा वियद्गमः शीघ्रं फल एव निषीदति।

तथा ज्ञानोपदेशश्च कथितः कुलनायिके॥ ३३॥

स्पर्शाख्या देवि दृक्संज्ञा मानसाख्या महेश्वरि।

क्रियायासादिरहिता देवा दीक्षा त्रिधा स्मृता॥ ३४॥

यथा पक्षी स्वपक्षाभ्यां शिशून् संवर्द्धयेच्छनैः।

स्पर्शदीक्षोपदेशश्च तादृशः कथितः प्रिये॥ ३५॥

स्वापत्यानि यथा मत्स्यो वीक्षणेनैव पोषयेत्।

दृग्भ्यां दीक्षोपदेशश्च तादृशः परमेश्वरि॥ ३६॥

यथा कूर्मः स्वतनयान् ध्यानमात्रेण पोषयेत्।

वेधदीक्षोपदेशश्च मानसः स्यात् तथाविधः॥ ३७॥
शक्तिपातानुसारेण शिष्योऽनुग्रहमर्हति।
यत्र शक्तिर्न पतति तत्र सिद्धिर्न जायते॥ ३८॥
क्रियावर्णकलास्पर्शवाग्दृङ्मानससंज्ञया ।
दीक्षा मोक्षप्रदा देवि सप्तधा परिकीर्त्तीता॥ ३९॥
समयाख्या विशेषा च साधिका पुत्रिकाह्वया।
वेधका पूर्णसंज्ञा चाचार्या निर्वाणसंज्ञिका॥ ४०॥
क्रियादीक्षाष्टधा प्रोक्ता कुण्डमण्डपपूर्विका।
कलसादिसमायुक्ता कर्त्तव्या गुरुणा बहिः।
देवेशि देहशुद्ध्यर्थं पूर्वोक्तविधिनाचरेत्॥ ४१॥
वर्णदीक्षा त्रिधा प्रोक्ता द्विचत्वारिंशदक्षरैः।
पञ्चाशद्वर्णैर्वा देवि द्विषष्टिलिपिभिस्तु ता॥ ४२॥
वर्णान् शिष्यतनौ न्यस्य प्रतिलोमेन संहरेत्।
परमात्मनि संयोज्य तच्चैतन्यं गुरुः प्रिये॥ ४३॥
तस्मादुत्पाद्य तान् वर्णान् न्यसेच्छिष्यतनौ पुनः।
सृष्टिक्रमेण विधिना चैतन्यञ्च प्रयोजयेत्॥ ४४॥
जायते देवताभावः परानन्दमयः शिशोः।
एषा वर्णमयी प्रोक्ता दीक्षा पाशहरा प्रिये॥ ४५॥
कलादीक्षा त्रिधा ज्ञेया कर्त्तव्या विधिवत् प्रिये।
निवृत्तिर्जानुपर्यन्तं तलादारभ्य संस्थिता॥ ४६॥

जानुनोर्नाभिपर्यन्तं प्रतिष्ठा तिष्ठति प्रिये।

नाभेः कण्ठावधि व्याप्ता विद्या शान्तिस्ततः परम्॥ ४७॥

कण्ठाल्ललाटपर्यन्तं व्याप्ता तस्माच्छिरोऽवधि।

शान्त्यतीता कला चैषा कलाव्याप्तिरितीरिता॥ ४८॥

संहारक्रमयोगेन स्थानात् स्थानान्तरं प्रिये।

संयोज्य विधिवत् सम्यग्विधिवेत्ता शिरोऽवधि॥ ४९॥

इयं प्रोक्ता कुलेशानि दिव्यभावप्रदायिनी।

अष्टत्रिंशत्कलाभिर्वा पञ्चाशद्भिरथापि वा॥ ५०॥

तत्त्वन्यासक्रमेणैव सृष्टिसंहारमार्गतः।

ज्ञात्वा गुरुमुखाद्देवि शिष्ये संयोज्य वेधयेत्॥ ५१॥

जायते देवताभावो योगिनीवीरमेलनम्।

कलादीक्षा समुद्दिष्टा पशुपाशापहारिणी॥ ५२॥

हस्ते शिवं गुरुं ध्यात्वा जपेन्मूलाङ्गमालिनीम्।

गुरुः स्पृशेच्छिष्यतनुं स्पर्शदीक्षा भवेदियम्॥ ५३॥

चित्तं तत्त्वे समाधाय परतत्त्वोपबृंहितान्।

उच्चरेत् संहतान्मन्त्रान् वाग्दीक्षेति निगद्यते॥ ५४॥

निमील्य नयने ध्यात्वा परतत्त्वप्रसन्नधीः।

सम्यक् पश्येद्गुरुः शिष्यं दृग्दीक्षा च भवेत् प्रिये॥ ५५॥

गुरोरालोकमात्रेण भाषणात् स्पर्शनादपि।

सद्यः सञ्जायते ज्ञानं सा दीक्षा शाम्भवी मता॥ ५६॥

मनोदीक्षा द्विधा प्रोक्ता तीव्रा तीव्रतरापि च।

अध्वानं षड्विधं ज्ञात्वा शिष्यदेहे स्मरन् प्रिये॥ ५७॥

कल्पयेद्भुवनं तत्त्वं कलां वर्णं पदं मनुम्।

आजानुनाभिहृत्कण्ठताद्द मूर्द्धान्तमम्बिके ॥ ५८॥

गुरूपदिष्टमार्गेण वेधं कुर्याद्विचक्षणः।

पाशयुक्तः क्षणाच्छिष्यश्छिन्नपाशस्तदा भवेत्।

एषा मुक्तिप्रदा प्रोक्ता तीव्रदीक्षा कुलेश्वरि॥ ५९॥

देवि तीव्रतरा चापि गुरुणा स्मृतमात्रतः।

सम्यक् संवेधिनः शिष्यश्छिन्नपापस्तदा भवेत्॥ ६०॥

वाह्यव्यापारनिर्मुक्तो भूमौ पतति तत्क्षणात्।

सञ्जातदिव्यभावोऽसौ सर्वं जानाति शाम्भवि॥ ६१॥

यदस्ति वेधकाले तत् स्वयमेवानुभूयते।

प्रबुद्धः सन् न शक्नोति तत् सुखं वक्तुमीश्वरि॥ ६२॥

वेधविद्धः शिवः साक्षान्न पुनर्जन्मभाग् भवेत्।

एषा तीव्रतरा दीक्षा भवबन्धविमोचनी।

शिवभावप्रदा साक्षात् त्वां शपे कुलनायिके॥ ६३॥

आनन्दश्चैव कम्पश्चेद्भवो घूर्णा कुलेश्वरि।

निद्रा मूर्च्छा च वेधस्य षडवस्थाः प्रकीर्त्तीताः॥ ६४॥

दृश्यन्ते षड्गुणा ह्येते वेधकाले कुलेश्वरि।

वेधितो यत्र कुत्रापि तिष्ठेन्मुक्ता न संशयः॥ ६५॥

वेधदीक्षाकरो लोके श्रीगुरुर्दुर्लभः प्रिये।
शिष्योऽपि दुर्लभस्तादृक् पुण्ययोगेन लभ्यते।
न दद्याद् यस्य कस्यापि इत्याज्ञा परमेश्वरि॥ ६६॥
कुलद्रव्यैः समभ्यर्च्य कुलचक्रं विधानतः।
शिष्याय दर्शयेद्देवि दीक्षैषा कौलिकी स्मृता॥ ६७॥
कुलद्रव्यं मुखे पूर्व पञ्चगव्यामृतान्वितम्।
अभिषिञ्चेद् गुरुः शिष्यं गण्डूषाख्या समीरिता॥ ६८॥
सजीवमीनयुक्तेन सुरया पूरितेन च।
पञ्चामृतैः सुसम्पूर्णशङ्खेन कलसेन वा।
अभिषेकं ततः कुर्याद्वाह्ये तत् कथितं प्रिये॥ ६९॥
मीनस्तु लम्बिका देवि वक्रं कलस उच्यते।
पञ्चगवयामृतापूर्णं शिष्यं तेनाभिषेचयेत्॥ ७०॥
अयं सिद्धाभिषेकः स्यादाचार्यस्यापि पार्वति।
त्रिकालं दन्तकाष्ठञ्च पुष्पाञ्जलिरपि प्रिये॥ ७१॥
शङ्खे वेदकलान्यासस्तज्ज्ञानञ्चाष्टधा भवेत्।
समयो दन्तकाष्ठेन साधकः कुसुमाञ्जलिः॥ ७२॥
पुत्रं शङ्खाभिषेकेण बोधको वेधसंज्ञया।
पूर्णाभिषेकेणाचार्यः पञ्चावस्थाः प्रकीर्त्तीताः॥ ७३॥
कुलाचारैकनिरता गुरुभक्ता दृढव्रताः।
पूर्णाभिषेकपूता ये ते मुक्ताश्चेह जन्मनि॥ ७४॥

पूर्णाभिषेकपूता ये मृताश्च कुलनायिके।
पुनर्लब्ध्वोत्तमं जन्म गुरुणा शिवरूपिणा॥ ७५॥
शुद्धाः पूर्णाभिषेकेण शिवसायुज्यदायिना।
तेन मुक्तिं व्रजेयुस्ते शाम्भवी वाचमब्रवीत्॥ ७६॥
पूर्णा(दीक्षा)भिषेकहीनो यः कौलिको मिरयते यदि।
पिशाचत्वमवाप्नोति यावदाहूतसंप्लवम्॥ ७७॥
दीक्षा च द्विविधा प्रोक्ता बाह्याभ्यन्तरभेदतः।
क्रियादीक्षा भवेद्बाह्या वेधाख्याभ्यन्तरी मता॥ ७८॥
अन्तः शुद्धिर्बहिः शुद्धिर्द्वीविधा परिकीर्त्तीता।
अन्तरा च क्रियाशुद्धिर्बहिः शुद्धिश्च दीक्षया॥ ७९॥
दीक्षया मोक्षदीपेन चण्डालोऽपि विमुच्यते।
आभ्यां विना कुलेशानि कौलिको नैव मुच्यते॥ ८०॥
शरीरस्य न संस्कारो जायते न च कर्मणः।
आत्मनः कारयेद्दीक्षामनादिकुलकुण्डलीम्॥ ८१॥
दीक्षा ह्येताः कर्मसाम्ये भिन्नार्थप्रतिपादिकाः।
अभिसन्धानतो देवि देशिकोत्तमशिष्ययोः॥ ८२॥
मन्त्रौषधेर्यथा हन्याद्विषशक्तिं कुलेश्वरि।
पशुपाशं तथा छिन्द्याद्दीक्षया मन्त्रवित् क्षणात्॥ ८३॥
अस्मात् प्रवितताद्बन्धात् परसंस्थानबोधकात्।
दीक्षैव मोक्षयेत् पूर्वं दिव्यं धाम नयत्यपि॥ ८४॥

उपपातकलक्षाणि महापातककोटिशः।
क्षणाद्दहति देवेशि दीक्षा हि विधिना कृता॥ ८५॥
यया चोन्मीलितात्मानो भवन्ति पशवः शिवाः।
सा दीक्षा ह्युदिता देवि पशुपाशविमोचिका॥ ८६॥
यया दीक्षितमात्रेण जायन्ते प्रत्ययाः प्रिये।
सा दीक्षा मोक्षदा ज्ञेया शेषास्तु जनसेविकाः॥ ८७॥
उपासनाशतेनापि यां विना नैव सिध्यति।
तां दीक्षामाश्रयेद् यत्नात् श्रीगुरोर्मन्त्रसिद्धये॥ ८८॥
रसेन्द्रेण यथा विद्धमयः सुवर्णतां व्रजेत्।
दीक्षाविद्धस्तथा ह्यात्मा शिवत्वं लभते प्रिये॥ ८९॥
दीक्षाग्निदग्धकर्मासौ मायाविच्छिन्नबन्धनः।
गतः परां ज्ञानकाष्ठां निर्बीजस्तु शिवो भवेत्॥ ९०॥
गतं शूद्रस्य शूद्रत्वं विप्रस्यापि च विप्रता।
दीक्षासंस्कारसम्पन्ने जातिभेदो न विद्यते॥ ९१॥
शिवलिङ्गे शिला बुद्धिं कुर्वन् यत् पापमश्नुते।
दीक्षितश्चापि पूर्वत्वस्मृत्या तत् पापमाप्नुयात्॥ ९२॥
दार्वश्मलौहमृद्रत्नजातिलिङ्गप्रतिष्ठितम् ।
यथोच्यते तथा शुद्धाः सर्ववर्णास्तु दीक्षिताः॥ ९३॥
येन पूजितमात्रेण चाब्रह्मभुवनान्तिकम्।
पूजितं तेन सर्वं स्याद्दीक्षितेन न संशयः॥ ९४॥

दीक्षितस्य न कार्यं स्यात्तपोभिनीयमव्रतैः।
न तीर्थक्षेत्रगमनैर्न च शरीरयन्त्रणैः॥ ९५॥
अदीक्षिता ये कुर्वन्ति जपपूजादिकाः क्रियाः।
न फलन्ति प्रिये तेषां शिलायामुप्तबीजवत्॥ ९६॥
देवि दीक्षाविहीनस्य न सिद्धिर्न च सद्गतिः।
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन गुरुणा दीक्षितो भवेत्॥ ९७॥
द्विजो यो दीक्षितः पश्चादन्त्यजः पूर्वदीक्षितः।
द्विजः कनिष्ठः स ज्येष्ठ इति शास्त्रार्थनिर्णयः॥ ९८॥
गुरुशक्तिसुतानाञ्च यो वा स्यात् पूर्वदीक्षितः।
गुरुवत्तेन ते पूज्या नावमान्याः कथञ्चन॥ ९९॥
शिष्यो दीक्षितमात्रश्चेद् यदि स्वर्गं गतो गुरुः।
एकसन्तानकेनैव पूर्णसंस्कारमाचरेत्॥ १००॥
दर्शनेषु च सर्वेषु गुरुणा ज्ञानशालिना।
दीक्षितो यस्तु विधिना स युक्तो नापरः प्रिये॥ १०१॥
अधिवासनपूर्वन्तु चक्रपूजापुरःसरम्।
दीक्षया शोधयेच्छिष्यमन्यथा निष्फलं भवेत्॥ १०२॥
शूद्रसङ्करजातीनामादिशुद्धिर्विधीयते।
पादोदकप्रदानाद्यैः कुर्यात् पापविमोचनम्॥ १०३॥
एकाब्देन द्विजो योग्यः क्षत्रियो वत्सरद्वयात्।
वैश्यो योग्यस्त्रिभिर्वर्षैश्चतुर्भिः शूद्र एव च॥ १०४॥

विधवायाः सुतादेशात् कन्यायाः पितुराज्ञया।
नाधिकारः स्वतो नार्या भार्याया भर्त्तुराज्ञया॥ १०५॥
स्याद्वेदाध्ययने शूद्रो नाधिकारी यथा प्रिये।
तथैवादीक्षितश्चापि नाधिकारी कुलेश्वरि॥ १०६॥
श्रीगुरुं गुरुपत्नीञ्च तत्पुत्रं शक्ति कौलिकान्।
दीक्षितस्तोषयेद्देवि यथाविभवविस्तरम्॥ १०७॥
इति ते कथितं किञ्चित् परीक्षा गुरुशिष्ययोः।
दीक्षाभेदादिकं देवि किम्भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ १०८॥
॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे
सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे
गुरुशिष्यपरीक्षाकथनं नाम चतुर्दशोल्लासः॥ १४॥

अथ पञ्चदशोल्लासः

श्री देव्युवाच
कुलेश श्रोतुमिच्छामि पुरश्चरणलक्षणम्।
स्थानाहारादिभेदञ्च वद मे परमेश्वर॥ १॥
ईश्वर उवाच
शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।
तस्य श्रवणमात्रेण मन्त्रतत्त्वं प्रकाशते॥ २॥

जपयज्ञात् परो यज्ञो नापरोऽस्तीह कश्चन।

तस्माज्जपेन धर्मार्थकाममोक्षांश्च साधयेत्॥ ३॥

सर्वपादान् परित्यज्य मन्त्रपादं समभ्यसेत्।

अप्रमादाद् भवेत् सिद्धिः प्रमादादशुभं फलम्॥ ४॥

भोगापवर्गसङ्कल्पकल्पव्रतशुभो जपः।

जपध्यानमयं योगं तस्माद्देवि समाचरेत्॥ ५॥

आब्रह्मबीजदोषाश्च नियमातिक्रमोद्भवाः।

ज्ञानाज्ञानकृताः सर्वं प्रणश्यन्ति जपात् प्रिये॥ ६॥

संसारे दुःखभूयिष्ठे यदीच्छेत् सिद्धिमात्मनः।

पञ्चाङ्गोपासनेनैव मन्त्रजापी व्रजेत् सुखम्॥ ७॥

पूजा त्रैकालिकी नित्यं जपस्तर्पणमेव च।

होमो ब्राह्मणभुक्तिश्च पुरश्चरणमुच्यते॥ ८॥

यद् यदङ्गं विहीयेत तत्संख्याद्विगुणो जपः।

कुर्याद् द्वित्रिचतुःपञ्च-संख्यां वा साधकः प्रिये॥ ९॥

कुर्वीत चाङ्गसिध्यर्थं तदशक्तौ स भक्तितः।

तच्चेदङ्गं विहीयेत मन्त्री नेष्टमवाप्नुयात्॥ १०॥

अन्नैश्चतुर्विधैर्देवि पदार्थैः षड्रसान्वितैः।

सुभोजितेषु विप्रेषु सर्वं हि सफलं भवेत्॥ ११॥

सम्यक्सिद्धैकमन्त्रस्य पञ्चाङ्गोपासनेन च।

सर्वमन्त्राश्च सिध्यन्ति त्वत्प्रसादात् कुलेश्वरि॥ १२॥

उपदेशस्य सामर्थ्यात् श्रीगुरोश्च प्रसादतः।

मन्त्रप्रभावाद्भक्त्या च मन्त्रसिद्धिः प्रजायते॥ १३॥

सिद्धमन्त्राद् गुरोर्लब्धो मन्त्रो यः सिद्धिभाग्भवेत्।

पूर्वजन्मकृताभ्यासान्मन्त्रो वा शीघ्रसिद्धिदः॥ १४॥

दीक्षापूर्वं कुलेशानि पारम्पर्यक्रमागतम्।

न्यायलब्धश्च यो मन्त्रः स च सिद्धो न संशयः॥ १५॥

सहस्रं प्रजपेन्मन्त्रं मातृकाक्षरसंपुटम्।

अनुलोमविलोमेन मन्त्रसिद्धिः प्रजायते॥ १६॥

त्रिषष्ट्यक्षरसंयुक्तमातृकाक्षरसंपुटम् ।

क्रमोत्क्रमात्सहस्रन्तु तस्य सिद्धो भवेन्मनुः॥ १७॥

मातृकाजपमात्रेण मन्त्राणां कोटिकोटयः।

जपिताः स्युर्न सन्देहो यतः सर्वं तदुद्भवम्॥ १८॥

अनेककोटिमन्त्राणि चित्ताकुलकराणि च।

मन्त्रं गुरुकृपाप्राप्तमेकं स्यात् सर्वसिद्धिदम्॥ १९॥

यदृच्छया श्रुतं मन्त्रं दृष्टेनापि छलेन च।

पत्रे स्थितं वा चाध्याप्य तज्जपः स्यादनर्थकृत्॥ २०॥

पुस्तके लिखितान्मन्त्रान् विलोक्य प्रजपन्ति ये।

ब्रह्महत्यासमं तेषां पातकं व्याधिदुःखदम्॥ २१॥

पुण्यक्षेत्रं नदीतीरं गुहा पर्वतमस्तकम्।

तीर्थप्रदेशाः सिन्धूनां सङ्गमः पावनं वनम्॥ २२॥

उद्यानानि विविक्तानि विल्वमूलं तटं गिरेः।

देवतायतनं कूलं समुद्रस्य निजं गृहम्॥ २३॥

साधनेषु प्रशस्तानि स्थानान्येतानि मन्त्रिणाम्।

अथवा निवसेत्तत्र यत्र चित्तं प्रसीदति॥ २४॥

सूर्यस्याग्नेर्गुरोरिन्दोर्दीपस्य च जलस्य च।

गोविप्रकुलवृक्षाणां सन्निधौ शस्यते जपः॥ २५॥

गृहे शतगुणं विद्याद् गोष्ठे लक्षगुणं भवेत्।

कोटिर्देवालये पुण्यमनन्तं शिवसन्निधौ॥ २६॥

म्लेच्छदुष्टमृगव्यालशङ्कातङ्कविवजीतः ।

एकान्तपावने निन्दारहिते भक्तिसंयुते॥ २७॥

स्वदेशे धामीके देशे सुभिक्षे निरुपद्रवे।

राजभक्तजनस्थाने निवसेत्तापसाश्रये॥ २८॥

राजानः सचिवा राज्ञां पुरुषाः प्रभवो जनाः।

चरन्ति येन मार्गेण न वसेत्तत्र मन्त्रवित्॥ २९॥

जीर्णदेवालयोद्यानगृहवृक्षतलेषु च।

नदीतडागकूपेषु भूच्छिद्रादिषु नो वसेत्॥ ३०॥

दीपनाथमयष्ट्वा यो जपपूजादिकं चरेत्।

तत्फलं गृह्यते तेन तस्यायासः फलं भवेत्॥ ३१॥

वंशाश्मधरणीदारुतृणपल्लवनिमीतम् ।

वर्जयेदासनं धीमान् दारिद्र्यव्याधिदुःखदम्॥ ३२॥

तूलकम्बलवस्त्राणां सिंहव्याघ्रमृगाजिनम्।
कल्पयेदासनं धीमान् सौभाग्यज्ञानवृद्धिदम्॥ ३३॥
पद्मस्वस्तिकवीरादिष्वासनेषूपविश्य च।
जपार्च्चनादिकं कुर्यादन्यथा निष्फलं भवेत्॥ ३४॥
द्वादशावर्त्तयन् बुद्ध्या प्रणवन्तु त्रिमात्रकम्।
मुञ्चेत् पिङ्गलया वायुमन्तःस्थं रेचको भवेत्॥ ३५॥
षोडशावर्त्तयन् तारं पूरयेद् बाह्यमारुतम्।
शनकैरिडया बद्धा पूरकं परिकीर्त्तितम्॥ ३६॥
द्वादशावर्त्तयन् तारं वायुं मध्ये च कुम्भयेत्।
शोषयेद्वायुबीजेन देहशोषणमीरितम्॥ ३७॥
पुनश्च पूर्ववद्वायुं विरेच्यापूर्य कुम्भयेत्।
दहेत् दहनबीजेन देहदाहनमीरितम्॥ ३८॥
पुनश्च पूर्ववद्वायुं विरेच्यापूर्य कुम्भयेत्।
शिवकुण्डलिनीयोगस्यन्दनामृतधारया ।
आपादमस्तकं देवि प्लावयेत् प्लावनं भवेत्॥ ३९॥
जपध्यानं विनाऽगर्भः सगर्भस्तद्विपर्ययात्।
अगर्भाद् गर्भसंयुक्तः प्राणायामः शताधिकः॥ ४०॥
तपांसि तीर्थयात्राद्या मखदानव्रतादयः।
प्राणायामस्य तस्यैते कलां नार्हन्ति षोडशीम्॥ ४१॥
मानसं वाचिकं पापं कायिकं वापि यत् कृतम्।

तत् सर्वं निर्द्दहेच्छीघ्रं प्राणायामत्रयं शिवे॥ ४२॥

दह्यते ध्मार्यमानानां धातूनाञ्च यथा मलम्।

तथेन्द्रियाणां दह्यन्ते दोषाः प्राणस्य संयमात्॥ ४३॥

प्राणायामैवीशुद्धात्मा यद् यत् कर्म करोति हि।

तत्तत् फलत्यसन्देहस्त्वप्रयत्नेन वा कृतम्॥ ४४॥

आगमोक्तेन मार्गेणाभ्यासं नित्यं करोति यः।

देवताभावमाप्नोति मन्त्रसिद्धिः प्रजायते॥ ४५॥

यो न्यासकवचच्छन्दो मन्त्रं जपति तं प्रिये।

विघ्ना दृष्ट्वा पलायन्ते सिंहं दृष्टवा यथा गजाः॥ ४६॥

अकृत्वा न्यासजालं यो मूढात्मा प्रजपेन्मनुम्।

वाध्यते सर्वविघ्नैश्च व्याघ्रैर्मृगशिशुर्यथा॥ ४७॥

अक्षमाला द्विधा प्रोक्ता कल्पिताऽकल्पितेति च।

कल्पिता मणिभिः क्लृप्ता मातृका स्यादकल्पिता॥ ४८॥

आदिक्षान्ताक्षवर्णत्वादक्षमालेति कीर्त्तीता।

अनुलोमविलोमाभ्यां गणयेन्मन्त्रवित्तमः॥ ४९॥

एकैकमङ्गुलीभिः स्याद्रेखाभिर्द्दशधा फलम्।

मणिभिः शतसाहस्रं माणिक्याऽनन्तमुच्यते॥ ५०॥

त्रिंशद्भिः स्याद्धनं पुष्टिः सप्तविंशतिभिर्भवेत्।

पञ्चविंशतिभिर्मोक्षं पञ्चदश्याभिचारके।

पञ्चाशद्भिः कुलेशानि सर्वसिद्धिरुदीरिता॥ ५१॥

अङ्गुष्ठेन च मोक्षः स्यात्तर्जनी शत्रुनाशिनी।
मध्यमां धनदां विद्यात् शान्तिकर्मण्यनामिका।
कनिष्ठा स्तम्भन्याकर्षण्यङ्गुली सुप्रकीर्त्तीता॥ ५२॥
एतज्जपिष्यामीत्यादौ सङ्कल्प्य मन्त्रवित्तमः।
स्थिरासनो जपित्वाऽथ देव्यै सोदकमर्पयेत्॥ ५३॥
उच्चैर्जपोऽधमः प्रोक्त उपांशुमध्यमः स्मृतः।
उत्तमो मानसो देवि त्रिविधः कथितो जपः॥ ५४॥
अतिह्रस्वो व्याधिहेतुरतिदीर्घस्तपःक्षयः।
अक्षराक्षरसंयुक्तो यो मन्त्रः स न सिध्यति॥ ५५॥
मनसा यः स्मरेत् स्तोत्रं वचसा वा मनुं जपेत्।
उभयं निष्फलं देवि भिन्नभाण्डोदकं यथा॥ ५६॥
जातसूतकमादौ स्यात्तदन्ते मृतसूतकम्।
सूतकद्वयसंयुक्तो यो मन्त्रः स न सिध्यति॥ ५७॥
आद्यन्तरहितं कृत्वा मन्त्रमावर्त्तयेद्धिया।
सूतकद्वयनिर्मुक्तो यो मन्त्रः सर्वसिद्धिदः॥ ५८॥
मन्त्रार्थं मन्त्रचैतन्यं योनिमुद्रां न वेत्ति यः।
शतकोटिजपेनापि तस्य सिद्धिर्न जायते॥ ५९॥
सुप्तबीजाश्च ये मन्त्रा न दास्यन्ति फलं प्रिये।
मन्त्रा चैतन्यसहिताः सर्वसिद्धिकराः स्मृताः॥ ६०॥
चैतन्यरहिता मन्त्राः प्रोक्ता वर्णास्तु केवलम्।

फलं नैव प्रयच्छन्ति लक्षकोटिजपादपि॥ ६१॥

मन्त्रोच्चारे कृते यादृक् स्वरूपं प्रथमं भवेत्।

शतैः सहस्रैर्लक्षैर्वा कोटिजापेन् तत् फलम्॥ ६२॥

हृत्कण्ठग्रन्थिभेदश्च सर्वावयववर्द्धनम्।

आनन्दाश्रु च पुलको देहावेशः कुलेश्वरि।

गद्गदोक्तिश्च सहसा जायते नात्र संशयः॥ ६३॥

सकृदुच्चरितेऽप्येवं मन्त्रे चैतन्यसंयुते।

दृश्यन्ते प्रत्यया यत्र पारम्पर्यं तदुच्यते॥ ६४॥

रुद्धः कूटाक्षरो मुग्धो बद्धः क्रुद्धश्च भेदितः।

बालः कुमारो युवकः प्रौढो वृद्धश्च गर्वितः॥ ६५॥

स्तम्भितो मूर्च्छितो मत्तः कीलितः खण्डितः शठः।

मन्दः पराङ्मुखश्छिन्नो बधिरोऽन्धस्त्वचेतनः॥ ६६॥

किङ्करः क्षुधितः स्तब्धः स्थानभ्रष्टश्च पीडितः।

निःस्नेहो विकलो ध्वस्तो निर्जीवः खण्डितारिकः॥ ६७॥

सुप्तस्तिरस्कृतो नीचो मलिनश्च दुरासदः।

निःसत्त्वो निर्जीतो दग्धचपलश्च भयङ्करः॥ ६८॥

निस्त्रिंशो निन्दितः क्रूरः फलहीनो निकृन्तनः।

निर्वीर्यो भ्रमितो शप्त रुग्णः कष्टोऽङ्गहीनकः।

जडो रिपुरुदासीनो लज्जितो मोहितोऽलसः॥ ६९॥

षष्ट्येतान् मन्त्रदोषांश्च योऽज्ञात्वा प्रजपेन्मनुम्।

सिद्धिर्न जायते तस्य लक्षकोटिजपादपि॥ ७०॥

कथ्यन्ते दश संस्कारा मन्त्रदोषहराः प्रिये।

जननं जीवनं पश्चात्ताडनं बोधनं ततः॥ ७१॥

अभिषेकोऽथ विमलीकरणाप्यायने तथा।

तर्पणं दीपनं गुप्तिः संस्काराः कुलनायिके॥ ७२॥

शाणोल्लोढानि शस्त्राणि यथा स्युनीशितानि वै।

मन्त्राश्च स्फूर्त्तीमायान्ति संस्कारैर्द्दशभिस्तथा॥ ७३॥

भक्ष्यं हविष्यं शाकादि विहितानि फलान्यपि।

मूलं शक्तु यवानाञ्च शस्तान्येतानि मन्त्रिणाम्॥ ७४॥

यस्यान्नपानपुष्टाङ्गः कुरुते धर्मसञ्चयम्।

अन्नदातुः फलं चार्द्धं कर्त्तुश्चार्द्धं न संशयः॥ ७५॥

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन परान्नं वर्जयेत् सुधीः।

पुरश्चरणकाले च काम्यकर्मस्वपीश्वरि॥ ७६॥

जिह्वा दग्धा परान्नेन करौ दग्धौ प्रतिग्रहात्।

मनो दग्धं परस्त्रीभिः कार्यसिद्धिः कथं भवेत्॥ ७७॥

इन्द्राग्निरुद्रग्रहदृग्वेदार्कदिक्षडष्टसु ।

षोडशमनुबाणाब्धितिथित्रयोदशस्वपि ॥ ७८॥

लिखेत् षोडशकोष्ठेषु मातृकार्णान् विचक्षणः।

स्वनामाद्यक्षराद् यावन्मन्त्राद्यक्षरदर्शनम्॥ ७९॥

सिद्धादीन् कल्पयेन्मन्त्री कुर्यात् साध्यादिभिः पुनः।

चतुश्चतुर्वीभागेन सिद्धादीन् गणयेत् पुनः॥ ८०॥

सिद्धसिद्धो जपात् सिद्धो द्विगुणात् सिद्धसाध्यकः।

सिद्धसुसिद्धोऽर्द्धजपात् सिद्धारिर्हन्ति बान्धवान्॥ ८१॥

साध्यसिद्धोऽतिसंक्लेशात् साध्यसाध्यो निरर्थकः।

साध्यसुसिद्धो भजनात् साध्यारिहन्ति गोत्रजान्॥ ८२॥

सुसिद्धसिद्धोऽर्द्धजपात्तत्साध्यस्तु यथोक्ततः।

तत्सुसिद्धो ग्रहादेव सुसिद्धारिः स्वगोत्रहा॥ ८३॥

अरिसिद्धः सुतं हन्यादरिसाध्यस्तु योषितम्।

तत्सुसिद्धः कुलं हन्ति स्वात्मानं हन्ति तद्रिपुः॥ ८४॥

सिद्धार्णा बान्धवाः प्रोक्ताः साध्यास्ते सेवकाः स्मृताः।

सुसिद्धाः पोषका ज्ञेयाः शत्रवो घातकाः स्मृताः॥ ८५॥

बान्धवा नवबार्णकाः स्युर्द्विषड्दश सेवकाः।

वह्निरुद्रमुनयस्तु(पोषका) द्वादशाष्टकचतुरस्तु(घातकाः)।८६

प्राप लोभा पटु प्राह्यं रुद्रस्याद्रिरुरुः करम्।

लोक लोप पटुः प्रायः खलोघोभेदिताः प्रिये।

वर्णाः क्रमात् स्वरान्तौ तु रेवत्यंशगतौ तदा॥ ८७॥

जन्म सम्पद् विपत् क्षेम प्रत्यरिः साधको वधः।

मित्रं परममित्रञ्च जन्मादीनि पुनः पुनः॥ ८८॥

वालं गौरं खुरं शोणं शमीशोभेति राशिषु।

क्रमेण भेदिता वर्णाः कन्यायां शादयः स्मृता॥ ८९॥

लग्नो धनं भ्रातृबन्धुपुत्रशत्रुकलत्रकाः।
मरणं धर्मकर्माय व्यया द्वादश राशयः॥ ९०॥
स्वराशेर्मन्त्रशश्यन्तं गणनीयं विचक्षणैः।
अज्ञाते राशिनक्षत्रे नामाद्यक्षरराशितः॥ ९१॥
नामाद्यक्षरमारभ्य यावन्मन्त्रादिमाक्षरम्।
त्रिधा कृत्वा स्वरैर्भिन्द्यात्तदन्यद्विपरीतकम्॥ ९२॥
कृत्वाधिकमृणं ज्ञेयं ऋणी चेन्मन्त्रवित्तमः।
स्वयमृणी चेत्तन्मन्त्रं जपेत्पूर्वमृणी यतः॥ ९३॥
वाय्वग्निभूजलाकाशाः पञ्चाशल्लिपयः क्रमात्।
पञ्च ह्रस्वाः पञ्च दीर्घा बिन्द्वन्ताः सन्धिसम्भवाः।
कादयः पञ्चशः षक्षसहान्ताश्च प्रकीर्त्तीताः॥ ९४॥
महीसलिलयोर्मीत्रमनिलानलयोरपि ।
शात्रवं वैपरीत्येन मैत्रं सर्वत्र चापरम्॥ ९५॥
परस्परविरुद्धानां वर्णानां यत्र सङ्गतिः।
वर्जयेत्तादृशं मन्त्रं नाशकृत्तत् कुलेश्वरि॥ ९६॥
एकाक्षरे तथा कूटे त्रैपुरे मन्त्रनायिके।
स्त्रीदत्ते स्वप्नलब्धे च सिद्धादीन्नैव शोधयेत्॥ ९७॥
मन्त्रसिद्धोपदिष्टेषु चतुराम्नायजेषु च।
मालामन्त्रेषु देवेशि सिद्धादीन्नैव शोधयेत्॥ ९८॥
नृसिंहार्कवराहाणां प्रासादप्रणवस्य च।

सपिण्डाक्षरमन्त्राणां सिद्धादीन्नैव शोधयेत्॥ ९९॥

मनोऽन्यत्र शिवोऽन्यत्र शक्तिरन्यत्र मारुतः।

न सिध्यति वरारोहे लक्षकोटिजपादपि॥ १००॥

वादार्थं पठ्यते विद्या परार्थं क्रियते जपः।

ख्यात्यर्थं दीयते दानं कथं सिद्धिर्वरानने॥ १०१॥

धनार्थं गम्यते तीर्थं दम्भार्थं क्रियते तपः।

कार्यार्थे देवतापूजा कथं सिद्धिर्नु जायते॥ १०२॥

अमेध्येन तु देहेन न्यासं देवार्चनं जपम्।

होमं कुर्वन्ति चेन्मूढास्तत् सर्वं निष्फलं भवेत्॥ १०३॥

विण्मूत्रत्यागशेषादियुक्तः कर्म करोति यः।

जपार्चनादिकं सर्वमपवित्रं भवेत् प्रिये॥ १०४॥

मलिनाम्बरकेशादिमुखदौर्गन्धसंयुतः।

यो जपेत्तं दहत्याशु देवता सुजुगुप्सिता॥ १०५॥

आलस्यं जृम्भणं निद्रां क्षुतं निष्ठीवनं भयम्।

नीचाङ्गस्पर्शनं कोपं जपकाले विवर्जयेत्॥ १०६॥

अत्याहारः प्रलापश्च प्रजल्पो नियमाग्रहः।

अन्यासङ्गश्च लौल्यञ्च षड्भिर्मन्त्रो न सिध्यति॥ १०७॥

उष्णीशी कञ्चुकी नग्नो मुक्तकेशो गणावृतः।

अपवित्रोत्तरीयश्चाशुचिर्गच्छंश्च नो जपेत्॥ १०८॥

जाड्यं दुःखं तृणच्छेदं विवादं वा मनोरथम्।

बहिस्तु देहवायुञ्च जपकाले विवर्जयेत्॥ १०९॥

शान्तः शुचिमिताहारो भूशायी भक्तिमान् वशी।

निर्द्वन्द्वः स्थिरधीमौनी संयतात्मा जपेत् प्रिये॥ ११०॥

विश्वासास्तिक्यकरुणाश्रद्धानियमनिश्चयैः।

सन्तोषौत्सुक्यधर्मादिगुणैर्युक्तो जपेन्नरः॥ १११॥

सुगन्धिपुष्पाभरणवस्त्रादिभिरलङ्कृतः ।

तस्य हस्तगता सिद्धिर्नान्यस्य जपकोटितः॥ ११२॥

तन्निष्ठस्तद्गतप्राणस्तच्चित्तस्तत्परायणः ।

तत्पदार्थानुसन्धानं कुर्वन् मन्त्रं जपेत् प्रिये॥ ११३॥

जपात् श्रान्तः पुनर्ध्यायेद्ध्यानात् श्रान्तः पुनर्जपेत्।

जपध्यानादियुक्तस्य क्षिप्रं मन्त्रः प्रसिध्यति॥ ११४॥

इति ते कथितं किञ्चित् पुरश्चरणलक्षणम्।

समासेन कुलेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ ११५॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

पुरश्चरणादिकथनं नाम पञ्चदशोल्लासः॥ १५॥

अथ षोडशोल्लासः

श्रीदेव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि करुणामृतवारिधे।

काम्यकर्मविधानञ्च वद मे परमेश्वर॥ १॥

ईश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणामात्रेण प्रयोगनिपुणो भवेत्॥ २॥

मन्त्री विशुद्धहृदयः पूर्वोक्तनियमान्वितः।

श्रीप्रासादपरामन्त्रं तत्त्वलक्षं जपेत् प्रिये॥ ३॥

दशांशं जुहुयाद्देवि संस्कृते हव्यवाहने।

दशांशं तर्पयेद्दुग्धैः सलिलैः शालितण्डुलैः॥ ४॥

गन्धपुष्पाक्षताकल्पधनवस्त्रादिभिः प्रिये।

भक्ष्याथोन्यान्नपानाद्यैर्हव्यद्रव्यैर्मनोहरैः ॥ ५॥

तोषयेद् योगिनीचक्रं यथाविभवविस्तरम्।

एवं न्यासजपध्यानसहोमार्च्चनतर्पणः॥ ६॥

मन्त्री सिद्धिमनुर्द्देवि साक्षात् परशिवो भवेत्।

ततः स्वमनसोऽभीष्टान् प्रयोगान् कुलनायिके॥ ७॥

मन्त्रेणानेन मतिमान् साधयेद् भुक्तिमुक्तये।

सिद्धमन्त्रस्य सिध्यन्ति षट् कर्माणि न संशयः।

नैव सिध्यन्त्यसिद्धस्य देवताशापमाप्नुयात्॥ ८॥

काम्यप्रयोगकर्त्तॄणां परलोको न विद्यते।

प्रयोगसिद्धिरेवैषां फलमन्यन्न तु प्रिये॥ ९॥

एकस्यापि विधानस्य न कुत्रापि फलद्वयम्।

देवेशि दृश्यते तस्मान्निष्कामो देवतां यजेत्॥ १०॥

होमतर्पणमन्त्राद्यैर्न्यासध्यानविशेषकैः ।

आत्मनश्च परस्यापि षट् कर्माणि समाचरेत्॥ ११॥

प्रयोगान्ते चक्रपूजां विधिनैव समाचरेत्।

लक्षमेकं जपेन्मन्त्रं न्यासध्यानसमन्वितः॥ १२॥

प्रयोगदोषशान्त्यर्थमात्मरक्षार्थमेव च।

न चेत् फलं न चाप्नोति देवताशापमाप्नुयात्॥ १३॥

तिथिवारञ्च नक्षत्रं योगमासर्त्तु पक्षकम्।

दीपेशं कुलचक्राणि ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ १४॥

ऋषिष्छन्दोदेवताङ्गन्यासध्यानार्चनादिकम् ।

बीजं शक्तिं कीलकञ्च ज्ञात्वा मन्त्राणि साधयेत्॥ १५॥

पुत्रबान्धवदाराश्च राशिवर्णानुकूलता।

भूतमैत्रीं तथोद्यन्तं ज्ञात्वा मन्त्राणि साधयेत्॥ १६॥

मन्त्रविद्याऽभेदरूपं निद्राञ्च बोधरूपकम्।

स्त्रीपुंनपुंसकादींश्च ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ १७॥

स्वरवर्णपदद्वित्वं विदुश्चैतन्यसूतकम्।

ह्रस्वदीर्घप्लुतादींश्च ज्ञात्वा मन्त्राणि साधयेत्॥ १८॥

पञ्चशुध्यासनप्राणायामन्यासाक्षमालिकाः ।

दोषसंस्कारमुद्रादीन् ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ १९॥

तथैवासनदिग्बन्धनाडीबन्धादिसङ्गतिम् ।
देवताकालमुद्रादि ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ २०॥
साध्यसाधककर्माणि लेखनीद्रव्यपञ्चकम्।
स्थानं यन्त्रं प्रमाणञ्च ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ २१॥
उत्पत्तिवासनावर्णमूर्त्तीसंस्कारसंस्थितम् ।
कुण्डद्रव्यप्रमाणादीन् ज्ञात्वा होमं समाचरेत्॥ २२॥
अग्निप्रभां धूम्रवर्णध्वनिगन्धशिखाकृतीः।
शुभचेष्टादिकं ज्ञात्वा कल्पयेत्तु शुभाशुभम्॥ २३॥
मन्त्रतत्त्वानुसन्धानदेहावेशादिलक्षणम् ।
मन्त्रोच्चारणभेदञ्च ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ २४॥
मण्डलं कलसद्रव्यशुद्धि गन्धाष्टकादिकम्।
दीक्षानामप्रदानादि ज्ञात्वा दीक्षां समाचरेत्॥ २५॥
नित्यं नैमित्तिकं काम्यं नियमं नाम वासनाम्।
पूजाधारणयन्त्रादि ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ २६॥
पूजागृहप्रवेशादिकुलपूजकलक्षणम् ।
कुलद्रव्यादिशुद्धिञ्च ज्ञात्वा पूजां समाचरेत्॥ २७॥
अन्तर्यागं बहिर्यागं घटार्घ्यस्थापनादिकम्।
पञ्चपुष्पाञ्जलिं देवि ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ २८॥
पात्राधारालिपिशितं कलामुद्राध्वमेलनम्।
बटुकादिबलिं देवि ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ २९॥

कुलाकुलाख्यसहजशक्तिभेदञ्च लक्षणम्।
शुभलक्षणसंयुक्तं स्त्रीसंस्कारार्चनादिकम्।
देवि सम्भोगकालञ्च ज्ञात्वा शक्तिं परिग्रहेत्॥ ३०॥
पानभेदं फलोल्लासप्रमाणं स्थितिलक्षणम्।
तत्त्वत्रयस्य स्वीकारं ज्ञात्वा कुलसुधां पिबेत्॥ ३१॥
चक्रप्रवेशं प्रणतिं स्थितिं निर्गमनं प्रिये।
योगिनीभोगचेष्टादि ज्ञात्वा भवति कौलिकः॥ ३२॥
रत्युल्लासनकालञ्च कुलदीपनिवेदनम्।
शान्तस्तवादिपठनं ज्ञात्वा स्यात् कुलदेशिकाः॥ ३३॥
मिथुनानुग्रहाष्टाष्टपुष्पिणीकन्यकार्च्चनाम् ।
विशेषतिथिपूजाञ्च ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ ३४॥
आम्नायभेदं सङ्केतं पुष्पसङ्कोचमेव च।
गुरुत्रयं सम्प्रदाय ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ ३५॥
श्रौतविद्याकुलाचारं मनुभेदञ्च पादुकाम्।
चरणत्रितयं देवि ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ ३६॥
स्वाधिकस्य समन्यूनकौलिकाराधनक्रमम्।
सिद्धमुद्राधरार्चादि ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ ३७॥
गुर्वग्निप्रेतसंस्कारमन्त्येष्टिं दिग्बलिक्रमम्।
मोक्षदीपविधानादि ज्ञात्वा कर्माणि साधयेत्॥ ३८॥
इत्याद्याः कथिताः किञ्चिद्विशेषाः कुलनायिके।

सर्वेषामेव मन्त्राणां विधिः साधारणक्रमः॥ ३९॥

मन्त्राः पुरुषदेवाः स्युर्विद्याः स्त्रीदेवताः प्रिये।

मन्त्राः पुंसो हुंफडन्ताः प्राणे चरति दक्षिणे।

प्रबुध्यन्तेऽग्निजायान्ता विद्याः स्त्रीदेवताः प्रिये॥ ४०॥

वामे प्राणे प्रबुध्यन्ते नमोऽन्ताः स्युर्नपुंसकाः।

नाडीद्वयगते प्राणे सर्वे बोधं प्रयान्ति च॥ ४१॥

शान्तिके मनवः सौम्या भूयिष्ठेन्द्वमृताक्षराः।

स्वाहान्ताः स्युर्वीयत्प्रायाश्चाग्नेयाः क्रूरकर्मसु॥ ४२॥

फट् च पुष्टौ वषट् वश्ये हुंफट् चैव तु मारणे।

स्तम्भने च नमः प्रोक्तं स्वाहा शान्तिकपौष्टिके॥ ४३॥

होमतर्पणयोः स्वाहा न्यासपूजनयोर्नमः।

मन्त्रान्ते योजयेन्मन्त्री जपकाले यथास्थितम्॥ ४४॥

शान्तिके राजतं ताम्रं भूर्जपत्रन्तु वश्यके।

सर्वकार्येषु सौवर्णे क्रूरे स्यात् प्रेतकर्पटम्॥ ४५॥

त्रिगन्धं शान्तिके प्रोक्तं पञ्चगन्धञ्च वश्यके।

सर्वकार्येष्वष्टगन्धं क्रूरे चाष्टविषाणि च॥ ४६॥

शान्तके लेखनी दूर्वा वश्यादौ शिखिपुच्छिका।

हेम्ना तु सर्वकार्याणि क्रूरे स्यात् काकपुच्छिका॥ ४७॥

स्वगृहे शान्तिकर्मं स्याद्वश्याद्यं चण्डिकालये।

सर्वकार्यं देवगृहे श्मशाने क्रूरकर्म च॥ ४८॥

लक्षणान्येवमादीनि ज्ञात्वा गुरुमुखात् प्रिये।

सर्वकर्माणि कुर्वीत मन्त्री तत्तत्फलाप्तये॥ ४९॥

मूले प्रासादबीजञ्च तरुणादित्यसन्निभम्।

उत्तमाङ्गे पराबीजं चन्द्रायुतसमप्रभम्॥ ५०॥

परस्परजनस्पर्शजनितानन्दनिर्भरः ।

मूलादिब्रह्मरन्ध्रान्तं अनवच्छिन्नरूपिभिः॥ ५१॥

परामृतरसासेकैः सिक्तमापादमस्तकम्।

आत्मानं भावयेन्नित्यं स भवेदजरामरः॥ ५२॥

एवं ध्यात्वा कुलेशानि सर्वकर्माणि साधयेत्।

सिध्यन्ति तरसा देवि नात्र कार्या विचारणा॥ ५३॥

ध्यानभेदं प्रवक्ष्यामि सर्वसिद्धिकरं प्रिये।

ईप्सितं लभते येन पूजाहोमादिकं विना॥ ५४॥

स्थाने मनोहरे देवि साधकः स्थिरमानसः।

स्थितो मृद्वासने ध्यायेद् गुरुवन्दनपूर्वकम्॥ ५५॥

मस्तकस्थितसम्पूर्णचन्द्रमण्डलमध्यगम् ।

श्रीप्रासादपराबीजं षोडशस्वरसंयुतम्॥ ५६॥

शुद्धस्फटिककर्पूरकुन्देन्दुधवलं प्रिये।

सच्चन्द्रबिम्बसञ्जातसुधाप्लावितविग्रहम् ॥ ५७॥

आत्मानं भावयेन्नित्यं निश्चलेनान्तरात्मना।

सर्वारिष्टं विलीयेत शुभश्रीपुष्टिकारकम्॥ ५८॥

श्रीप्रासादपरामन्त्रमष्टोत्तरसहस्रकम् ।
तरुणोल्लाससहितो मण्डलं पूजयेत् प्रिये॥ ५९॥
अपमृत्युमहारोगजरामरणजं भयम्।
ग्रहापस्मारवेतालभूतोन्मादादिजं भयम्॥ ६०॥
जित्वाधिव्याधिरहितः पुत्रपौत्रसमन्वितः।
जीवेद्वर्षशतं साग्रं पूजितः सर्वमानवः॥ ६१॥
अश्रुतं बुध्यते शास्त्रं कविता निर्मला भवेत्।
चिन्मयो जायते साक्षान्नात्र कार्या विचारणा॥ ६२॥
ज्वरोन्मादादिरोगेषु जपेच्छिरसि चिन्तयन्।
शूलवातव्रणग्रन्थिमूत्रकृच्छ्रादिसम्भवे ।
तत्तत्स्थानेषु देवेशि पूर्ववच्चिन्तयन् जपेत्॥ ६३॥
महारोगेषु जातेषु सर्वाङ्गेषु विचिन्तयेत्।
तत्क्षणाच्छान्तिमायान्ति रोगाः सर्वे न संशयः॥ ६४॥
दशेन्द्रियेषु यो ध्यायेल्लभेदिन्द्रियसौष्ठवम्।
यत्र बीजं स्मरेत्तत्र तत्फलं भवति ध्रुवम्॥ ६५॥
सदा यश्चिन्तयेन्मूर्ध्नी स भवेदजरामरः।
सर्वरोगप्रहरणं विद्यारोग्यप्रदं प्रिये॥ ६६॥
अस्मात् परतरध्यानं नास्ति सत्यं न संशयः।
सात्त्विकध्यानजं देवि फलमेतदुदीरितम्॥ ६७॥
शान्तिकर्माणि सर्वाणि विधिनानेन कारयेत्।

विधिनानेन देवेशि सौभाग्यमतुलं भवेत्॥ ६८॥

द्वादशाधारपद्मेषु द्वादशस्वरसंयुतम्।

बीजं सञ्चिन्तयेद् यस्तु स भवेदजरामरः॥ ६९॥

षडाधारेषु षड्दीर्घयुक्तं बीजं विचिन्तयेत्।

षडाधारस्थदेवीभिः पूज्यते कुलनायिके॥ ७०॥

हृत्पद्मकर्णीकामध्ये सूर्यमण्डलसंस्थितम्।

पराप्रासादबीजन्तु तरुणारुणसन्निभम्॥ ७१॥

जवाबन्धूकसिन्दूरपद्मरागप्रभोज्वलम् ।

पञ्चविंशतिभिः स्पर्शाक्षरैः संवीतमम्बिके॥ ७२॥

तत्प्रभापटलच्छायाव्यक्तीकृतजगत्त्रयम् ।

आत्मानञ्च स्मरेद्देवि निश्चलेनान्तरात्मना॥ ७३॥

पराप्रासादबीजन्तु तरुणोल्लाससंयुतः।

अष्टोत्तरसहस्रन्तु मण्डलं प्रजपेत् सुधीः॥ ७४॥

देवदानवगन्धर्वसिद्धकिन्नरगुह्यकान् ।

विद्याधरान्मुनीन् यक्षान् नागानप्सरसः स्त्रियः॥ ७५॥

सिंहव्याघ्रोरगेन्द्रादीनन्यान् दुष्टमृगानपि।

वश्यान् करोत्यसन्देहं किं पुनर्मानवादिकान्॥ ७६॥

महदैश्वर्यमाप्नोति स्वर्गभोगादिकं प्रिये।

यस्य मूर्ध्नी स्मरन् जप्यात् स वश्यो जायते हठात्॥ ७७॥

राजसध्यानजं देवि फलमेतदुदीरितम्।

वश्यकर्माणि सर्वाणि विधिनानेन कारयेत्॥ ७८॥

सर्ववश्यकरं देवि सर्वैश्वर्यफलप्रदम्।

अस्मात् परतरं ध्यानं नास्ति सत्यं न संशयः॥ ७९॥

लिखेत्त्रिकोणं षट्कोणं अष्टारञ्च महीपुरम्।

मूलमन्त्रं लिखेन्मध्ये साध्यनामसमन्वितम्॥ ८०॥

षट्कोणेषु षडङ्गानि विलिखेत् परमेश्वरि।

केशरेषु स्वरानष्टौ वर्गान् पत्रेषु पार्वति॥ ८१॥

भूगृहस्य चतुष्कोणे विलिखेन्मूलमम्बिके।

पञ्चवर्णरजोभिश्च शुभं दृष्टिमनोहरम्॥ ८२॥

एवं यन्त्रं समालिख्य विधिवन्मन्त्रवित्तमः।

एकत्रिषड्वसुचतुःकलसान् स्थापयेत् प्रिये॥ ८३॥

मध्यादिचतुरस्रान्तं द्वात्रिंशत् कलसान् प्रिये।

अथवाष्टादशेशानि सप्त वा दश वा प्रिये॥ ८४॥

चतुरो वाप्यथैकं वा कुर्यात् साधकसत्तमः।

अस्थिरक्तशिरातन्तुमृण्मांसं रुधिरं जलम्॥ ८५॥

चर्मवस्त्रशिलाकूर्मनारिकेलफलं शिरः।

मन्त्रप्राणसमायुक्तां यजेत् कलसदेवताम्॥ ८६॥

सावित्रीनापराङ्गानि मातरोज् भैरवान्विताः।

विदिक्षु गुरुविघ्नेशदुर्गाक्षेत्रपतीन् प्रिये॥ ८७॥

कलसेषु समभ्यर्च्य विधिवन्मन्त्रवित्तमः।

अभिषिञ्चेत् प्रियं शिष्यं सर्वपापप्रशान्तये॥ ८८॥

आयुः श्रीकान्तिसौभाग्यविद्यारोग्यादिकं भवेत्।

राजाभिषिक्तो लभते चतुःसागरगां महीम्॥ ८९॥

अकिञ्चनोऽभिषिक्तश्च महदैश्वर्यमाप्नुयात्।

वन्ध्याभिषिक्ता लभते पुत्रं सर्वगुणान्वितम्॥ ९०॥

भूतापमृत्युरोगाद्या विनश्यन्ति न संशयः।

त्रिलौहे वापि भूर्जे वा लिखित्वा यन्त्रमुत्तमम्॥ ९१॥

विधृतं बाहुना देवि सर्वरक्षाकरं भवेत्।

आयुरारोग्यमैश्वर्यं विद्यालाभं यशो जयम्॥ ९२॥

यद् यत् स्वमनसोऽभीष्टं तत्तदाप्नोत्यसंशयः।

खड्गवश्यं वयःस्तम्भं यक्षिण्यञ्जनपादुकाम्॥ ९३॥

अणिमाद्यष्टसिद्ध्यादि महारसरसायनम्।

सञ्जीवयोगगुटिकाप्रमुखाखिलसिद्धयः ॥ ९४॥

पराप्रासादमन्त्रज्ञैर्दृश्यन्ते नात्र संशयः।

षट् कर्माणि प्रयुञ्जीत नान्यथा भवति प्रिये॥ ९५॥

पीतद्रव्यैर्हरिद्राद्यैः समित्पत्रफलादिभिः।

जुहुयात् पूर्ववन्मन्त्री देवताध्यानतत्परः॥ ९६॥

वाक्श्रोत्रगतिदृक्सेनानदीग्रहरिपून् प्रिये।

नानादुष्टमृगान् देवि स्तम्भयेन्नात्र संशयः॥ ९७॥

ग्रहवेगादिदुष्टानां विनाशनकरं प्रिये।

अस्मात् परतरं ध्यानं नास्ति सत्यं न संशयः॥ ९८॥
तामसध्यानजं देवि फलमेतदुदीरितम्।
दुष्टमारणकर्माणि विधिनानेन साधयेत्॥ ९९॥
इत्यादि ध्यानभेदेन ज्ञात्वा गुरुमुखात् प्रिये।
षट् कर्माणि प्रयुञ्जीत नान्यथा वीरवन्दिते॥ १००॥
खदिरश्वेतमन्दारसितभानुसमिद्वरैः ।
पलाशोदुम्बराश्वत्थप्लक्षापामार्गसत्वचैः॥ १०१॥
नन्द्यावर्त्तसिताम्भोजहयारिकुसुमादिभिः ।
सितैरन्यैः शुभैर्द्रव्यैः समित्पत्रफलान्तरः॥ १०२॥
भक्ष्यैश्च पायसैर्दूर्वासहितैस्तिलतण्डुलैः।
मधुरत्रयसंयुक्तैर्मन्त्रवित् कुलनायिके॥ १०३॥
एकेन वाथ सर्वैर्वा तत्कार्यगुरुलाघवम्।
ज्ञात्वा देवि सहस्रन्तु जुहुयादथ पञ्च वा॥ १०४॥
अयुतं नियुतं वापि प्रयुतं वा कुलेश्वरि।
तत्तत्कर्मोदिते कुण्डे संस्कृते हव्यवाहने॥ १०५॥
आवाह्य देवतामस्मिन् ध्यात्वा सावरणां प्रिये।
विधिवज्जुहुयाद्देवि तद्गतेनान्तरात्मना॥ १०६॥
सर्वरोगव्रणोन्मादापस्मारोत्पातयक्ष्मजम् ।
सर्वदुःखप्रशमनं तत्क्षणान्नात्र संशयः॥ १०७॥
अनेन सर्वशान्तिश्च ज्ञानं विद्यां लभेत् प्रिये।

कदम्बाशोकवकुलपुन्नागाम्रमधूकजैः ॥ १०८॥

चम्पकद्वयपालाशपाटलश्रीकपित्थकैः ।

मालतीमल्लिकाजातिबन्धूकारुणपङ्कजैः॥ १०९॥

कल्हारारुणमन्दारयूथिकुन्दजवादिभिः ।

सनारिकेलकदलीद्राक्षेक्षुपृथुकैरपि ॥ ११०॥

चन्दनागुरुकर्पूररोचनाकुंकुमादिभिः ।

रक्तैरन्यैः शुभद्रव्यैः समिधृतफलोद्भवैः॥ १११॥

पूर्ववज्जुहुयाद्देवि विधिवन्मन्त्रवित्तमः ।

महीपतींश्च पुरुषान् कान्ता यौवनगर्विताः॥ ११२॥

सिंहान् मत्तान् तथा व्याघ्रान् मृगान् दुष्टान् गजानपि।

सिद्धदेवाप्सरोयक्षगन्धर्ववनितास्तथा ।

देवानपि कुलेशानि वशयेन्नात्र संशयः॥ ११३॥

वाजीलवणहोमेन स्त्रियमाकर्षयेद् ध्रुवम्।

विधिनानेन देवेशि सौभाग्यमुत्तमं लभेत्॥ ११४॥

बहुनात्र किमुक्तेन त्रिषु लोकेषु मन्त्रिणाम्।

अनेन मन्त्रराजेन नासाध्यं विद्यते क्वचित्॥ ११५॥

ऊर्ध्वाम्नायैकनिष्णातः पराप्रासादमन्त्रवित्।

कुलार्णवार्थतत्त्वज्ञो जीवन्मुक्तः कुलेश्वरि॥ ११६॥

सुतीर्थे वाप्यतीर्थे वा जलमध्येऽपि वा वसन्।

पराप्रासादमन्त्रज्ञो मुक्त एव न संशयः॥ ११७॥

दिक्पीठक्षेत्रमुद्रादिवृक्षवल्लीमठादिकाः ।

ज्ञेया भैरवदेव्यश्च ऊर्ध्वाम्नायस्य पार्वति॥ ११८॥

निम्बकारस्करोन्मत्तकण्टकीविप्रदन्तिभिः ।

अस्थिकण्टकवृक्षाद्यैर्द्रव्यैरशुभसाधनैः ॥ ११९॥

वटुकैः कृष्णवर्णैश्च समित्पत्रफलान्तरैः।

गृहधूमचिताङ्गारत्रिकद्वन्द्वचिताञ्जनैः ॥ १२०॥

उन्मत्तरससंसिक्तै पिष्ट्वा सम्यक् प्रसेचितैः।

साध्यपादरजोभिश्च चिताभस्मसमन्वितैः॥ १२१॥

साध्यप्रतिकृतिं कुर्यादेकनक्षत्रवृक्षजाम्।

सम्यक्प्रतिष्ठितप्राणां कुण्डस्योपरि लम्बयेत्॥ १२२॥

खनेत्तत्प्रतिमां मन्त्री कुण्डस्याधो यथाविधि।

मलीमसेन मनसा चोग्रदृष्टिरमर्षणः॥ १२३॥

चितानले विषतरु सप्तकाष्ठसमेधिते।

तद्द्रव्यैर्जुहुयाद्देवि विधिवन्मन्त्रवित्तमः॥ १२४॥

कुर्याद्विद्वेषणोच्चाटमारणानि न संशयः।

शान्तिके सात्त्विकं देवि श्वेतवर्णं विचिन्तयेत्॥ १२५॥

वश्ये तु राजसं देवि रक्तवर्णं विचिन्तयेत्।

तामसं क्रूरकार्येषु कृष्णवर्णं विचिन्तयेत्॥ १२६॥

आत्मरक्षां पुरा कृत्वा पश्चात् कर्माणि साधयेत्।

योऽन्यथा कुरुते मोहात् स भवेद्देवतापशुः॥ १२७॥

तस्माद्देवि महाषोढान्यासं पूजां बलिं सुधीः।
कृत्वा कर्माणि कुर्वीत नान्यथा वीरवन्दिते॥ १२८॥
मूलाधारसरोजान्तर्वह्निमध्यगतं प्रिये।
पराप्रासादबीजं तत् कल्पान्ताग्निसमप्रभम्॥ १२९॥
प्रतिलोमसु संवीतं दशभिर्व्यापकाक्षरैः।
स्वयं कालानलसमः सर्वभूतभयङ्करः॥ १३०॥
दक्षिणाशामुखो भूत्वात्युग्रदृष्टिमलीमसः।
यौवनोल्लाससहितः पराप्रासादसंज्ञकम्॥ १३१॥
मन्त्रं मण्डलकं जप्यादष्टोत्तरसहस्रकम्।
अनिष्टकारिणः सत्त्वान् कलहायासकारिणः॥ १३२॥
वृथा द्वेषकरान् क्रूरान् सपर्याविघ्नकारिणः।
भूतोपग्रहवेतालान् पिशाचान् यक्षराक्षसान्॥ १३३॥
इत्यादिदुष्टजन्तूंश्च सदा क्लेशकरान् परान्।
तद्वह्निमध्यपतितान्निर्दग्धांश्च चिन्तयेत्।
क्षणेन नाशमायान्ति शलभा इव पावके॥ १३४॥
यस्यमूर्ध्नी स्मरेद्बीजं स मृत्युमधिगच्छति।
ध्यानेनानेन देवेशि कालादीनपि नाशयेत्॥ १३५॥
इति ते कथितः किञ्चित् काम्यकर्मविधिः प्रिये।
समासेन कुलेशानि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि॥ १३६॥
॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे

सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे

काम्यकर्मकथनं नाम षोडशोल्लासः॥ १६॥

अथ सप्तदशोल्लासः

श्री देव्युवाच

कुलेश श्रोतुमिच्छामि गुरुनामादिवासनाम्।

तत्त्वं कुलपदार्थानां वद मे परमेश्वर॥ १॥

ईश्वर उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।

तस्य श्रवणमात्रेण कुलज्ञानं प्रकाशते॥ २॥

नमस्ते नाथ भगवन् शिवाय गुरुरूपिणे।

विद्यावतारसंसिद्ध्यै स्वीकृतानेकविग्रह॥ ३॥

नारायणस्वरूपाय परमात्मस्वरूपिणे।

सर्वाज्ञानतमोभेदभानवे चैतन्याय च॥ ४॥

सर्वज्ञाय दयाक्लृप्तविग्रहाय शिवात्मने।

परत्रेह च भक्तानां भव्यानां भावदायिने॥ ५॥

पुरस्तात् पार्श्वयोः पृष्ठे नमः कुर्यामुपर्यधः।

सदा सच्चित्तरूपेण विधेहि तव दासताम्॥ ६॥

गुशब्दस्त्वन्धकारः स्यात् रुशब्दस्तन्निरोधकः।

अन्धकारनिरोधत्वात्   गुरुरित्यभिधीयते॥ ७॥

गकारः सिद्धदः प्रोक्तो रेफः पापस्य दाहकः।

उकारो विष्णुरित्युक्तस्त्रितयात्मा गुरुः परः॥ ८॥

गकारो ज्ञानसम्पत्ती रेफस्तत्र प्रकाशकः।

उकारः शिवतादात्म्यं गुरुरित्यभिधीयते॥ ९॥

गुह्यागमात्मतत्त्वान्धनद्धानां   बोधनादपि।

रुद्रादिदेवरूपत्वाद्   गुरुरित्यभिधीयते॥ १०॥

स्वयमाचरते शिष्यानाचारे स्थापयत्यपि।

आचिनोतीह शास्त्रार्थानाचार्यस्तेन कथ्यते॥ ११॥

चराचरसमासन्नमध्यापयति यः स्वयम्।

यमादियोगसिद्धत्वादाचार्य इति कथ्यते॥ १२॥

आत्मभावप्रदानात्तु   रागद्वेषादिवर्ज्जनात्।

ध्यानैकनिष्ठाचित्तत्वादाराध्य इति कथ्यते॥ १३॥

देवतारूपधारित्वाच्छिष्यानुग्रहकारणात् ।

करुणामयमूर्त्तीत्वाद्देशिकः कथितः प्रिये॥ १४॥

स्वान्तःशान्तिसमुन्मीलत्परतत्त्वार्थचिन्तनात् ।

मिथ्याज्ञानविहीनत्वात् स्वामीति कथितः प्रिये॥ १५॥

मनोदोषादिदूरत्वाद्धेतुवादादिवर्ज्जनात् ।

श्वादिप्राणिषु सादृश्याद् रम्यत्वाच्च महेश्वरः॥ १६॥

श्रीमोक्षज्ञानदातृत्वान्नादब्रह्मात्मबोधनात् ।

स्थगिताज्ञानचिह्नत्वात् श्रीनाथः कथितः प्रिये॥ १७॥

देशकालाविरोधेन वर्त्तमानात् कुलागमे।

वशीकृतजगज्जीवाद्देव   इत्यभिधीयते॥ १८॥

भवपाशप्रशमनात्   टङ्कारेन्दुकशेखरात्।

रक्षणात् कमनीयत्वात् भट्टारक इतीरितः॥ १९॥

प्रगुप्तागमवेदान्तरहस्यार्थविभावनात् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदानाच्च प्रभुरित्यभिधीयते॥ २०॥

योनिमुद्रानुसन्धानात्   प्रस्फुरन्मन्त्रवैभवात्।

गीर्वाणगणपूज्यत्वाद् योगीति कथितः प्रिये॥ २१॥

सङ्गदुःखपरित्यागात् यत्र कुत्राश्रमाश्रयात्।

मिथ आत्मनिबन्धत्वात् संयमीत्यभिधीयते॥ २२॥

तत्त्वस्वरूपमननात्   परिवादादिवजीतात्।

स्वीकारात् शुभकार्याणां तपस्वीत्यभिधीयते॥ २३॥

अक्षरत्वाद्वरेण्यत्वाद्धूतसंसारबन्धनात् ।

तत्त्वमस्यर्थसिद्धत्वात् अवधूतोऽभिधीयते॥ २४॥

वीतरागमदक्लेशकोपमात्सर्यमोहतः।

रजस्तमोविदूरत्वाद्वीर इत्यभिधीयते॥ २५॥

कुलं गोत्रं समाख्यातं तच्च शक्तिशिवोद्भवम्।

येन मोक्ष इति ज्ञानं कौलिकः सोऽभिधीयते॥ २६॥

अकुलं शिव इत्युक्तं कुलं शक्तिः प्रकीर्त्तीता।

कुलाकुलानुसन्धानान्निपुणाः कौलिकाः प्रिये॥ २७॥

सारसंग्रहणाच्चैव धर्ममार्गप्रवर्त्तनात्।

करणग्रामनियमात् साधकः सोऽभिधीयते॥ २८॥

भजनात् परया भक्त्या मनोवाक्कायकर्मभिः।

तरत्यखिलदुःखानि तस्माद्भक्त इतीरितः॥ २९॥

शरीरमर्थं प्राणांश्च सद्गुरुभ्यो निवेद्य यः।

गुरुभ्यः शिक्षते योगं शिष्य इत्यभिधीयते॥ ३०॥

योनिमुद्रानुसन्धानात् गिरिजापादसेवनात्।

निर्लीनोपाधिविभवाद् योगिनीत्यभिधीयते॥ ३१॥

शतकोटिमहादिव्ययोगिनीप्रीतिकारणात्।

तीव्रमुक्तिप्रदानाच्च शक्तिरित्यभिधीयते॥ ३२॥

पालनाद्दुरितच्छेदात् कामितार्थस्य वर्द्धनात्।

पादुकेति समाख्याता मम तत्त्वं तव प्रिये॥ ३३॥

जन्मान्तरसहस्रेषु कृतपापप्रणाशनात्।

परदेवप्रकाशाच्च जप इत्यभिधीयते॥ ३४॥

स्तोकस्तोकेन मनसः परमप्रीतिकारणात्।

स्तोतृसन्तारणाद्देवि स्तोत्रमित्यभिधीयते॥ ३५॥

यावदिन्द्रियसन्तापं मनसा संनियम्य च।

स्वान्तेनाभीष्टदेवस्य चिन्तनं ध्यानमुच्यते॥ ३६॥

चरितार्थविकाशाच्च रक्षणादपि पार्वति।

नरनारीस्वरूपाच्च चरणं कथितं प्रिये॥ ३७॥
वेदिताऽखिलशास्त्रार्थसद्धर्मार्थनिरूपणात्।
दर्शनानां प्रमाणत्वाद्वेद इत्यभिधीयते॥ ३८॥
पुण्यपापादिकथनाद्राक्षसादिनिवारणात्।
नवभक्त्यादिजननात् पुराण इति कथ्यते॥ ३९॥
शासनादनिशं देवि वर्णाश्रमनिवासिनाम्।
तारणात् सर्वपापेभ्यः शास्त्रमित्यभिधीयते॥ ४०॥
स्मरणोत्सुकनिष्ठानां धर्माधर्मनिरूपणात्।
तिमिरोत्पाटनाद्देवि स्मृतिरित्यभिधीयते॥ ४१॥
इष्टधर्मादिकथनात्तिमिराज्ञानभञ्जनात्।
हरणात् सर्वदुःखानां इतिहास इति स्मृतः॥ ४२॥
आचारकथनाद्दिव्यगतिप्राप्तिनिदानतः।
महात्मतत्त्वकथनादागमः कथितः प्रिये॥ ४३॥
शाकिनीगणपूज्यत्वात्तारणाद्भववारिधे।
परादिशक्तिसान्निध्याच्छाक्त इत्यभिधीयते॥ ४४॥
कौमारादिनिरोधत्वात् लयजन्मादिभञ्जनात्।
अशेषकुलसम्बन्धात् कौल इत्यभिधीयते॥ ४५॥
पाशच्छेदकराद्देवि रञ्जनात् परतेजसः।
यतिभिश्चिन्त्यमानत्वात् परम्पर्यमितीरितम्॥ ४६॥
संसारसारभूतत्वात् प्रकाशानन्ददानतः।

यशः सौभाग्यकरणात् सम्प्रदाय इतीरितः॥ ४७॥

आदित्वात् सर्वमार्गाणां मनोल्लासप्रवर्द्धनात्।

यज्ञादिधर्महेतुत्वादाम्नाय इति कीतीतः॥ ४८॥

श्रुतानेकमहामन्त्रयन्त्रतन्त्रादिदैवतात् ।

श्रुतौ यदनविच्छिन्नाच्छ्रौत इत्यभिधीयते॥ ४९॥

आम्नायतत्त्वरूपत्वाच्चातुर्यार्थनिरूपणात्।

रागद्वेषादिशमनादाचार इति कीर्त्त्यते॥ ५०॥

दिव्यभावप्रदानाच्च क्षालनात् कल्मषस्य च।

दीक्षेति कथिता सद्भिर्भवबन्धविमोचनात्॥ ५१॥

अहम्भावहराद्भीतिमथनात् सेचनादपि।

कम्पानन्दादिजननादभिषेक इति स्मृतः॥ ५२॥

उल्बणत्वात् परत्वाच्च देवताप्रीतिदानतः।

शक्तिपातनिमित्तादप्युपदेश इति स्मृतः॥ ५३॥

मननात्तत्त्वरूपस्य देवस्यामिततेजसः।

त्रायते सर्वभयतस्तस्मान्मन्त्र इतीरितः॥ ५४॥

देहमास्थाय भक्तानां वरदानाच्च पार्वति।

तापत्रयादिशमनाद्देवता परिकीर्त्तीता॥ ५५॥

न्यायोपाजीतवित्तानामङ्गेषु विनिवेशनात्।

सर्वरक्षाकराद्देवि न्यास इत्यभिधीयते॥ ५६॥

मुदं कुर्वन्ति देवानां मनांसि द्रावयन्ति च।

तस्मान्मुद्रा इति ख्याता दर्शीतव्याः कुलेश्वरि॥ ५७॥

अनन्तफलदानाच्च क्षपिताशेषकल्मषात्।

मातृकात्मतया लाभकरणादक्षमालिका॥ ५८॥

मङ्गलत्वाच्च डाकिन्या योगिनीगणसंश्रयात्।

ललितत्वाच्च देवेशि मण्डलं परिकीर्त्तीतम्॥ ५९॥

कमलासनरूपत्वाल्लघुतत्त्वादिनाशनात् ।

शमितापारपापाच्च कलशः परिकीर्त्तीतः॥ ६०॥

यमभूतादिसर्वेभ्यो भयेभ्योऽपि कुलेश्वरि।

त्रायते सततञ्चैव तस्माद् यन्त्रमितीरितम्॥ ६१॥

आत्मसिद्धिप्रदानाच्च सर्वरोगनिवारणात्।

नवसिद्धिप्रदानाच्च आसनं कथितं प्रिये॥ ६२॥

मायाजालादिशमनान्मोक्षमार्गनिरूपणात्।

अष्टदुःखादिविरहान् मद्यमित्यभिधीयते॥ ६३॥

महादानार्थरूपत्वाद् यागभूम्येककारणात्।

मद्भावजननाद्देवि मद्यमित्यभिधीयते॥ ६४॥

सुमनसः सेवितत्वाद् राज्यदत्वात् सदा प्रिये।

सुराकारप्रदानत्वात् सुरेति परिकीर्त्तीता॥ ६५॥

अमृतांशुस्वरूपत्वान्मृत्युभीतिनिवारणात्।

तत्त्वप्रकाशहेतुत्वादमृतं कथितं प्रिये॥ ६६॥

पानाङ्गविश्वरूपत्वात्त्रिचतुष्ककलाश्रयात्।

पतितत्राणनाद्देवि पात्रमित्यभिधीयते॥ ६७॥
आशुशुक्षणिरूपत्वाद्धातृदेवप्रियादपि ।
रक्षणादपि चाधेयस्याधारं तु विदुर्बुधाः॥ ६८॥
माङ्गल्यजननाद्देवि संविवदानन्ददानतः।
सर्वदेवप्रियत्वाच्च मांस इत्यभिधीयते॥ ६९॥
पूर्वजन्मानुशमनाज्जन्ममृत्युनिवारणात् ।
सम्पूर्णफलदानाच्च पूजेति कथिता प्रिये॥ ७०॥
अभीष्टफलदानाच्च चतुर्वर्गफलाश्रयात्।
नन्दनात् सर्वदेवानामर्चनं समुदाहृतम्॥ ७१॥
तत्त्वात्मकस्य देवस्य परिवारवृतस्य च।
नवानन्दप्रजननात्तर्पणं समुदाहृतम्॥ ७२॥
गम्भीरापारदौर्भाग्यक्लेशनाशनकारणात्।
धर्मज्ञानप्रदानाच्च गन्ध इत्यभिधीयते॥ ७३॥
आघ्राणनप्रजननान् मोक्षमार्गप्रदर्शनात्।
दग्धदुःखादिदमनादामोद इति कथ्यते॥ ७४॥
अन्नदानात् कुलेशानि क्षपिताशेषकल्मषात्।
तादात्म्यकरणाद्देवि अक्षताः परिकीर्त्तीताः॥ ७५॥
पुण्यसंवर्द्धनाच्चापि पापौघपरिहारतः।
पुष्कलार्थप्रदानाच्च पुष्पमित्यभिधीयते॥ ७६॥
धूताशेषमहादोषपूतिगन्धप्रभावतः ।

परमानन्दजननाद्धूप इत्यभिधीयते॥ ७७॥

दीर्घाज्ञानमहाध्वान्ताहङ्कारपरिवर्जनात् ।

परतत्त्वप्रकाशाच्च दीप इत्यभिधीयते॥ ७८॥

मोहध्वान्तप्रशमनात् क्षयातीविनिवारणात्।

दिव्यरूपप्रदानाच्च   परतत्त्वप्रकाशनात्।

ख्यातो मोक्षो दीप इति मोक्षमार्गैकसाधनः॥ ७९॥

चतुर्वीधं कुलेशानि द्रव्यञ्च षड्रसान्वितम्।

निवेदनाद्भवेत्तृप्तिर्नैवेद्यं   समुदाहृतम्॥ ८०॥

बहुप्रकारविचरद् भूतौघप्रीतिकारणात्।

लिप्तपापप्रशमनाद् बलिरित्यभिधीयते॥ ८१॥

तत्त्वत्रयविशुद्धिः स्यात्त्वत्सेवामात्रतः प्रिये।

तत्त्वप्रकाशहेतुत्वात्तत्त्वत्रयमितीरितम् ॥ ८२॥

चतुर्वर्गफलावापात् द्द ण्ठिताज्ञानबन्धनात्।

कल्याणधर्ममूलत्वाच्चद्द कं कथितं प्रिये॥ ८३॥

प्रकाशानन्दजननात् सामरस्यप्रदानतः।

दर्शनात् परतत्त्वस्य प्रसाद इति कथ्यते॥ ८४॥

पाशसञ्छेदनाद्देवि नरकस्य निवारणात्।

पाबनात् परमेशानि पानमित्यभिधीयते॥ ८५॥

कर्मणा मनसा वाचा सर्वावस्थासु सर्वदा।

समीपसेवा विधिवत् उपास्तिरिति कथ्यते॥ ८६॥

पञ्चाङ्गोपासनेनेष्टदेवता प्रीतिदानतः।
पुरश्चरति भक्तस्य तत् पुरश्चरणं प्रिये॥ ८७॥
आवाहनादिकर्माणि षोडश द्वादशावधि।
विधिनाचरणं प्रोक्तं उपहारमिति स्मृतम्॥ ८८॥
सम्पूज्य सावृतिं देवं षोडशैरुपचारकैः।
स्वस्थानप्रेषणं प्रोक्तं मृद्वासनमिति प्रिये॥ ८९॥
देवं पूजार्थमाह्वानमावाहनमिति स्मृतम्।
आसने सन्निवेशः स्यात् स्थापनं कुलनायिके॥ ९०॥
अन्योन्यसम्मुखाकारः सन्निधापनमीरितम्।
यत्र कुत्राप्यचलनं सन्निरोधनमीरितम्॥ ९१॥
देवताङ्गे षडङ्गानां न्यासः स्यात् सकलीकृतिः।
आच्छादनं समुद्दिष्टमवगुण्ठनमीरितम्॥ ९२॥
दर्शनं धेनुमुद्राया अमृतीकरणं प्रिये।
क्षमस्वेत्यञ्जलिर्देवि परमीकरणं प्रिये।
स्वागतं कुशलप्रश्नं निगदेद्देवताग्रतः॥ ९३॥
पाद्यं श्यामाकदूर्वाब्जविष्णुक्रान्ताभिरुच्यते।
जातालवङ्गकक्कोलैरुक्तमाचमनीयकम् ॥ ९४॥
अखिलाघप्रशमनार्द्धनपुत्रविवर्द्धनात् ।
अनर्घफलदानाच्च अर्घ्यमित्यभिधीयते॥ ९५॥
सिद्धार्थमक्षतञ्चैव कुशाग्रं तिलमेव च।

यवं गन्धः फलं पुष्पमष्टाङ्गार्घ्यं प्रकीर्त्तीतम्॥ ९६॥

मध्वाज्यदधिभिः प्रोक्तो मधुपर्कः कुलेश्वरि।

देहप्रक्षालनं स्नानं सुगन्धिसलिलैः सह॥ ९७॥

चन्द्राचन्दनकस्तूरीकालागुरुभिरुच्यते ।

अष्टाङ्गप्रणिपातन्तु कथितं वन्दनं प्रिये॥ ९८॥

एतच्चराचरं सर्वं क्षेत्रमित्यभिधीयते।

तत् क्षेत्रं पालितं येन क्षेत्रपालः स उच्यते॥ ९९॥

इति ते कथिता किञ्चिद् गुरुनामादिवासना।

समासेन महेशानि यो जानाति स पूजकः॥ १००॥

रहस्यातिरहस्यानां रहस्योऽयं महेश्वरि।

ऊर्ध्वाम्नायोऽयमाख्यातः समासेन सविस्तरात्॥ १०१॥

कुलार्णवमिदं शास्त्रं योगिनीनां हृदि स्थितम्।

प्रकाशितं मया चाद्य गोपनीयं प्रयत्नतः॥ १०२॥

पुस्तकञ्च महेशानि पशुगेहे न निक्षिपेत्।

न दद्यात् पशुहस्ते च न पठेत् पशुसन्निधौ।

न पठेदासवोल्लासं ग्रन्थं भूमौ न निक्षिपेत्॥ १०३॥

नित्यं सम्पूजयेद्भक्त्या जानीयाद् गुरुवक्त्रतः।

नापुत्राय प्रवक्तव्यं नाशिष्याय कदाचन॥ १०४॥

स्नेहाल्लोभाद्भयादुत्त्वा सोऽचिरान्नश्यति ध्रुवम्।

देवि यद्विद्यते प्राज्ञे तत्तत् किञ्चिन्मयोदितम्॥ १०५॥

साधकानां हितार्थाय भुक्तिमुक्तिफलेषिणाम्।

यश्चोर्ध्वाम्नायमाहात्म्यं पठेत् श्रीचक्रसन्निधौ॥ १०६॥

भक्त्या परमया देवि यः श्रृणोति स कौलिकः।

व्रतं स्नानं तपस्तीर्थं यज्ञदेवार्चनादिषु॥ १०७॥

तत् फलं कोटिगुणितं लभते नात्र संशयः।

त्वत्सन्निधौ सन्निवसेन्नात्र कार्या विचारणा॥ १०८॥

॥ इति श्रीकुलार्णवे निर्वाणमोक्षद्वारे महारहस्ये सर्वागमोत्तमोत्तमे सपादलक्षग्रन्थे पञ्चमखण्डे ऊर्ध्वाम्नायतन्त्रे काम्यकर्मकथनं नाम सप्तदशोल्लासः॥ १७॥